

nick hornby

SLAM

„Sam, eroul romanului, face exact chestia aia de care se tem îngrozitor toți părinții."
The Times

„Hornby câștigă pariul cu cititorii de orice vârstă."
Publishers Weekly

HUMANITAS fiction

Nick Hornby

Slam

Traducere: Ana Dragomirescu
Editura Humanitas, 2008

Nick Hornby

Slam

Putnam Publishing Group, 2007

ebook v1.0

Le mulţumesc lui Tony Hawk, Pat Hawk, Francesca Dow, Tony Lacey, Joanna Prior, Caroline Dawnay şi Amanda Posey.

1

Deci lucrurile mergeau binişor. Aş spune chiar că se întâmplau chestii bune de vreo şase luni încoace.

De exemplu: mama scăpase de Steve, iubitul ei naşpa.

De exemplu: doamna Gillett, prof a mea de arte şi design, mă luase deoparte după oră să mă întrebe dacă m-am gândit să fac colegiul de artă.

De exemplu: învăţasem vreo două şmecherii pe role, brusc, după ce m-am făcut de râs săptămâni întregi. (Probabil nu toţi sunteţi skateri, aşa că trebuie să vă spun ceva de pe-acum, ca să n-avem probleme. Role = skateboarding. Nu spunem niciodată skateboarding, de obicei, aşa că asta e singura dată când folosesc acest cuvânt în toată povestea. Aşa că, dacă o să mă tot vedeţi în capul vostru pe role, e stupizenia voastră.)

Şi pe lângă toate astea, o cunoscusem pe Alicia.

Voiam să zic c-ar trebui să ştiţi câte ceva despre mine înainte să vă împui capul cu maică-mea, şi Alicia, şi restul. Dacă aţi şti câte ceva despre mine, poate v-ar păsa de chestiile astea. Dar, uitându-mă la ce-am scris, ştiţi deja destule. Aţi ghicit poate că mama şi tata nu mai sunt împreună, asta o dată, în afară de cazul în care tata ar fi genul de om căruia să nu-i pese că mama are iubiţi. Dar nu e.

Aţi ghicit poate că sunt skater şi că materia mea preferată la şcoală e arta şi designul, în afară de cazul în care v-aţi gândit că sunt genul de elev pe care toţi profii îl iau deoparte să-l trimită la colegiu la materiile lor. Sigur, profii se bat pe mine. „Nu, Sam! Lasă designul! Studiază fizica!”, „Lasă fizica! Ar fi o tragedie pentru omenire dacă n-ai studia franceza!” Şi-apoi încep să se ia la trântă. Sigur.

Chestia asta nu mi se întâmplă mie. Aveţi cuvântul meu că n-am stârnit niciodată bătaie între profi.

Şi nu trebuie să fii Sherlock Holmes ca să te prinzi că Alicia e o fată pentru care am o slăbiciune. Mă bucur că sunt şi lucruri pe care nu le ştiţi şi nu le bănuiţi, lucruri bizare, care mi s-au întâmplat doar mie în toată istoria lumii, din câte ştiu. Dacă v-aţi prinde de ele din primul paragraf, m-aş îngrijora că nu sunt o persoană teribil de complicată şi interesantă, haha.

Asta a fost acum câţiva ani, vremea aia când lucrurile mergeau binişor, deci aveam cinşpe ani, aproape şaişpe. Şi nu vreau să sune jalnic, nu vreau să vă fie milă de mine, dar senzaţia aia că viaţa e mişto era nouă pentru mine. N-o mai avusesem niciodată şi nici n-am mai prea avut-o de-atunci.

Nu vreau să spun că fusesem nefericit. Mai degrabă că fusese mereu ceva greşit pe undeva - ceva pentru care să-mi fac griji. (Şi, aşa cum veţi vedea, am mai avut ceva griji şi de-atunci, dar ajung la asta mai încolo.) De exemplu, părinţii mei divorţau şi se certau. Sau au terminat cu divorţul şi totuşi încă se mai certau, şi au continuat să se certe mult şi după divorţ. Sau nu prea mergeam bine la mate - urăsc matematica - sau voiam să ies cu o fată care nu voia să iasă cu mine... Toate astea trecuseră brusc, aproape fără să observ, aşa cum trec uneori norii. Iar vara aia păreau să fie ceva mai mulţi bani.

Mama lucra, iar tata nu mai era supărat pe ea, ceea ce însemna că ne dădea ce trebuia să ne fi dat de la bun început. Aşa că ştiţi. Asta ne-a ajutat.

Dacă e să spun povestea asta ca lumea, fără să ascund nimic, ar trebui să recunosc ceva, fiindcă e important. Uitaţi care-i treaba. Ştiu că sună aiurea şi în genere nu sunt genul ăsta de om, pe bune.

Adică genul care crede în stafii sau reîncarnare sau ciudăţenii de-astea, dar asta... s-a întâmplat o chestie şi... Mă rog. O s-o spun şi gata şi voi puteţi să credeţi ce vreţi.

Eu vorbesc cu Tony Hawk şi Tony Hawk vorbeşte cu mine.

Unii dintre voi, probabil aceiaşi care aţi crezut c-o ard aiurea pe role, nu cred c-aţi auzit de Tony Hawk. Păi vă spun eu, dar pe bune că trebuia să ştiţi deja. Să nu ştii de Tony Hawk e ca şi cum n-ai şti de Robbie Williams sau poate chiar de Tony Blair. E mai rău, la o adică. Fiindcă sunt o tonă de politicieni, de cântăreţi şi de emisiuni TV. George Bush e probabil mai faimos decât Tony Blair, iar Britney Spears şi Kylie sunt la fel de renumite ca Robbie. Dar există un singur skater faimos, iar numele lui e Tony Hawk. Mă rog, nu e unicul. Dar e clar Cel Mai Tare. E J.K. Rowling al skaterilor, e Big Mac, e iPod, e X-box. Singura scuză pe care o accept dacă nu-l ştiţi pe Tony Hawk e aceea că nu vă interesează skatingul.

Când m-am apucat de skating, mama mi-a luat un poster cu Tony Hawk de pe net. E cel mai marfă cadou pe care l-am primit vreodată şi nici măcar n-a fost cel mai scump. Şi l-am pus direct în camera mea şi am căpătat obiceiul de a-i spune chestii, întâi i-am spus lui Tony numai de skating - discutam dificultăţile pe care le aveam sau mişcările care-mi ieşeau. Practic fugeam în cameră să-i spun despre primul rock'n'roll care-mi ieşise, fiindcă ştiam că va însemna mai mult pentru posterul cu Tony Hawk decât pentru maică-mea în carne şi oase. Nu râd de mama, dar ea habar n-are, pe bune.

Aşa că, atunci când îi spun chestii de-astea, încearcă să pară entuziasmată, dar nu se citeşte nimic în ochii ei. Face „uau, foarte tare”. Dar, dacă o întrebi ce-i aia rock 'n 'roll, nu e în stare să spună. Aşa că ce sens are? Dar Tony ştie. Poate de-aia mi-a luat mama posterul, ca să am pe altcineva căruia să-i spun.

Faza cu răspunsurile a început după ce-am citit cartea lui, Hawk - ocupaţie: skateboarder. Aproape că ştiam ce voce are şi ce-mi va zice. Sincer să fiu, ştiam cam toate

chestiile pe care avea să mi le spună când vorbea cu mine, fiindcă erau din cartea lui.

O citisem deja de patruzeci-cincizeci de ori şi am mai citit-o de câteva ori de-atunci. După părerea mea e cea mai bună carte scrisă vreodată, şi nu doar dacă eşti skater. Toată lumea ar trebui s-o citească, fiindcă, chiar dacă nu-ţi place skatingul, sunt nişte chestii acolo care te învaţă multe. Tony Hawk a avut suişuri şi coborâşuri şi a trecut prin multe, ca orice politician, sau muzician, sau vedetă de telenovelă.

Oricum, fiindcă am citit-o de patruzeci-cincizeci de ori, o ştiu cam pe toată pe dinafară. Aşa că de exemplu când i-am spus de rock'n'roll, a spus: „Nu e ceva chiar atât de greu. Dar e baza formării echilibrului şi controlului skateboard-ului pe rampă. Bravo, frate!"

Partea cu „Bravo, frate" a fost, de fapt, conversaţia, dacă mă înţelegeţi. Asta era partea nouă.

Am băgat-o eu. Dar restul sunt cuvintele lui, mai mult sau mai puţin. Bine, nu mai mult sau mai puţin. Ci exact. Mi-aş dori cumva să nu ştiu cartea atât de bine, fiindcă aşa aş putea scoate partea cu „Nu e ceva chiar atât de greu". Nu asta voiam s-aud după ce mă chinuisem vreo şase luni să-mi iasă. Aş fi vrut să-mi fi zis doar „E baza formării echilibrului şi controlului skateboard-ului pe rampă! „ Dar să omit „Nu e ceva chiar atât de greu" n-ar fi fost corect. Când te gândeşti la Tony Hawk vorbind de rock'n'roll, îl auzi spunând „Nu e ceva chiar atât de greu". Cel puţin eu. Asta e. Nu poţi rescrie istoria şi nu poţi tăia bucăţi din ea doar pentru că-ţi convine ţie.

După o vreme, am început să-i zic lui Tony Hawk şi de alte chestii - de mama, de Alicia, diverse, şi am descoperit că are ceva de spus şi despre ele.

Cuvintele erau toate din cartea lui, dar cartea lui e despre viaţă, nu doar despre skating, aşa că nu tot ce spune e despre sacktap-un sau shove-it-mi.

De exemplu, dacă îi spun că mi-a sărit ţandăra cu mama fără motiv, el zice: „Eram absurd. Nu pot să cred că ai mei nu m-au legat fedeleş, cu o şosetă în gură, şi nu m-au aruncat într-un colţ”. Iar când i-am spus de vreo bătaie de la şcoală, el a zis: „Eu nu intram în belele, eram fericit cu Cindy”. Cindy era iubita lui de-atunci. Nu tot ce spune Tony Hawk mă ajută, sincer, dar asta nu e vina lui. Dacă în carte nu era ceva care să se potrivească la fix, trebuia să fac eu nişte fraze să se potrivească cât mai bine. Şi faza tare e că, dacă le făceam să se potrivească, erau invariabil logice, dacă te gândeai destul de mult la ce spusese.

De-acum încolo, Tony Hawk va fi TH, aşa îi voi spune. Majoritatea îi spun Birdman, fiindcă îl cheamă Hawk, „Şoimul”, dar ăsta mi se pare prea americănesc. Şi în plus oamenii de pe-aici sunt ca oile şi cred că Thierry Henry e singurul sportiv ale cărui iniţiale sunt TH. Dar nu e şi îmi place să-i enervez. Literele TH sunt ca un cod secret numai al meu.

Pomenesc aici de conversaţiile mele cu TH fiindcă îmi amintesc că i-am spus că treburile merg binişor. Era soare şi stăteam mai toată ziua la Grind City, de care ştiţi sau nu că e parcul de skateri din apropierea casei mele. Adică probabil nu ştiţi că e în apropierea casei mele fiindcă nu ştiţi unde locuiesc, dar poate aţi auzit de parcul skaterilor, dacă sunteţi cool sau ştiţi pe cineva care e cool.

Oricum, Alicia şi cu mine ne-am dus la film în seara aia, era a treia sau a patra oară când ne vedeam şi-mi plăcea foarte mult de ea. Când am ajuns acasă, mama se uita la un DVD cu prietena ei, Paula, şi părea fericită, deşi poate asta era doar în capul meu.

Poate eu eram fericit fiindcă ea se uita la DVD cu Paula, şi nu cu Steve, iubitul naşpa.

— Cum a fost filmul? m-a întrebat mama.

— Bun, am zis eu.

— Aţi văzut ceva din el? a întrebat Paula, iar eu m-am dus în camera mea, fiindcă nu voiam să port discuţia asta cu ea.

M-am aşezat pe pat, m-am uitat la TH şi am spus „Nu-mi merge deloc rău”.

Iar el a zis: „Viaţa e mişto. Ne-am mutat într-o casă nouă, mai mare, lângă lagună, aproape de plajă şi, mai ales, cu poartă”.

V-am spus, nu tot ce zice TH e chiar la fix. Nu e vina lui. Problema e doar cartea lui, care nu e destul de lungă. Aş vrea să aibă un milion de pagini fiindcă a) aşa probabil nici n-aş fi terminat-o încă şi b) aşa ar fi avut ceva de spus despre orice.

I-am povestit de Grind City şi de şmecheriile la care lucrasem, apoi i-am spus chestii pe care nu i le împărtăşesc de obicei. I-am zis câte ceva despre Alicia şi despre ce mai făcea mama şi despre cum Paula stătea acolo unde stătea înainte Steve. N-a avut mare lucru de spus despre asta, dar din nu ştiu ce motiv mi s-a părut a fi interesat.

Vă sună a ţicneală? Poate că e, dar sincer nu-mi pasă. Cine nu vorbeşte cu altul în mintea lui? Cine nu vorbeşte cu Dumnezeu, cu animalul lui, cu cineva drag care a murit sau poate doar cu sine însuşi?

TH... Nu era ca mine. Dar era aşa cum voiam eu să fiu, ceea ce-l face cea mai bună versiune a mea, iar asta nu poate fi ceva rău, ca cea mai bună versiune a ta să fie pe peretele camerei şi să te vadă.

Te simţi ca şi cum nu trebuie să-ţi înşeli aşteptările.

Oricum, ziceam că era o perioadă - poate de-o zi, poate de mai multe zile, nu mai ştiu acum - când totul părea să se fi legat. Aşa că evident era timpul să dau totul peste cap.

Ar mai fi nişte lucruri înainte să continui. Întâi, mama avea treizeci şi doi de ani în vremea de care vorbesc. E cu trei ani mai mare decât David Beckham, cu un an mai mare decât Robbie Williams, cu patru ani mai tânără decât Jennifer Aniston. Ştie toate datele astea. Dacă vreţi, vă oferă o listă mult mai lungă. Dar lista n-are mulţi tineri pe ea. Nu spune niciodată „Am cu paisprezece ani mai puţin

decât Joss Stone” sau aşa ceva. Ştie doar oameni de vârsta ei care arată bine.

O vreme nu prea s-a văzut că e prea tânără ca să fie mama unui băiat de cincisprezece ani, dar anul ăsta mai ales a început să fie cam ciudat. Mai întâi, am crescut cu vreo zece centimetri, aşa că tot mai multă lume crede că e mătuşa sau sora mea.

Şi pe lângă asta... Nu prea am cum s-o spun ca să sune bine. Uite cum o să fac. O să reproduc o discuţie avută cu Rabbit, un tip pe care-l ştiu de la skating. E cu vreo doi ani mai mare ca mine şi merge şi el la Grind City şi ne vedem din când în când în staţia de autobuz, cu plăcile, sau la Bowl, alt loc unde ne dăm când n-avem chef să mergem la Grind City. Nu e chiar un „bol”. E un fel de groapă de beton, care trebuia să mai înveselească blocurile din apropiere, dar nu mai are apă în ea, fiindcă s-au temut că puştii se vor îneca aici. Trebuiau să se teamă că puştii vor bea din ea, zic eu, fiindcă unii făceau pipi în ea când se întorceau de la cârciumă şi aşa mai departe. Acum e secată şi, dacă vrei un loc ca să te dai cu skateboard-ul când ai doar vreo jumătate de oră, ăsta e perfect. Suntem trei care mergem acolo tot timpul - eu, Rabbit şi Rubbish, „Varză”, care habar n-are să se dea şi de-aia i se spune aşa, dar măcar ştie ce vorbeşte. Dacă vrei să înveţi ceva despre skating, te uiţi la Rabbit. Dacă vrei o discuţie care nu e complet cretină, vorbeşti cu Varză. Într-o lume perfectă, cineva ar avea talentul lui Rabbit şi creierul lui Varză, dar, aşa cum ştiţi, nu trăim într-o lume perfectă.

Aşa că într-o seară mă prosteam la Bowl şi era şi Rabbit şi... Cum am spus, Rabbit nu e cel mai isteţ om, dar asta e. Iată ce-a spus:

— Băi, Sam.

V-am spus că mă cheamă Sam? Aşa, acum ştiţi.

— Ia zi.

— Cum merge, frate?

— OK.

— Aşa. Băi, Sam. Uite ce voiam să te-ntreb. O ştii pe maică-ta?

Vedeţi de ce v-am zis de Rabbit?

— Da, i-am zis eu. O ştiam pe mama.

— E cu cineva?

— Maică-mea?

— Da.

— De ce vrei tu să ştii dacă maică-mea e cu cineva? l-am întrebat.

— Vezi-ţi de-ale tale, a făcut el şi-a roşit.

Nu-mi venea să cred ce-aud. Rabbit voia să iasă cu mama mea! Brusc mi-am închipuit cum intru în casă şi-i văd pe amândoi ghemuiţi pe canapea, urmărind un DVD, şi n-am putut să nu zâmbesc.

Mama mea nu prea se pricepea să-şi aleagă iubiţii, dar nu era chiar atât de proastă.

— Ce te râzi? a întrebat Rabbit.

— Aşa... Da' câţi ani crezi tu că are maică-mea?

— Câţi ani? Nu ştiu.

— Ghici.

S-a uitat în gol, ca şi cum încerca s-o vizualizeze.

— Douăştrei? Douăşpatru?

De data asta n-am mai râs. Rabbit era atât de bou, încât nu-ţi mai venea să râzi.

— Păi să te ajut, am zis. Câţi ani am eu?

— Tu?

Nu făcea legătura.

— Da, eu.

— Habar n-am.

— Bun. Am cinşpe ani.

— Aşa, şi?

— Păi. Să zicem că ea avea douăj' de ani când m-a născut pe mine.

N-aveam de gând să-i zic câţi ani are mama. S-ar fi putut să nu fi fost destul de mulţi ca să i se taie.

— Aşa.

Se prinsese.

— Băi, frate. E maică-ta... Nu mă gândisem. Adică ştiam că e maică-ta, dar n-am făcut niciodată calculele... Fir-ar! Auzi, nu-i spune c-am întrebat, bine?

— De ce nu? Ar fi flatată.

— Da, dar ştii... treişcinci. Probabil e un pic disperată. N-am chef de o iubită de treişcinci de ani.

Eu am ridicat din umeri.

— Dacă eşti sigur...

Şi asta a fost. Dar înţelegeţi ce zic, nu? Rabbit nu e singurul. Ceilalţi amici ai mei n-ar spune niciodată ceva, dar îmi dau seama după cum vorbesc cu mama că li se pare mişto. Mie nu mi se pare, dar nu prea observi, când cineva ţi-e rudă, nu? Oricum, nu contează ce zic eu. Treaba e că am o mamă de treijdoi de ani pe care tipii - de vârsta mea - o plac.

2

Mai e un lucru pe care voiam să-l spun. Povestea familiei mele, din câte ştiu eu, se cam repetă, iar şi iar. Cineva - mama, tata, bunicul - crede iniţial că se va descurca bine la şcoală, apoi la facultate poate, apoi va face mulţi bani. Dar în loc de asta face ceva stupid şi apoi tot restul vieţii încearcă să repare greşeala făcută. Uneori copiii pare că vor ajunge mai departe decât părinţii. Ştiţi cum e - tatăl unui puşti era miner sau aşa ceva, dar puştiul ajunge să joace în Prima Ligă sau câştigă Pop Idol sau inventează Internetul. Poveştile astea te fac să speri că toată lumea va ajunge bine. Dar în familia mea, oamenii se împiedică la prima treaptă. De fapt cei mai mulţi nici nu găsesc scara.

Nu e mare brânză să ghiceşti ce greşeală a făcut mama mea de treijdoi de ani şi cam la fel e şi cu tatăl meu de treişcinci de ani. Tatăl maică-mii a făcut greşeala să creadă că va fi fotbalist. Aşa avea el să facă mulţi bani. I s-a oferit un loc în echipa de juniori Queen's Park Rangers, pe vremea când Rangers erau buni. Aşa că a lăsat şcoala şi a semnat cu ei şi a rezistat câţiva ani. În prezent puştii sunt obligaţi să-şi dea examenele, spune el, ca să aibă un plan de rezervă dacă nu ajung fotbalişti profesionişti. Pe el nu l-au pus să-şi dea examenele, iar la optişpe ani era şomer, fără pregătire, fără diplome.

Mama mea zice că putea să meargă la facultate, dar se măritase când nici nu împlinise şapteşpe ani.

Toată lumea credea că eu voi face vreo prostie cu skateboardingul şi le tot spuneam că n-am ce prostie să fac. Tony Hawk a devenit profesionist la paişpe ani, dar nici măcar în California n-a făcut bani din asta o vreme. Cum era să mă fac eu profesionist în Islington? Cine să-mi dea bani? Şi de ce? Aşa că nu şi-au mai făcut griji pentru asta şi

au început să-şi facă pentru şcoală. Ştiam cât de mult înseamnă pentru ei. Şi pentru mine înseamnă.

Vreau să fiu primul din familie care să ia o diplomă cât e încă la şcoală. (Mama şi-a luat diploma după ce s-a lăsat de şcoală fiindcă a rămas gravidă cu mine.) Aveam să fiu cel care va sparge tiparul. Când doamna Gillett m-a întrebat dacă mă gândisem să fac colegiul de design... a fost o mare chestie. M-am dus direct acasă să-i spun maică-mii. Acum aş vrea să nu-i fi spus.

Alicia nu era la acelaşi liceu ca mine. Asta îmi plăcea. Am mai ieşit cu fete din liceul meu şi pare copilăresc. Îţi scriu bileţele şi, chiar dacă nu sunt în clasă cu tine, dai de ele de cincizeci de ori pe zi. Te saturi înainte măcar s-ajungi undeva. Alicia mergea la St Mary and St Michael şi îmi plăcea s-aud de profi pe care nu-i ştiam şi de puşti pe care n-aveam să-i cunosc. Părea c-avem mai multe de discutat. Te plictiseşti când eşti cu cineva care ştie orice coş de pe mutra lui Darren Holmes.

Mama lui Alicia o cunoştea pe mama mea de la primărie. Mama mea lucrează la primărie şi mama lui Alicia e primar, ceea ce e un fel de prim-ministru, doar că nu conduce o ţară. Conduce doar o bucăţică din Islington. Sau Hackney, sau ce-o fi.

E cam pierdere de timp, sincer. Nu trebuie s-arunci bombe după Osama bin Laden sau aşa ceva. Doar discuţi cum să faci mai mulţi adolescenţi să meargă la bibliotecă, şi aşa s-au cunoscut mama mea cu mama lui Alicia.

Oricum, era ziua mamei lui Alicia şi dădea o petrecere şi a invitat-o pe mama. Şi a rugat-o pe mama să mă ia şi pe mine. După spusele mamei, Alicia zisese că vrea să mă cunoască. N-am crezut-o. Cine spune chestii de-astea? Eu nu. Şi acum, că o ştiu pe Alicia, ştiu că nici ea. Eu aş vrea să-l cunosc pe TH, iar Alicia ar vrea s-o cunoască pe Kate Moss sau Kate Winslet sau orice fată celebră care are haine frumoase. Dar nu te apuci să zici că vrei să cunoşti pe fiul cuiva pe care mama ta îl cunoaşte de la şedinţe. Mama lui

Alicia încerca să-i găsească prieteni, asta cred eu. Sau măcar să-i găsească prieteni sau chiar un prieten care să-i convină ei. Şi nu prea a ieşit bine, nu?

Nu prea ştiu de ce-am mers atunci, dacă stau să mă gândesc. De fapt, nu e chiar aşa. Am mers fiindcă i-am spus maică-mii că nu vreau să merg şi nu vreau să cunosc nici o fată care-i place ei. Iar mama a zis: „Ba vrei, crede-mă”.

Era foarte serioasă când a spus-o, ceea ce m-a surprins. M-am uitat la ea.

— De unde ştii?

— Fiindcă am cunoscut-o.

— Şi crezi că mi-ar plăcea?

— Din câte îmi dau seama, i-ar plăcea oricărui băiat.

— Adică e ştoarfă?

— Sam!

— Scuze. Dar aşa a sunat.

— Exact asta n-am spus. Am avut grijă. Am spus că i-ar plăcea oricărui băiat, nu că i-ar plăcea orice băiat. Remarci diferenţa?

Mama crede mereu că sunt misogin, aşa că încerc să am grijă - nu doar cu ea, ci cu toată lumea. Pare să conteze pentru unele fete. Dacă spui ceva ce nu sună misogin fetei potrivite, te place mai mult. Să zicem că unul dintre amicii tăi tot spune că fetele sunt proaste, iar tu zici „Nu toate fetele sunt proaste”, atunci dai bine. Dar trebuie să fie fete pe-aproape, evident. Altfel e pierdere de timp.

Dar mama avea dreptate. Mama nu spusese că Alicia e ştoarfă. Spusese doar că Alicia e mişto, şi asta e altceva, nu? Dacă mama zicea de-o fată că e mişto... era cumva oficial. Acum voiam să văd cum arată cineva care e oficial mişto, cred. Nu însemna că voiam să vorbesc cu ea. Dar voiam s-o văd.

Nu căutam o iubită, mă gândeam eu. Nu ieşisem cu o fată mai mult de şapte săptămâni şi vreo trei din alea şapte nu se puneau fiindcă nu ne văzuserăm. Voisem să-i dau papucii şi ea mie, aşa că ne evitam. În felul ăsta eram încă

împreună. Altfel, fusesem două săptămâni cu una, trei cu alta. Ştiam că va veni ziua când va trebui să mă străduiesc mai mult, dar mă gândeam că e mai plăcut să mă dau pe skateboard cu Rabbit decât să stau la Mac tăcând cu una pe care n-o cunosc prea bine.

Mama s-a îmbrăcat pentru petrecere şi arăta bine. Purta o rochie neagră şi se machiase puţin, îmi dădeam seama că se străduise ceva.

— Ce zici? m-a întrebat.

— Da. E bine.

— Bine la modul bun sau bine la modul binişor?

— Un pic mai bine decât binişor. Nu bine chiar bine.

Dar şi-a dat seama că glumesc şi m-a tras un pic de ureche.

— Decent?

Ştiam ce înseamnă, dar am făcut o mutră de parcă spusese ceva în japoneză, şi a oftat.

— E o aniversare de cincizeci de ani, a spus ea.

Crezi că arăt în regulă? Sau nu mă voi integra?

— Cincizeci?

— Da.

— Are cincizeci de ani?

— Da.

— Fir-aş să fiu. Atunci fie-sa câţi ani are? Treizeci sau aşa ceva? De ce să vreau s-o văd pe fie-sa de treizeci de ani?

— Are şaişpe ani. Ţi-am mai spus. Aşa e normal.

Faci un copil la treizeci şi patru de ani, aşa cum trebuia să fac şi eu, iar când el are şaişpe, tu ai cincizeci.

— Deci era mai mare ca tine când a avut-o pe fata aia.

— Alicia. Da. Şi ţi-am mai spus. Nu e ciudat.

Aşa e normal.

— Mă bucur că tu n-ai cincizeci de ani.

— De ce? Contează?

Avea dreptate. Nu conta prea mult.

— Eu o să am treiştrei când tu o să ai cincizeci.

— Şi?

— O să mă pot îmbăta. Şi tu n-o să poţi comenta.

— E cel mai bun argument pe care l-am auzit ca să faci un copil la şaişpe ani. E chiar singurul argument pe care l-am auzit ca să fac un copil la şaişpe ani.

Nu-mi plăcea când spunea astfel de lucruri. Mă simţeam de parcă era cumva vina mea. De parcă o convinsesem eu că vreau să vin cu optişpe ani mai devreme. Asta e faza când ai fost copil nedorit, cum fusesem eu, ca s-o spun pe-a dreaptă. Trebuie mereu să-ţi reaminteşti că a fost ideea lor, nu a ta.

Petrecerea era într-una dintre casele alea mari şi vechi de lângă Highbury New Park. Nu mai fusesem în nici una. Mama cunoaşte oameni care locuiesc în astfel de locuri, prin serviciul ei şi prin Clubul Cărţii, dar eu nu. Noi locuiam la doar opt sute de metri distanţă, dar nu avusesem nici un motiv să merg în zona lui Alicia înainte s-o cunosc.

Totul la casa ei era diferit. A ei era o casă mare, a noastră era un apartament. A ei era veche, a noastră nouă. A ei era dezordonată şi cam prăfuită, a noastră ordonată şi curată. Ei aveau cărţi peste tot.

Nu că noi n-aveam cărţi în casă, dar mama avea vreo sută şi eu vreo treizeci. Ei aveau vreo zece mii fiecare, sau aşa părea. Era o bibliotecă pe hol, alta pe scări şi în toate rafturile cărţile aveau alte cărţi îngrămădite deasupra. Ale noastre erau toate noi, ale lor erau vechi. Îmi plăcea mai mult casa noastră, în afară de faptul că aş fi vrut să aibă mai mult de două dormitoare. Când mă gândeam la viitor şi la cum avea să fie, asta vedeam pentru mine: o casă cu multe dormitoare. Nu ştiu ce aveam să fac cu ele, fiindcă voiam să locuiesc singur, ca un skater pe care l-am văzut odată la MTV. Avea o casă enormă cu piscină, masă de biliard, parc acoperit pentru skateboard, cu pereţi căptuşiţi, rampă verticală şi half-pipe. Şi nu locuia cu iubita, cu părinţii, cu nimeni. Aşa voiam. Nu ştiam cum

aveam să obţin chestia asta, dar nu asta conta. Aveam un ţel.

Mama a salutat-o pe Andrea, mama lui Alicia, apoi Andrea m-a dus spre locul unde stătea Alicia, să ne prezinte. Alicia nu prea avea chef de asta.

Stătea întinsă pe canapea uitându-se pe-o revistă, deşi petrecerea era în toi, iar, când maică-sa şi cu mine ne îndreptam spre ea, a făcut o mutră de parcă cea mai plictisitoare seară din viaţa ei atinsese apogeul.

Nu ştiu cum sunteţi voi, dar, când părinţii fac combinaţii din astea, eu decid automat că persoana cu care mă combină e cea mai naşpa din ţară. Nu contează dacă arată cum arăta Britney Spears şi dacă spune că Hawk - ocupaţie: skateboarder e cea mai marfă carte. Dacă fusese ideea maică-mii, nu mă interesa. Toată treaba cu prietenii e să ţi-i alegi singur. E şi-aşa destul că ţi se spune cine-ţi sunt rudele, mătuşile, unchii şi aşa mai departe. Dacă n-aş avea voie nici să-mi aleg prietenii, probabil n-aş mai vorbi niciodată cu vreun om. Aş prefera să stau pe-o insulă pustie, singur, numai să fie din beton şi să am un skateboard. O insulă cu trafic, haha.

Oricum. Era OK ca eu să nu vreau să vorbesc cu nimeni, dar ea cine se credea, să stea acolo bosumflată şi uitându-se în altă parte? Probabil nici nu auzise de Tony Hawk, Green Day şi de nimic cool, deci cine-i dădea dreptul ăsta?

M-am gândit să i-o iau înainte la bosumflat.

Stătea înfundată în canapea, cu picioarele întinse, uitându-se dincolo de mine la masa cu mâncare de pe peretele opus. M-am înfundat în canapea la fel, am întins picioarele şi m-am uitat la biblioteca din partea mea. Eram atât de simetric aranjaţi, că păream probabil păpuşi de plastic în genul ălora de le primeşti la Happy Meal.

Făceam mişto de ea şi ştia, dar, în loc să se bosumfle mai tare, ceea ce ar fi fost o opţiune, a decis în schimb să râdă. Iar când a râs, am simţit c-o iau razna. Brusc am vrut cu disperare s-o fac pe fata asta să mă placă. După cum v-aţi

prins probabil, mama avea dreptate. Fata era oficial superbă. Putea primi un certificat de superbitate de la primăria Islington, dacă voia, şi asta chiar fără pilele maică-sii.

Avea - şi încă are - nişte enormi ochi cenuşii care nu o dată mi-au provocat durere fizică, undeva între gât şi piept. Şi are părul de un galben-pai, care mereu arată dezordonat şi cool în acelaşi timp, şi e înaltă, dar nu osoasă şi cu pieptul plat ca multe fete înalte, şi nu e mai înaltă decât mine, şi mai e şi pielea aia a ei, care e aşa, ca piersica... Nu mă descurc să descriu oameni. Pot să spun doar că, atunci când am văzut-o, m-am enervat pe maică-mea că nu m-a luat de păr să urle la mine. OK, îmi dăduse un pont.

Dar ar fi trebuit să fie mai mult de-atât. Ar fi trebuit să fie de genu' „Dacă nu vii, o să regreţi în fiecare minut al vieţii tale, fraiere”.

— Nu trebuia să te uiţi, i-am spus lui Alicia.

— Cine a spus că râdeam de ce-ai făcut tu?

— Ori râdeai de ce-am făcut eu, ori eşti cu capul.

De altceva nu aveai de ce să râzi.

Asta nu era neapărat adevărat. Putea să râdă de cum dansează taică-su. Şi erau pe-acolo destule cămăşi şi destui pantaloni de tot râsul.

— Poate râdeam de ceva ce mi-am amintit, a spus ea.

— Mai exact?

— Nu ştiu. Se întâmplă multe lucruri amuzante, nu?

— Şi râdeai de toate deodată?

Am continuat aşa o vreme, făcând mişto. Începeam să mă destind. O făcusem să vorbească, iar dacă am făcut o fată să vorbească, e pierdută, nu mai are scăpare. Dar apoi a încetat să mai vorbească.

— Ce-i?

— Te gândeşti că-ţi iese şusta, nu?

— De unde ştii?

Eram şocat. Exact la asta mă gândisem.

A râs.

— Când am început să vorbim, nu era un muşchi la tine care să fie relaxat. Iar acum eşti tot...

Şi şi-a desfăcut braţele şi picioarele ca şi cum imita pe cineva care se uită la televizor acasă pe canapea.

— Ei bine, nu e chiar aşa, a zis ea. Nu încă. Şi s-ar putea să nici nu fie vreodată.

— OK, am zis. Mersi.

M-am simţit ca de trei ani.

— N-am vrut să sune aşa, a spus ea. Doar că, ştii, trebuie să te mai străduieşti.

— Poate că nu vreau să mă mai străduiesc.

— Ştiu că nu-i aşa.

Atunci m-am întors să mă uit la ea, să văd cât de serios vorbeşte, şi mi-am dat seama că e doar pe jumătate serioasă, aşa că aproape am iertat-o pentru ce-a zis. Părea mai matură decât mine, din cauză, am decis eu, că avusese mult de-a face cu băieţi care se amorezaseră de ea în două minute.

— Unde ai vrea să fii în clipa asta? m-a întrebat.

Nu ştiam sigur ce să spun. Ştiam răspunsul. Răspunsul era „N-aş vrea să fiu nicăieri altundeva”.

Dar, dacă îi spuneam asta, eram mort.

— Nu ştiu. Poate la skating.

— Patinezi?

— Nu pe role. Skateboarding.

Ştiu c-am zis că n-am să mai folosesc cuvântul ăsta, dar uneori trebuie. Nu toată lumea e la fel de cool ca mine.

— Ştiu ce-i aia, mersi.

Fata aduna prea multe bile albe. Curând avea să-mi trebuiască un calculator ca să le ţin şirul. Nu voiam să vorbesc despre skating până nu aflam ce părere are despre asta.

— Dar tu? Unde ai prefera să fii?

A ezitat, ca şi cum urma să spună ceva jenant.

— Sincer, prefer să fiu aici, pe canapeaua asta.

Pentru a doua oară, parcă-mi citise gândurile, doar că de data asta era şi mai tare. Ghicise răspunsul pe care voisem să-l dau şi l-a trecut drept al ei. Bilele albe erau cu trilioanele.

— Chiar aici. Dar să nu mai fie nimeni în cameră.

— A.

Simţeam că încep să roşesc şi nu ştiam ce să mai spun. S-a uitat la mine şi-a râs.

— Nimeni, a spus ea. Adică nici tu.

Să scădem trilioanele. Da, îmi citea gândurile.

Dar îşi folosea superputerile pentru rău, nu pentru bine.

— Scuze dacă am părut rea. Dar îi urăsc pe-ai mei cu petrecerile lor. Mă fac să vreau să stau singură la televizor. Sunt plicticoasă, nu?

— Nu. Sigur că nu eşti.

Unii oameni ar fi putut spune că e. Putea alege orice loc din lume pentru acele câteva secunde, iar ea a ales casa ei ca să se poată uita la Pop Idol fără s-o sâcâie nimeni. Dar acei oameni n-au înţeles de ce-a spus ce-a spus. A spus-o ca să mă enerveze pe mine. Ştiuse c-o să cred pentru o clipă c-o să spună ceva romantic. Ştia că voi spera la un „Chiar aici. Dar să nu mai fie nimeni în cameră în afară de tine”. Şi a omis ultimele patru cuvinte ca să mă distrugă. Mi s-a părut inteligent. Răutăcios, dar inteligent.

— Deci n-ai fraţi sau surori?

— Ce legătură are asta?

— Dacă ai tăi n-ar fi dat o petrecere, ai fi fost singură în cameră.

— A. Da, probabil. Am un frate. Are nouăşpe ani. E la facultate.

— Ce studiază?

— Muzica.

— Ce muzică îţi place?

— A, foarte tare.

Pentru o clipă am crezut că-i place muzica foarte tare. Dar apoi mi-am dat seama că face mişto de mine numai de

dragul de-a face conversaţie. Începea să mă scoată din minţi. Ori discutam, ori nu.

Dacă da, întrebarea cu ce muzică îi place era OK.

Poate nu era nemaipomenit de originală, dar ea a făcut să pară ca şi cum îi tot ceream să se dezbrace.

M-am ridicat.

— Unde te duci?

— Cred că-ţi irosesc timpul şi-mi pare rău.

— Eşti OK. Stai jos.

— Poţi să-ţi imaginezi că nu mai e nimeni aici, dacă vrei. Poţi să stai singură şi să meditezi.

— Şi ce-o să faci? Cu cine-o să mai vorbeşti?

— Cu mama mea.

— A, adorabil.

Mi-a sărit ţandăra.

— Uite ce e. Eşti mişto. Dar problema e că o ştii şi crezi că te poţi purta ca dracu' cu toată lumea pe chestia asta. Îmi pare rău, dar nu sunt chiar aşa de disperat.

Şi am lăsat-o acolo. A fost unul dintre marile mele momente: toate cuvintele mi-au ieşit bine, am vorbit serios şi m-am bucurat că am spus-o.

Şi n-o făcusem pentru efectul dramatic. Eram pe bune sătul de ea. Pentru vreo douăj de secunde.

După douăj de secunde m-am mai calmat şi am început să mă gândesc cum să reluăm discuţia. Şi speram ca discuţia să ducă la altele - un sărut, apoi căsătorie, după vreo două săptămâni petrecute împreună. Dar eram sătul de cum mă făcea să mă simt.

Eram prea agitat, disperat să nu fac vreo greşeală şi eram jalnic. Dacă aveam să stăm iar de vorbă, trebuia să fie fiindcă voia ea.

Mama vorbea cu un tip şi n-a fost încântată să mă vadă. Am avut impresia că nu apucase să pomenească de mine, dacă pricepeţi ce vreau să spun.

Ştiu că mă iubeşte, dar din când în când, exact în acest gen de situaţie, uită convenabil să pomenească de fiul de

cinşpe ani.

— EI e fiul meu, Sam, a spus mama.

Dar mi-am dat seama că ar fi preferat să spună că sunt fratele ei. Sau tatăl ei.

— Sam, el e Ollie.

— Ollie, am spus eu şi am râs.

El s-a uitat urât, iar mama s-a ofticat, aşa că am încercat să le explic.

— Ollie, am repetat, poate s-ar prinde, dar nu s-au prins.

— Tu ştii, i-am zis mamei.

— Nu.

— E o şmecherie de skating. O mişcare care se cheamă „ollie”.

— Şi e amuzant? Pe bune?

— Da, am zis.

Dar nu mai eram sigur. Cred că eram ameţit după discuţia cu Alicia şi nu eram în cea mai bună formă.

— Numele lui e Oliver, a spus ea. Cel puţin aşa cred.

S-a uitat la el şi el a dat din cap.

— Ai auzit de numele Oliver?

— Da, dar...

— Pe scurt, Ollie.

— Ştiu, dar...

— Dacă îl chema Mark?

— Nu e amuzant.

— Nu? Ştii tu... Marker! Marker pe hârtie!

Hahaha! a făcut mama.

Nu mergeţi niciodată la petreceri cu mama.

— Marker pe hârtie! a mai zis ea o dată.

Atunci Alicia a venit la noi şi m-am uitat la mama gen „Mai spune chestia aia o dată şi Ollie va auzi nişte lucruri pe care nu vrei să le ştie”. Cred c-a înţeles.

— Nu pleci, nu? a spus Alicia.

— Nu ştiu.

M-a luat de mână şi m-a dus iar pe canapea.

— Stai jos. Ai avut dreptate să pleci. Nu ştiu de ce-am fost aşa.

— Ba ştii.

— De ce?

— Fiindcă oamenii te lasă să fii aşa.

— Putem s-o luăm de la început?

— Dacă vrei, am zis.

Nu eram sigur că e în stare. Ştiţi cum se zice să nu te strâmbi că s-ar putea să rămâi aşa? Mă gândeam că poate ea nu se mai strâmba, dar rămăsese bosumflată şi tupeistă.

— OK, a zis ea. Îmi place ceva hip-hop, dar nu mult. Beastie Boys, Kanye West. Ceva hip-hop, ceva R & B. Justin Timberlake. Ştii REM? Lui tata îi plac mult şi m-au prins şi pe mine. Cânt la pian şi ascult uneori muzică clasică. Aşa. N-am murit din atâta lucru, nu?

Am râs. Şi aia a fost. A fost clipa când nu m-a mai tratat ca pe un duşman. Brusc eram un amic şi tot ce făcusem pentru asta fusese să plec de lângă ea.

Era mai bine să fiu amic decât duşman, evident.

Trebuia să supravieţuiesc petrecerii, totuşi, şi să ai un amic însemna cineva cu care să vorbeşti.

N-aveam chef să stau s-o ascult pe mama cum râde la poantele tâmpite ale lui Ollie, aşa că trebuia să stau cu Alicia. Deci pe termen scurt, mă bucuram că suntem amici. Pe termen lung, nu ştiu. Nu zic că nu era bine s-o ai pe Alicia de amică. Ar fi fost ca lumea. Era amuzantă şi nu cunoşteam pe mulţi ca ea. Dar atunci ştiam că nu vreau să-i fiu amic, mă înţelegeţi, şi mă temeam că dacă se purta ca o amică însemna că n-am şanse să fiu altceva. Ştiu că asta e o greşeală. Mama îmi spune mereu că trebuie să vină prietenia, înainte de toate. Dar mi se părea că atunci când am ajuns la petrecere mă privea ca pe un potenţial iubit şi de-aia era aşa tăioasă şi înţepată. Aşa că nu ştiam dacă-şi ascunsese ghearele dintr-un motiv anume. Fiindcă unele fete aşa sunt.

3

Uneori ştii că ai şanse cu o fată fiindcă vrea să se certe cu tine. Dacă lumea n-ar fi aşa dată peste cap, n-ar fi aşa. Într-o lume normală, dacă o fată e drăguţă cu tine e semn bun, dar în lumea reală nu e.

Faptul că Alicia era drăguţă cu mine s-a dovedit a fi semn bun, deci poate că lumea nu era aşa dată peste cap cum credeam. Şi-am înţeles rapid că era semn bun, fiindcă a început să vorbească despre lucruri pe care să le facem împreună. A zis că vrea să vină la Grind City să mă vadă dându-mă cu skate-ul şi apoi m-a întrebat dacă vreau să văd un film cu ea.

Aveam stomacul în gât. Mi se părea că a decis deja să ieşim împreună, dar nu se poate să fie aşa de uşor, nu? Şi în plus, cum de n-avea iubit? Alicia putea avea pe oricine voia, după părerea mea. Şi cred că chiar aşa era.

Deci când a pomenit de mers la film, am încercat să fiu cât mai cool cu putinţă, să văd cum reacţionează.

— Să văd ce-am de făcut, am zis.

— Cum adică?

— Păi ştii, în unele seri am lecţii de făcut. Şi de obicei în weekenduri merg la skating.

— Cum vrei.

— Mă rog. Trebuie să găsesc pe cineva să meargă cu mine?

S-a uitat la mine de parcă eram nebun sau cretin.

— Ce vrei să spui?

— N-am chef să merg la film cu tine şi iubitul tău, am zis.

V-aţi prins de planul meu genial? Era un mod de a afla care-i treaba.

— Dacă aveam iubit, nu te invitam pe tine, nu?

Dacă aveam iubit, tu nu stăteai acum aici şi probabil nici eu.

— Am crezut că ai.

— De unde ţi-a venit asta?

— Nu ştiu. Oricum, de ce n-ai?

— Ne-am despărţit.

— A. Când?

— Marţi. Sunt distrusă. După cum vezi.

— Cât timp aţi fost împreună?

— Două luni. Dar voia să facem sex şi eu nu eram pregătită să fac sex cu el.

— Aha.

M-am uitat la papucii mei. Acum cinci minute nu voise să ştiu nici ce muzică ascultă, acum îmi spunea de viaţa ei sexuală.

— Poate o să se răzgândească, am spus eu. În legătură cu sexul, adică.

— Sau poate eu, a zis ea.

— Da.

Voia să spună că se va răzgândi în legătură cu a fi pregătită să facă sex? Cu alte cuvinte, zicea că ar face sex cu mine? Sau zicea că se va răzgândi în legătură cu a face sex cu el? Iar dacă asta zicea, cum rămânea cu mine? Era posibil să vrea să iasă cu mine, dar la un moment dat să se decidă că venise timpul să facă sex cu el? Părea o informaţie importantă, dar nu ştiam cum s-o obţin.

— Băi, a făcut ea, vrei să mergem în camera mea?

Să ne uităm la ceva? Sau să ascultăm muzică?

S-a ridicat şi m-a tras în picioare. Ce mai era şi asta? Se răzgândise deja cu sexul? De asta mergeam sus? Urma să-mi pierd virginitatea? Parcă mă uitam la un film pe care nu-l pricepeam.

Fusesem pe punctul de a face sex de câteva ori, dar dădusem înapoi. Să faci sex la cinşpe ani e o chestie majoră, când ai o mamă de treişunu de ani.

O fată cu care mă văzusem, Jenny, tot zicea că o să fie totul OK, dar nu prea ştiam ce vrea să spună de fapt şi nu ştiam dacă nu cumva e una dintre fetele alea care vor un copil, din motive pe care eu nu le pot înţelege. Erau câteva mame adolescente la mine la liceu, care se purtau ca şi cum copilul era un iPod sau un nou mobil sau vreo jucărie electronică cu care să se dea mari. Sunt multe diferenţe între un copil şi un iPod. Una dintre cele mai mari e că nimeni nu te-ar jefui de copil. Nu trebuie să-l ţii în buzunar dacă eşti în autobuz noaptea târziu.

Iar dacă ne gândim, asta spune ceva, căci hoţii te-ar jefui de orice merită avut, iar asta înseamnă că un copil nu prea merită avut. Oricum, nu voiam să fac sex cu Jenny, iar ea le-a spus prietenelor ei şi o vreme puştii au strigat chestii după mine pe holuri. Iar următorul tip care a fost cu ea... Mă rog, nu vreau să vă spun ce-a spus. Ceva stupid şi dezgustător şi care mă face să pic de fraier, asta e tot ce trebuie să ştiţi. După aia am început să mă ocup mai serios de skating. Aşa puteam să stau mai mult timp singur.

Când urcam spre camera ei, îmi închipuiam că Alicia va închide uşa, se va uita la mine şi va începe să se dezbrace şi, sincer să fiu, nu ştiam ce părere să am despre asta. Era şi o parte bună, evident. Dar, pe de altă parte, poate se aştepta să mă pricep, şi nu mă pricepeam. Iar maică-mea era jos şi poate venea la un moment dat să mă caute. Şi tatăl şi mama lui Alicia erau jos şi mai aveam şi sentimentul că, dacă vrea să facem sex, avea legătură cu tipul pe care-l părăsise şi nicidecum cu mine.

Nu trebuia să-mi fac griji. Am intrat în camera ei, iar ea a închis uşa şi şi-a amintit că văzuse jumătate dintr-un film numit Virginul de 40 de ani, aşa că ne-am uitat la el. Eu am stat într-un fotoliu vechi pe care-l avea acolo, iar ea a stat pe jos, între picioarele mele. După o vreme s-a sprijinit de mine în aşa fel încât spatele ei apăsa pe genunchii mei. Asta mi-am amintit mai târziu. Era ca un mesaj. Apoi, când

filmul s-a terminat, am coborât, iar maică-mea tocmai începuse să mă caute şi-am plecat acasă.

Dar când porniserăm pe stradă, Alicia a venit în fugă după noi, desculţă, şi mi-a dat o carte poştală alb-negru cu un cuplu care se săruta. M-am uitat la imagine şi probabil păream nedumerit, fiindcă şi-a dat ochii peste cap şi a zis „întoarce-o”. Pe spate era numărul ei de mobil.

— Pentru film, mâine, a zis ea.

— A. Da.

Iar după ce a plecat, mama a ridicat din sprâncene cât a putut de sus şi a spus:

— Deci mâine mergeţi la film.

— Da, am zis eu. Aşa s-ar părea.

Iar mama a râs şi a spus:

— Am avut dreptate, sau am avut dreptate?

— Ai avut dreptate, am spus eu.

Tony Hawk şi-a pierdut virginitatea la şaişpe ani. Tocmai participase la un concurs numit King of The Mount într-un loc numit Trashmore din Virginia Beach. Zice în cartea lui că a terminat după jumătate din timpul pentru proba pe rampa verticală. Proba pe rampa verticală durează 45 de secunde.

Deci el a terminat în 22,5 secunde. M-am bucurat că mi-a spus. N-am uitat niciodată cifrele alea.

A doua zi era duminică şi am mers la Grind City cu Rabbit. Sau mai degrabă l-am văzut pe Rabbit în staţie şi am ajuns să mergem împreună. Rabbit face mişcări care mie nu-mi ies - face gay twists de secole şi a fost cât pe-aci să facă McTwist, o răsucire de 540 de grade pe rampă.

Când vorbesc cu mama de mişcări, ea se încurcă mereu la cifre.

— 540 de grade? a făcut ea când am încercat să descriu McTwist. De unde naiba ştii când s-au făcut 540 de grade?

De parcă noi pierdeam timpul numărând gradele unul câte unul. Dar 540 sunt doar 360 plus Spera probabil că skatingul mă transformă într-un geniu al matematicii şi că

fac mintal calcule pe care alţi puşti le fac pe computer. TH, apropo, a reuşit McTwist-urile sunt foarte dificile, iar eu nici măcar n-am apucat să visez la ele, având în vedere că ajung să muşti mult beton când le exersezi. Nu poţi să le faci fără să te loveşti la fiecare două minute, dar asta e treaba cu Rabbit. E atât de prost, încât nu-i pasă cât beton muşcă. Şi-a pierdut zeci de dinţi la skateboarding. Mă mir că cei care au Grind City nu pun dinţii lui pe ziduri în loc de cioburi, ca oamenii să nu mai sară gardurile noaptea.

Dar n-am avut o zi bună, totuşi. Eram cu mintea pe crengi. Nu mă puteam gândi decât la seara cu filmul. Ştiu că sună aiurea, dar nu voiam să rămân cu buza umflată, iar statisticile arată că eu mă aleg cu buza umflată mai ales duminica mai mult decât în orice altă zi a săptămânii.

Oricum, Rabbit a observat că o ard aiurea cu nişte ollie, aşa că a venit la mine.

— Ce-i? Ţi-ai pierdut biberonul?

— Cam aşa ceva.

— Care-i lucrul cel mai rău care ţi se poate întâmpla? Aşa gândesc eu. Am ajuns la Urgenţă de vreo cinşpe ori din cauza skatingului. Cel mai nasol e pe drumul spre spital, fiindcă te doare. Stai întins şi gemi şi e sânge peste tot. Şi te întrebi oare merită?

Dar apoi îţi dau ceva pentru durere. Asta dacă nu eşti inconştient. Atunci nu-ţi trebuie. O vreme.

— Sună grozav.

— Asta e filozofia mea. Ştii. Durerea nu te poate ucide. Doar dacă e tare rea.

— Da. Mersi. Acum am la ce medita.

— Da?

Părea surprins. Nu cred că-i mai spusese cineva vreodată lui Rabbit că i-a dat de gândit. Dar i-o zisesem fiindcă nu-l prea ascultasem.

Nu voiam să spun nimic, fiindcă ce sens are să vorbeşti cu Rabbit? Dar apoi mi-am dat seama că mor dacă nu vorbesc despre Alicia, iar dacă nu vorbeam cu el, trebuia să

mă duc acasă să vorbesc cu mama sau TH. Uneori nu contează cu cine vorbeşti, numai să vorbeşti. De-aia îmi petrec jumătate din viaţă vorbind cu posterul unui skater. Măcar Rabbit era în carne şi oase.

— Am cunoscut o tipă.

— Unde?

— Ce contează?

Presimţeam deja o conversaţie frustrantă.

— Aş vrea să încerc să-mi imaginez scena, a spus Rabbit.

— La petrecerea prietenei mamei.

— Deci e bătrână?

— Nu. E de vârsta mea.

— Ce căuta la petrecere?

— Acolo locuieşte. Este...

— Locuieşte la o petrecere? a întrebat Rabbit.

Cum vine asta?

M-am înşelat. E mult mai uşor să explici unui poster.

— Nu locuieşte la o petrecere. Locuieşte în casa unde era petrecerea. E fiica prietenei maică-mii.

Rabbit a repetat ce tocmai spusesem, de parcă era cea mai complicată construcţie gramaticală din istoria lumii.

— Stai aşa... Fiica... prietenei... maică-tii. OK.

M-am prins.

— Bun. Diseară ieşim împreună. La film. Şi mă tem c-o să-mi spargă faţa.

— De ce vrea să-ţi spargă faţa?

— Nu, nu. N-am vrut să zic că ea ar vrea să-mi spargă faţa. Mă tem că aşa o să păţesc. O mişcare greşită. Şi-apoi ştii. O să arăt groaznic.

— M-am prins, a zis Rabbit. E drăguţă?

— Foarte, am spus eu.

Eram sigur că aşa e, dar atunci nu-mi mai aminteam cum arată. Mă gândisem atâta la ea, încât nu mai vedeam clar imaginea ei în minte.

— A, bine, a făcut Rabbit.

— Ce-nseamnă asta?

— S-o zicem pe-a dreaptă, tu nu eşti cine ştie ce, nu?

— Nu, nu sunt. Dar mulţumesc pentru votul de încredere, am zis.

— Dacă stau să mă gândesc, cred că ţi-ar fi mai bine dacă chiar ţi-ai sparge faţa, a spus Rabbit.

— Cum vine asta?

— Păi să zicem că te duci cu ochii învineţiţi sau chiar cu nasul spart. Poţi să-i spui c-arăţi naşpa din cauza skatingului. Dar dacă te duci arătând aşa...

Ce scuză ai? Nici una.

Îmi ajunsese. Încercasem să discut cu Rabbit, dar era inutil. Şi nu era doar inutil - era şi deprimant. Eram foarte agitat din cauza mersului la film cu Alicia. De fapt, nu-mi aminteam să fi fost vreodată atât de agitat pentru ceva, în afară poate de prima zi de generală. Iar boul ăsta îmi spunea că singurul mod în care aş avea vreo şansă era să mă duc cu faţa boţită şi plină de sânge, ca fata să nu vadă cum arăt de fapt.

— Ştii ce, Rabbit? N-o mai ard aiurea. Acid drops şi gay twists toată după-amiaza.

— Tare, frate.

Iar apoi, în timp ce se uita la mine, mi-am luat placa şi-am ieşit direct pe poartă în stradă. Trebuia să vorbesc cu TH.

Pe drumul spre casă, mi-am dat seama că încă nu aranjasem nimic cu Alicia. Când a venit autobuzul, am urcat la etaj şi am stat exact în faţă, singur.

Apoi am scos cartea poştală din buzunar şi am format numărul ei.

Nu mi-a recunoscut vocea când am salutat-o, şi pentru o clipă mi-a venit rău. Dacă-mi imaginasem totul? Nu-mi imaginasem petrecerea. Dar poate nu se lipise de mine aşa cum îmi aminteam eu şi poate spusese de film doar pentru că...

— A, salut, a zis ea şi am auzit-o cum zâmbeşte. Mă temeam că n-o să suni.

Iar mie nu mi-a mai fost rău.

Uite ce e: ştiu că nu vreţi s-auziţi chiar fiecare momenţel. Nu vreţi să ştiţi la ce oră am aranjat să ne vedem şi de-astea. Încerc doar să spun c-a fost foarte mişto ziua aia şi că-mi amintesc cam fiecare secundă din ea. Îmi amintesc vremea, mirosul autobuzului, cojiţa de pe nas pe care mi-o zgândărisem cât vorbisem cu ea la mobil. Îmi amintesc ce i-am zis lui TH când am ajuns acasă şi cu ce m-am îmbrăcat când am ieşit, şi ce purta ea, şi cât de uşor a fost când am văzut-o. Poate unii ar crede, din cauza a ce s-a petrecut mai târziu, c-a fost siropos şi aiurea, chestii tipice de adolescenţi din ziua de azi. Dar n-a fost. N-a fost deloc aşa.

Nici n-am mai mers la film. Am început să vorbim în faţa cinematografului şi-apoi am mers la un frappuccino la Borders, alături, şi am tot stat acolo.

Din când în când unul din noi zicea „Să mergem, dacă mergem”. Dar nici unul nu schiţa nici un gest ca să plece. A fost ideea ei să mergem la ea. Şi când a venit momentul, a fost ideea ei să facem sex. Dar anticipez.

Cred că înainte de seara aia mi-era puţin frică de ea. Era frumoasă, iar ai ei erau cu fiţe, şi mi-era groază să nu creadă că trebuie să ieşim împreună doar fiindcă fusesem singurii de-aceeaşi vârstă de la petrecerea aia. Petrecerea se terminase. Putea vorbi cu oricine voia.

Dar nu avea nimic care să mă sperie, nu în sensul de fiţe. Nu era cine ştie ce geniu. Sau poate nu mă exprim eu bine, fiindcă nu era proastă. Dar cum maică-sa era primar şi taică-su profesor universitar, ai fi crezut că se descurcă mai bine la şcoală.

Jumătate din seară mi-a povestit de cursurile de la care fusese dată afară, belelele în care intrase şi de câte ori fusese pedepsită. Era pedepsită în seara petrecerii şi de-aia era acolo. Faza cum că voise să mă cunoască era o gogoaşă, cum bănuisem.

Nu voia să meargă la facultate.

— Deci tu vrei? m-a întrebat.

— Da, sigur.

— De ce sigur?
— Nu ştiu.
Ba ştiam. Dar nu voiam să intru în chestiile alea cu povestea familiei mele. Dacă afla că nici unul dintre noi - părinţi, bunici, străbunici, nimeni - nu făcuse facultate, poate nu mai voia să aibă de-a face cu mine.
— Şi ce-o să faci? Când o să termini liceul? am întrebat-o.
— Nu vreau să-ţi spun.
— De ce?
— Fiindcă ai să crezi că fac pe deşteaptă.
— Cum să faci pe deşteaptă? Dacă n-are legătură cu a te face mai deştept?
— Sunt mai multe moduri de a face pe deşteptul, să ştii. Nu trebuie neapărat să presupună luat examene şi de-astea.
Eram pierdut. Nu-mi închipuiam ce-ar putea spune ca să cred că face pe deşteaptă, dacă nu presupunea examene sau poate sport. Brusc nici nu mai eram sigur ce înseamnă să faci pe deşteptul, însemna să te dai mare, nu? Dar nu însemna să te dai mare ce deştept eşti? I-a spus cineva lui TH că face pe deşteptul fiindcă face multe mişcări dificile?
— Jur că n-o să cred că faci pe deşteaptă.
— Vreau să fiu manechin.
Da, îmi dădeam seama ce vrea să zică. Se dădea mare. Dar ce puteam să zic? Pe bune, eram într-o situaţie dificilă. Voiam să vă avertizez să evitaţi să ieşiţi cu cineva care zice că vrea să fie manechin, dar pe bune acum, cam asta vrem toţi, nu? Cineva care arată ca un manechin, dar n-are pieptul plat.
Cu alte cuvinte, dacă eşti cu cineva care zice că vrea să fie manechin, probabil nu te interesează s-auzi de la mine că nu e bine. (Neapărat evitaţi să ieşiţi cu fetele urâte care zic că vor să fie manechine. Nu fiindcă sunt urâte, ci fiindcă sunt nebune.)
Nu ştiam mare lucru atunci despre modelling, iar acum ştiu chiar mai puţin. Alicia era foarte drăguţă, vedeam clar,

dar nu era schiloadă băţ şi avea coşuri, aşa că nu prea ştiam dacă are şanse să fie următoarea Kate Moss. Probabil că nu, m-am gândit.

Şi nici nu ştiam dacă îmi spune chestia asta pentru că chiar era ambiţia ei sau pentru că avea nevoie s-audă cât de mult îmi place de ea.

— Nu faci pe deşteaptă, am zis. Ai putea fi manechin, dacă asta vrei.

Ştiam ce spun. Ştiam că tocmai îmi crescuseră şansele cu Alicia din multe puncte de vedere. Nu ştiam cine ce crede, dar nu prea conta.

În seara aia ne-am culcat prima oară împreună.

— Ai ceva? m-a întrebat când a fost clar că vom avea nevoie de ceva.

— Nu. Sigur că nu.

— De ce sigur că nu?

— Fiindcă... eu am crezut că mergem la film.

— Şi nu ai mereu unul la tine? Pentru orice eventualitate?

Am clătinat din cap. Ştiam tipi din liceu care aveau mereu aşa ceva la ei, dar doar se dădeau mari.

O făceau ca să pară tari. Era un puşti, Robbie Brady, care cred că mi-a arătat aceeaşi cutie de Durex de cinşpe ori. Iar eu mă gândeam că sigur, oricine poate să cumpere. Nu cumpăratul e mare brânză.

Dar n-am spus nimic. Mereu mi-am zis că, dacă o să am nevoie, voi şti din timp, fiindcă aşa sunt eu. Nu ies gândindu-mă „azi o să mi-o trag cu una pe care nu prea o cunosc, aşa c-ar fi mai bine să iau un prezervativ la mine”. Mereu am sperat să fie ceva mai organizat de-atât. Mereu am sperat să discutăm dinainte, ca atunci când se întâmplă să fim amândoi pregătiţi şi să fie ceva relaxat şi deosebit. Nu mi-au plăcut niciodată poveştile tipilor din liceu. Erau mereu foarte plini de ei, dar niciodată nu părea a fi sex din ăla despre care citeşti sau vezi în filmele porno. Era mereu pe fugă, uneori în aer liber, uneori cu oameni prin preajmă.

Ştiam clar că prefer să nu-mi bat capul cu chestia asta decât s-o fac aşa.

— Eşti băiat bun, a spus Alicia. Fostul meu prieten avea mereu prezervativ la el.

Vedeţi? Exact asta ziceam. Avea mereu unul la el şi n-a ajuns să-l folosească, fiindcă lui Alicia nu i-a plăcut felul în care încerca s-o preseze. Uneori prezervativele chiar te împiedică să faci copii. Dacă eşti genul de puşti care are mereu unul la el, nimeni nu vrea să facă sex cu tine. Dar cum mă ajuta asta pe mine? Ex-ul lui Alicia nu făcuse sex cu ea fiindcă avea mereu un prezervativ la el, eu n-aveam să fac sex cu ea fiindcă n-aveam. Dar măcar cu mine voia să facă sex. Aşa, în mare, mă bucuram că sunt cum sunt. Ceea ce e foarte bine.

— Mă duc să fur unul, a zis Alicia.

— De unde?

— Din dormitorul alor mei.

S-a ridicat şi-a pornit-o spre uşă. Avea pe ea vestă şi chiloţei, şi, dacă o vedea cineva, nu trebuia să fie un mare geniu ca să se prindă ce se petrece în camera ei.

— O să mă omoare, am zis.

— Nu fi aşa melodramatic, a spus, dar asta nu explica de ce teama de a fi omorât e melodramatică.

Mie mi se părea de bun-simţ.

Am stat singur vreo două minute în camera ei, întins pe pat, încercând să-mi dau seama cum am ajuns la asta. Adevărul e că nu fusese mare lucru.

Am intrat, i-am salutat pe mama şi pe tatăl ei, am mers sus şi asta a fost tot. Nu discutaserăm despre asta. Am făcut cum ne-a venit. Eram destul de sigur însă că voia s-o facă din cauza fostului ei iubit.

N-avea mare legătură cu mine. Adică nu cred că ar fi vrut s-o facă dacă mă ura. Dar când mi-a spus la petrecere că poate se răzgândeşte ea, mi-am dat seama că vrea să se răzbune pe el pentru ceva. Era ca o poantă făcută lui. El îi tot cerea şi ea tot refuza, atunci el s-a ofticat şi a părăsit-o,

aşa că ea a decis să se culce cu primul care apărea, dacă era cât de cât acceptabil. Am pus un pariu cu mine însumi că, dacă făceam sex în seara aia, nu rămânea secretul nostru. Trebuia să găsească un mod de a-i spune lui că nu mai e virgină. Cam ăsta era sensul.

Şi brusc n-am mai vrut s-o fac. Ştiu, ştiu. Era o fată frumoasă care chiar îmi plăcea şi tocmai mă dusese în camera ei dându-mi de înţeles că suntem acolo cu un scop. Dar când mi-am dat seama ce se petrece, nu mi s-a mai părut OK. Eram trei în camera aia, eu, ea şi el, şi m-am gândit că, fiind prima oară pentru mine, aş vrea să fim mai puţini.

Voiam să aştept până dispărea el, să fiu sigur că pe mine mă vrea.

Alicia s-a întors cu un mic pachet argintiu.

— Pam-pam! a făcut ea şi l-a ridicat în aer.

— Eşti sigur că e, ştii tu, în regulă? N-a expirat?

Nu ştiu de ce-am spus asta. Adică ştiu - căutam pretexte. Aş fi putut găsi multe alte pretexte, iar ăsta nu era prea bun.

— De ce n-ar fi în regulă? a spus ea.

— Nu ştiu.

Şi chiar nu ştiam.

— Adică fiindcă e de la ai mei?

Cred că asta voisem să spun.

— Crezi că ei nu fac deloc sex? Şi că ăsta zace acolo de ani de zile?

N-am spus nimic. Dar probabil aşa mă gândisem, ceea ce e ciudat, pe bune. Credeţi-mă, ştiu că părinţii fac sex. Dar nu ştiam cum e cu părinţii care sunt încă împreună. Probabil mă gândeam că părinţii nedivorţaţi fac sex mai rar decât părinţii divorţaţi. Păream să fiu foarte confuz în ceea ce priveşte chestia asta cu prezervativele. Dacă cineva avea unul, începeam să cred că respectivul nu face sex, ori asta n-o fi adevărat în toate cazurile, nu? Unele erau cumpărate de oameni care chiar le foloseau.

S-a uitat la ambalaj.

— 21.05.09, aşa scrie.

(Dacă citiţi asta în viitor, pot să vă spun că totul se petrecea înainte de 21.05.09. Aveam suficient timp pentru a folosi prezervativul, ani de zile.)

Mi-a aruncat prezervativul.

— Haide. N-avem tot timpul.

— De ce? am întrebat.

— Fiindcă se face târziu, iar mama şi tata ştiu că suntem aici. Curând vor începe să bată în uşă.

Aşa fac când ştiu că sunt aici cu un băiat şi e târziu.

Cred că am făcut o mutră, fiindcă ea s-a aşezat în genunchi lângă pat şi m-a sărutat pe obraz.

— N-am vrut să sune aşa.

— Dar cum?

Spuneam ce-mi trecea prin cap. Voiam să se facă şi mai târziu, ca mama şi tatăl ei să bată în uşă şi eu să pot pleca acasă.

— Nu prea vrei, nu? a întrebat ea.

— Ba da, sigur, am zis.

Dar apoi:

— Nu prea, nu.

Ea a râs.

— Bine că nu eşti confuz.

— Nu pricep de ce vrei s-o faci, am zis. Mi-ai spus că nu erai pregătită să faci sex cu fostul tău.

— Nu eram.

— Atunci cum eşti pregătită să faci sex cu mine?

Nici nu prea mă cunoşti.

— Îmi place de tine.

— Deci de el nu îţi prea plăcea?

— Nu, nu prea. Adică mi-a plăcut la început.

Dar apoi mi s-a luat.

Nu voiam s-o mai întreb şi alte chestii pe tema asta. Nu avea nici un sens. Parcă mi-ar fi spus că trebuie să facem sex rapid, înainte să i se ia de mine - de parcă ştia că n-o

să-i mai placă de mine a doua zi, aşa că trebuia s-o facem atunci. Dacă te gândeşti mai bine însă, la toată lumea e aşa. Te culci cu cineva fiindcă nu te-ai săturat de el, iar când te-ai săturat nu te mai culci.

— Dacă nu vrei să facem nimic, de ce nu pleci? m-a întrebat.

— Bine, plec.

M-am ridicat, iar ea a început să plângă şi eu n-am ştiut ce să fac.

— Mai bine nu spuneam că vreau să fiu manechin. Mă simt ca o proastă acum.

— Nu are nici o legătură cu asta, am zis. Dacă vrei să ştii, cred că nu sunt de nasul tău.

— Nu eşti de nasul meu? a zis ea. De unde ţi-a venit asta?

Ştiam de unde. Din faptul că aveam o mamă care mă născuse la şaişpe ani. Dacă cineva ştie povestea familiei mele, numai asta vede şi numai asta aude.

Ei nu i-am spus toate astea. M-am aşezat pe pat şi am ţinut-o în braţe, iar, când s-a oprit din plâns, m-a sărutat şi aşa am ajuns să facem sex, deşi decisesem să nu. Dacă am depăşit timpul lui TH de I-am spus lui TH când am ajuns acasă. Trebuia să spun cuiva, dar să vorbeşti despre asta e greu, aşa că cel mai bun mod e de a spune ce ai de spus unui poster. Cred că a fost mulţumit. Din câte ştiam despre el, i-ar fi plăcut de Alicia.

4

Am trecut prin şcoală ca prin vis în următoarele săptămâni. Am trecut prin viaţă ca prin vis. Totul era aşteptare. Îmi amintesc că aşteptam autobuzul în prima săptămână, autobuzul 19, care mă ducea de la casa mea la casa ei, şi brusc mi-am dat seama că aşteptatul autobuzului era mult mai uşor decât orice altceva, fiindcă eram oricum în aşteptare. Când aşteptam autobuzul, nu trebuia să fac altceva, dar cealaltă aşteptare era grea. Mâncatul micului dejun era aşteptare, aşa că nu prea mâncam. Dormitul era aşteptare, aşa că nu prea dormeam, deşi voiam, căci somnul e un mod bun de a-ţi omorî vreo opt ore. Şcoala era aşteptare, aşa că nu prea ştiam ce se spune, la lecţii sau în pauze. Uitatul la televizor era aşteptare, aşa că nu mă concentram la emisiuni.

Chiar şi skatingul era aşteptare, dat fiind că mă ţineam de asta doar când Alicia făcea altceva.

Dar de obicei Alicia nu prea făcea altceva. Asta era incredibil. Voia să fie cu mine la fel de mult cum voiam şi eu să fiu cu ea, din câte îmi dădeam seama.

Nu făceam mare lucru. Ne uitam la TV în camera ei sau uneori jos, mai ales dacă ai ei erau plecaţi.

Mergeam la plimbare în Clissold Park. Ştiţi fazele alea din filme când arată cupluri care râd şi se ţin de mână şi se pupă în diverse locuri, pe fundal muzical? Aşa eram şi noi, doar că nu mergeam în diverse locuri. Mergeam în vreo trei, dacă punem şi camera lui Alicia.

Eram în Clissold Park când Alicia mi-a spus că mă iubeşte. Nu prea am ştiut ce să-i spun, aşa că i-am zis c-o iubesc şi eu. Ar fi fost nepoliticos să nu-i spun.

— Serios? a zis ea. Chiar mă iubeşti?

— Da, am spus.

— Nu pot să cred. Nu mi-a mai spus nimeni asta.

— Dar tu ai mai spus-o cuiva?

— Nu. Sigur că nu.

Asta explica de ce nu i-o mai spusese nimeni, m-am gândit eu. Fiindcă, dacă cineva îţi spune că te iubeşte, trebuie să-i spui şi tu, nu? Trebuie să fii tare al naibii ca să n-o faci.

Şi oricum, chiar o iubeam. Cineva ca mama mea ar fi spus că sunt un puşti, că nu ştiu ce e iubirea.

Dar nu mă gândeam la nimic altceva decât să fiu cu Alicia şi nu simţeam că sunt unde vreau să fiu decât când eram cu ea. Asta poate foarte bine să fie iubire, nu? Genul de iubire de care zice mama e plin de griji, şi efort, şi iertare, şi compromisuri, şi de-astea. Nu e mare distracţie, asta e clar. Dacă aia e iubire, de care zice mama, atunci nimeni nu poate fi vreodată sigur că iubeşte pe cineva, nu?

Pare că ceea ce zice ea e că, dacă eşti sigur că iubeşti pe cineva, aşa cum eram eu sigur în acele săptămâni, atunci nu-l iubeşti, fiindcă aia nu e iubire.

Dacă încerci să pricepi ce înţelege ea prin iubire, îţi ieşi din minţi.

Mama nu voia să-mi petrec tot timpul cu Alicia.

A început să-şi facă griji pentru asta după câteva săptămâni. Nu i-am spus de sex, dar ştia că e ceva serios şi că treaba cu Alicia e serioasă. Şi ştia că visez cu ochii deschişi, fiindcă nu-i scăpa nimic, într-o seară eu am venit târziu şi ea mă aştepta.

— Ce zici, stăm acasă mâine-seară? Ne uităm la un film, a spus ea.

Eu n-am zis nimic.

— Sau putem ieşi, dacă vrei. Te duc la Pizza Express.

Tot n-am zis nimic.

— Pizza Express şi un film la cinema. Ce zici?

— Nu, e OK, am spus, de parcă era amabilă şi-mi oferea ceva.

Chiar aşa era, de fapt. Îmi oferea o pizza şi un film. Dar privind altfel, doar încerca să mă împiedice să fac ce vreau, iar ea ştia asta, şi eu ştiam asta.

— Hai să mă exprim altfel, a spus ea. Mâine-seară stăm împreună. Ce-ai vrea să facem? Tu alegi.

Uite care e treaba cu mine. Nu pot să fiu rău.

Poate credeţi că e rău că mă culc cu Alicia, dar eu nu simt asta, deci nu se pune. Mă refer la lucruri de care ştiu clar că sunt rele. Puşti din liceu care înjură profesori şi se iau la bătaie cu puşti care cică sunt homosexuali, sau se iau la bătaie cu profesori şi înjură puşti care cică sunt homosexuali... eu nu pot face aşa ceva, niciodată n-am putut. Nu ştiu să mint şi nici măcar să fur. Am încercat o dată să fur nişte bani din geanta mamei, dar mi s-a făcut rău şi i-am pus înapoi. E ca o boală sau ceva de genul, să nu vreau să fiu rău. Îl urăsc pe Ryan Briggs mai mult decât oricine pe lumea asta. E o gorilă sinistră, violentă, urâtă, înspăimântătoare. Dar când îl văd pocnind câte un puşti în mutră şi luându-i mobilul sau spunându-i unui prof să se ducă în mă-sa, o parte din mine îl invidiază, ştii? El n-are boala mea. Nu-i e deloc greu să fie cum e el. Viaţa ar fi mai simplă dacă m-ar durea în cur, dar nu pot. Şi ştiam că ce îmi cere mama nu e complet aiurea. Îmi cerea să petrec o seară departe de Alicia şi îmi oferea ceva în schimb. Am încercat să nu văd lucrurile aşa, dar n-am putut, aşa că era nasol.

— Poate veni şi Alicia?

— Nu. Asta e ideea.

— De ce?

— Fiindcă te vezi prea mult cu ea.

— De ce te deranjează chestia asta?

— Nu e normal.

E adevărat că nu prea mai ieşeam, dar nu la asta se referea ea. Nu prea ştiam ce vrea să zică.

— Cum adică nu e normal?

— E o piedică pentru alte lucruri.

— Ce lucruri?

— Prietenii. Şcoala. Familia. Skate-ul... Totul. Viaţa.

Adevărul era exact contrariul. Viaţă era numai când eram cu Alicia. Toate celelalte lucruri pe care le pomenise erau numai aşteptare.

— Doar o seară, a zis ea. N-o să mori.

N-am murit. M-am trezit în dimineaţa de după Pizza Express şi film la cinema şi nu murisem. Dar a fost ca una dintre acele torturi de care citeşti şi de care se zice că sunt mai rele decât moartea fiindcă de fapt preferi să fi murit. Îmi pare rău dacă asta e lipsă de respect pentru oamenii care chiar au trecut prin aşa o tortură, dar pentru mine a fost cel mai aproape de asta. (Şi e unul dintre motivele pentru care nu voi intra în armată, apropo. Aş muri să fiu torturat. Nu zic că celor care au ales armata le place să fie torturaţi. Dar ei trebuie să se fi gândit la asta, nu? Trebuie să se fi gândit că n-are cum să fie la fel de rău ca alte lucruri, cum ar fi şomajul sau munca într-un birou. Pentru mine, munca de birou ar fi mai bună decât tortura. Nu mă înţelegeţi greşit.

N-aş fi fericit cu o slujbă plicticoasă, să trag la xerox o hârtie iar şi iar, în fiecare zi, până la moarte. Dar aş fi mai fericit aşa decât cu ţigări în ochi. Sper că aceste două variante nu sunt singurele mele opţiuni.)

În acele câteva săptămâni a fost şi-aşa destul de rău să mă trezesc dimineaţa şi să ştiu că n-am s-o văd decât după şcoală. Asta era tortură. Era ca smulsul unghiilor una după alta. În ziua cu pizza m-am trezit dându-mi seama că n-o s-o mai văd DECÂT A DOUA ZI LA SFÂRŞITUL ZILEI, şi asta semăna cu oribilitatea aia pe care Ryan Briggs o postase pe net. N-o să vă spun acum despre ce era vorba.

Dar era ceva cu câini şi mingiuţe, dar nu alea cu care joci fotbal, desigur. Şi-acum' mai strâng din fund când mă gândesc la treaba asta.

OK, să n-o văd pe Alicia douăzeci şi patru de ore nu era ca şi cum mingiuţele ţi-ar fi fost aşa şi pe dincolo. Sau ca şi

cum n-aş mai fi putut respira, ca şi cum n-aş avea destul oxigen în tub. În toate acele ore nu mi se umpleau plămânii cu aer şi chiar am început să mă panichez, puţin, ca şi cum aş fi fost pe fundul oceanului şi suprafaţa era prea departe şi veneau rechinii şi... Nu, iar exagerez. Fără rechini în ea. Nu erau câini şi nici rechini. Poate mama să fie rechinul, dar de fapt ea n-are nimic de rechin.

Ea voia doar să-mi ia o pizza. Nu voia să-mi smulgă ficatul cu colţii. Aşa că mă opresc aici, la suprafaţa apei care era departe. Alicia = suprafaţa.

— Pot să dau un telefon? am întrebat-o pe mama când am ajuns acasă.

— Chiar trebuie?

— Da.

Da. Chiar trebuia. Nu ştiam cum să-i spun altfel.

— Ieşim imediat în oraş.

— E patru jumate. Cine mănâncă pizza la patru jumate?

— Pizza la cinci jumate. Film la şase jumate.

— Ce film vedem?

— Ce zici de Brokeback Mountain?

— Da, sigur...

— Cum adică „da, sigur”?

— Aşa zicem noi. Când cineva face o glumă proastă sau ceva de genul, am spus eu.

— Cine a făcut o glumă proastă? a întrebat ea.

Atunci mi-am dat seama că e serioasă. Chiar voia să mergem să vedem Brokeback Mountain.

Noi la liceu îi spuneam deja unui prof de ştiinţe „Brokeback”, fiindcă era cocârjat şi toţi ziceau că e homo.

— Ştii despre ce e, nu? am întrebat.

— Da. E despre un munte.

— Mai lasă-mă, mamă. Nu pot merge la filmul ăla. O să mă distrugă mâine.

— O să te distrugă fiindcă mergi la un film cu cowboy homosexuali?

— Da. S-ar întreba de ce m-am dus? Ar fi un singur răspuns, nu?

— Doamne, a zis mama. E chiar atât de nasol la liceu?

— Da, am spus.

Fiindcă chiar era.

Ne-am hotărât să mergem la alt film şi apoi am sunat-o pe Alicia pe mobil şi a intrat mesageria vocală. Aşa că am stat câteva minute, dar mi-a intrat iar mesageria, apoi am sunat din treizeci în treizeci secunde. Mesagerie, mesagerie, mesagerie. Nu-mi trecuse nici măcar o clipă prin cap cum ar fi să nu dau de ea. Atunci au început să-mi vină gânduri negre. De ce nu avea telefonul deschis? Ştia că voi încerca s-o sun. Ştia că azi e ziua naşpa. În seara dinainte, când îi spusesem că mama vrea să facem pauză o seară, plânsese. Iar acum parcă o durea undeva. Asta dacă nu se vedea cu altcineva. Iar eu mi-am zis „Băga-mi-aş". „Ce javră." Nu ne vedem o seară şi deja iese cu altcineva. Există o denumire pentru astfel de fete. Dacă nu rezişti o noapte fără să faci sex, eşti nimfomană, nu? Ai o problemă.

Era ca o drogată, doar că în loc de drog era sexul.

Pe bune. Aşa-mi ziceam. Şi ştiţi ce m-am gândit mai târziu, când m-am calmat? Mi-am zis că nu e sănătos. N-o poţi face pe iubita ta javră, şi târâtură, şi nimfomană doar fiindcă nu-i merge încărcătorul. (Asta se întâmplase. Mi-a dat mesaj mai târziu, după ce luase încărcătorul tatălui ei. Şi era un mesaj drăguţ.)

Oricum, eram în starea aia când am ieşit şi nu era cel mai bun start. Am mers la Multiplex să vedem ce filme mai sunt în afară de Brokeback Mountain, şi nu era mare lucru. De fapt nu e chiar aşa. Erau destule pe care voiam să le văd, ca filmul cu 50 Cent sau King Kong, şi erau destule pe care voia mama să le vadă, ca filmul despre grădinărit şi cel despre fetele japoneze care voiau să aibă picioare mici. Dar nu era nici un film pe care să vrem amândoi să-l vedem. Şi am petrecut atâta timp ciorovăindu-ne că n-am mai stat să mâncăm pizza aşa că am luat-o la pachet şi am mâncat-o pe

drum spre cinema. Am văzut un film foarte prost despre un tip care înghiţise o piesă din mobil din greşeală, aşa că putea intercepta în creier mesaje de la toată lumea. La început a cunoscut tot felul de fete care erau părăsite de iubiţii lor, dar apoi a prins un mesaj cum că teroriştii urmau să arunce în aer un pod din New York şi el şi una dintre fete i-au oprit. Nu m-a enervat prea tare. Era plicticos oricum. Dar mama l-a urât şi după aia ne-am certat.

A spus că treaba cu înghiţitul piesei de mobil e ridicolă, dar eu i-am zis că nu putem şti ce s-ar întâmpla dacă am înghiţi piese de mobil, aşa că nu asta era partea proastă. Ea nici nu m-a lăsat să-i spun care credeam eu că e partea proastă. În schimb a început să-i dea înainte cum că creierul meu era ferfeniţă de la jocurile pe computer şi de la televizor.

Dar nu mai contează astea acum. Important în seara aia e că mama a întâlnit un tip. Da, da. Trebuia să fie seara noastră, în care să ne simţim bine noi doi şi eu să nu mă văd cu Alicia. Şi s-a transformat în cu totul altceva. Ca să fiu drept cu mama, întâlnitul ei cu tipul n-a luat mult din timpul nostru.

De fapt nici n-am ştiut că a întâlnit pe cineva decât după câteva zile, când el a venit pe la noi. (Sau de fapt ştiam că întâlnise un tip. Doar nu ştiam că întâlnise un TIP, dacă mă înţelegeţi.) Când aşteptam pizzele la pachet, ne-au spus să stăm la o masă de lângă uşă, la care aşteptau clienţii care luau la pachet.

Cât aşteptam, eu m-am dus la toaletă, iar când m-am întors, mama vorbea cu un tip care stătea la masa vecină, cu puştiul lui. Vorbeau de pizza, de pizzeriile care le plac şi de-astea. Când au venit pizzele noastre la pachet, i-am zis mamei „Repede te mai învârti”, iar ea a spus „Da, nu pierd vremea” şi totul era o glumă. Dar s-a dovedit mai târziu că nu fusese aşa. Nu mi-a spus nimic atunci, dar îl ştia pe tip de la serviciu. El plecase cu câţiva ani în urmă şi o ţinea minte, deşi nu vorbiseră niciodată la birou.

Lucraseră în departamente diferite. Mama lucrează la Divertisment şi cultură, Mark - da, Mark, ca marca pe scrisoare - la Sănătate şi asistenţă socială. Când a venit prima oară la noi, a spus că în Islington nu avusese niciodată timp de sănătate.

Am mers pe jos acasă. Ne-am certat în legătură cu filmul şi apoi mama a încercat să mă descoasă despre Alicia.

— Nu e nimic de spus, am zis eu.

Şi apoi:

— De asta n-am vrut să ieşim. Fiindcă nu voiam să avem Discuţia.

Am spus-o aşa, ca să se audă majuscula.

— De ce nu puteam doar să ieşim? Şi să nu discutăm despre nimic?

— Dar atunci când să vorbim şi noi? a întrebat ea. Nu eşti niciodată acasă.

— Am o iubită, am spus. Asta e. Asta e tot ce e de spus. Haide. Întreabă-mă. Întreabă-mă dacă am iubită.

— Sammy...

— Haide.

— Am dreptul la o a doua întrebare? a spus ea.

— Una.

— Faceţi sex?

— Dar tu?

Am vrut să spun cu asta că nu se întreabă aşa ceva. E ceva personal. Dar de când se despărţise de Steve cel naşpa, nu fusese cu nimeni, aşa că n-o deranja să răspundă.

— Nu, a zis.

— Dar ai făcut?

— Cum adică? a spus ea. Mă întrebi dacă am făcut vreodată sex? Fiindcă eu zic că tu eşti răspunsul.

— Taci, am spus, fiindcă mi-era jenă.

Aş fi vrut să nu fi început discuţia asta.

— Lasă-mă pe mine. Dar tu? Faci sex?

— Fără comentarii. E treaba mea.

— Iau asta drept „da”.

— Nu. Fără comentarii.
— Dacă n-ai face, mi-ai spune.
— Ba nu. Oricum. A fost ideea ta.
— Care?
— Alicia. Te-ai gândit că mi-ar plăcea, aşa că m-ai pus să merg la petrecerea aia. Şi mi-a plăcut de ea.
— Sam, ştii că faptul că te-am avut pe tine atunci...
— Da, da. Ţi-a futut viaţa.

Nu prea folosesc niciodată cuvântul cu F de faţă cu ea, fiindcă se supără. Nu se supără pentru cuvânt în sine, dar începe să se învinovăţească fiindcă a fost mamă singură adolescentă şi nu şi-a crescut copilul bine, şi urăsc chestia asta. Eu cred că a făcut treabă bună. Nu sunt cel mai groaznic copil din lume, nu? Dar am vorbit urât fiindcă am vrut să creadă că m-a supărat, deşi nu era aşa, pe bune.

E ciudat să ştiu că venirea mea pe lume a dat-o peste cap. Nu mă supără din două motive. În primul rând, n-a fost vina mea, a fost a ei - a ei şi a lu' taică-miu, oricum. Şi, în al doilea rând, nu mai e dată peste cap. A obţinut în cele din urmă, mai mult sau mai puţin, toate lucrurile pe care le-a ratat din cauza mea. Se poate spune chiar că s-a depăşit pe sine. N-a fost cine ştie ce bună la şcoală, zice ea, dar era atât de nefericită că nu şi-a terminat studiile, încât s-a străduit de două ori mai mult decât dacă le termina. A făcut cursuri la seral, şi-a luat diplome, s-a angajat la primărie. Dacă n-ar fi rămas gravidă, s-ar fi lăsat de şcoală la şaişpe ani, s-ar fi angajat la un magazin şi ar fi făcut copil la douăj de ani. Nu zic c-a fost o idee bună să mă facă atunci când m-a făcut, dar i-a distrus doar o părticică din viaţă, nu toată viaţa. E ceva mereu prezent, totuşi. Dacă vreau să scap de ceva - cum ar fi o discuţie pe tema sex cu Alicia - pot să spun, cu amărăciune şi tristeţe, că i-am futut viaţa. Şi, oricare ar fi lucrul de care voiam să scap, e uitat.

Nu i-am spus niciodată că mă simt mai prejos decât oricine din cauza a ceea ce s-a întâmplat.
— Of, Sam, îmi pare tare rău.

— Nu, e în regulă.

Dar am spus-o aşa, eroic, ca să ştie că nu e în regulă.

— Dar nu de asta îţi făceai griji, nu? am zis eu.

— Nu ştiu de ce îmi fac griji. Pot s-o cunosc ca lumea?

— Pe cine?

— Pe Alicia. Poate veni la cină într-o seară?

— Dacă vrei.

— Mi-ar plăcea. Aşa nu mi-ar mai fi atât de teamă de ea.

Teamă de Alicia! Cred că acum înţeleg, deşi atunci n-aş fi reuşit. Mama se temea că lucrurile se vor schimba, că va rămâne singură, că voi intra în viaţa altcuiva şi a altei familii, că voi creşte şi nu voi mai fi băieţelul ei, că voi deveni altcineva...

Toate aceste lucruri sau unele dintre ele, nu ştiu.

Şi nu aveam de unde să ştim atunci, dar avea dreptate să-şi facă griji. Aş vrea să mă fi pus şi pe mine pe gânduri. Aş vrea să mă fi luat acasă în seara aia, să mă încuie în camera mea şi să arunce cheia.

Aşa că în seara următoare, parcă nici unul din noi nu mai respirase de două zile, aşa că am luat o gură mare de aer unul de la altul şi ne-am spus prostioare şi ne-am purtat de parcă eram Romeo şi Julieta şi toată lumea era împotriva noastră. Mă refer la mine şi Alicia, nu la mine şi mama. Am vorbit de parcă mama m-ar fi luat la Londra un an, deşi mă luase la pizza şi la film pentru o seară.

Mai ştiţi ce ziceam mai devreme? Cum că să spui o poveste e mai greu decât pare fiindcă nu ştii ce să pui unde? Păi o parte din poveste îşi are locul aici şi e ceva ce nu ştie nimeni, nici măcar Alicia.

Cea mai importantă parte a poveştii - toată ideea poveştii - nu apare decât peste ceva vreme. Iar când s-a întâmplat pe bune, am arătat că sunt şocat, uluit şi supărat. Evident eram şocat şi supărat, dar nu pot să spun chiar sincer că eram uluit. S-a întâmplat în noaptea aia, ştiu. Nu i-am spus nimic lui Alicia, dar fusese vina mea. Adică mai totul era vina mea, dar avea şi ea o mică parte din vină. Făcusem

prostii fără să folosesc nimic, fiindcă spusese că vrea să mă simtă şi... Of, nu pot să vorbesc despre chestiile astea. Roşesc. Dar ceva s-a întâmplat. Pe jumătate, adică, nu s-a întâmplat cu totul, fiindcă am reuşit să mă retrag şi să-mi pun prezervativ şi să zic că totul e cum trebuie. Dar ştiam că nu e, fiindcă, atunci când s-a întâmplat ce trebuia să se întâmple, n-a fost OK, fiindcă se întâmplase deja pe jumătate înainte. Şi asta e ultima oară când pomenesc de asta.

— Te simţi bine? a întrebat Alicia.

Iar ea nu întreba niciodată, deci ceva a fost diferit.

Poate a simţit ea diferit, poate m-am purtat eu diferit, poate am părut apoi tăcut şi absent, nu ştiu.

Am spus că sunt bine şi am lăsat-o aşa. Mă întreb dacă ea s-a gândit vreodată că a fost noaptea aia.

Nu ştiu. N-am mai pomenit niciodată de ea.

Ce mi se pare incredibil e că poţi să te fereşti de belele în orice minut al vieţii tale, mai puţin vreo cinci secunde, iar acele cinci secunde te pot băga în cea mai nasoală belea dintre toate, cam aşa. E uimitor dacă te gândeşti. Nu fumez iarbă, nu înjur profii. Nu mă bat, încerc să-mi fac temele. Dar am riscat o dată, câteva secunde, şi s-a dovedit a fi mai nasol decât toate celelalte puse la un loc. Am citit odată un interviu cu un skater, nu mai ştiu cine, care a spus că lucrul care-l uimea mereu în sport era câtă concentrare era necesară. Faci cele mai bune mişcări pe skateboard din viaţa ta şi, în clipa în care îţi dai seama că faci cele mai bune mişcări din viaţa ta, muşti din beton. Să te dai bine nouă minute şi cincizeci şi cinci de secunde nu e suficient, fiindcă cinci secunde sunt arhisuficiente ca să te faci de cel mai mare rahat. Păi da, cam aşa e şi viaţa.

Dar asta e. Şi cât de rău e ce-am făcut? Nu e chiar atât de rău, nu? E o greşeală, atât. Tot auzi de tipi care refuză să-şi pună prezervativ, de fete cărora li se pare cool să ai un copil la cinşpe ani... Alea nu sunt greşeli. Aia e prostie. Nu vreau să mă plâng tot timpul că viaţa nu e dreaptă, dar cum

se face că pedeapsa lor e aceeaşi cu a mea? Nu se poate să fie drept, nu? Mi se pare că, dacă refuzi prezervativul, meriţi tripleţi sau cvintupleţi. Dar treaba nu merge aşa, nu?

La câteva seri după aceea, Alicia a venit la cină şi a fost OK. Mai mult decât OK, de fapt. Ea a fost drăguţă cu mama, mama a fost drăguţă cu ea, au glumit despre cât de năuc sunt, şi nu m-am supărat, fiindcă mă bucuram că toată lumea e fericită.

Dar apoi Alicia a întrebat-o pe mama cum e să ai un copil la şaişpe ani şi eu am încercat să schimb subiectul.

— Nu cred că vrei să afli aşa ceva, i-am spus lui Alicia.

— De ce nu?

— Plictisitor, am spus.

— A, a fost plictisitor, pot să confirm, a spus mama şi Alicia a râs.

— Nu, e plictisitor acum, am zis. Fiindcă a trecut.

A fost o tâmpenie ce-am zis şi am regretat-o din clipa în care mi-a ieşit pe gură.

— A da, a zis mama. Şi cu asta am terminat povestea, deci. Plictisitor.

— Păi aşa e, am zis.

Dar n-am vorbit serios, pe bune, fiindcă sunt multe bucăţi de istorie care nu sunt plicticoase, ca al Doilea Război Mondial. Dar nu voiam să cedez.

— Şi în plus, a zis mama, nu s-a terminat. Tu eşti tot aici şi eu sunt tot aici şi sunt şaişpe ani între noi şi aşa o să fie în veci. Nu s-a terminat.

Şi eu m-am întrebat dacă nu s-a terminat în diverse feluri care ei nici nu-i treceau prin cap.

Nu că lucrurile au început să meargă rău între mine şi Alicia. Dar nu mai era la fel de bine. Nu pot explica de ce, nu reuşesc. Doar că m-am trezit într-o dimineaţă şi nu mai simţeam la fel. Nu-mi plăcea să nu mai simt la fel, fiindcă fusese plăcut şi mă simţeam pustiit, dar dispăruse şi nu puteam face nimic ca să revină. Am încercat chiar să mă

prefac că e încă acolo, dar încercatul ăsta parcă făcea să fie şi mai rău.

Unde dispăruse? Parcă fusese multă mâncare pe farfuria din faţa noastră şi mâncaserăm repede şi nu mai rămăsese nimic. Poate aşa rămân unele cupluri împreună: nu sunt lacome. Ştiu că ceea ce au în faţă trebuie să le ajungă mult timp, aşa că doar ciugulesc. Sper să nu fie aşa, totuşi. Sper că atunci când oamenii sunt fericiţi împreună, e ca şi cum cineva le pune încă o porţie şi încă una în farfurii.

În seara aceea, seara de după cea în care n-o văzusem, a fost ca şi cum aveam să fim împreună tot restul vieţii şi chiar şi aşa nu avea să fie de ajuns.

Iar două, trei săptămâni mai târziu, ne plictisiserăm unul de altul. Eu, unul, mă plictisisem. Nu făceam altceva decât să ne uităm la TV în camera ei şi să facem sex, iar după ce făceam sex nu mai aveam mare lucru să ne spunem. Ne îmbrăcam, porneam iar televizorul, o pupam de noapte bună şi apoi aceeaşi rutină seara următoare.

Mama a remarcat chiar înaintea mea, cred. M-am apucat iar de skateboard şi am încercat să pară că datul iar cu skate-ul e normal şi natural şi, dacă mă gândesc, era. Dacă nu ni s-ar fi luat unuia de altul, dacă nu s-ar fi rupt ceva, am fi găsit un fel de rutină, cred. În final aş fi revenit la skate şi la jucat jocuri cu skate-ul pe X-box şi restul. Mereu părea o vacanţă timpul petrecut cu Alicia, iar vacanţa avea să se termine şi aveam să fim tot iubit şi iubită, dar aveam şi o viaţă pe lângă asta. După cum s-a dovedit, când s-a terminat vacanţa, s-a terminat şi relaţia. A fost amor de-o vacanţă, haha.

Oricum, am venit de la skate într-o după-amiază şi mama a întrebat dacă am timp să mănânc ceva înainte să mă duc la Alicia. Şi eu am zis că da, OK. Apoi am spus că de fapt nu mă duc la Alicia în seara aia. Iar mama a zis „Aha, păi nu te-ai dus nici seara trecută, nu-i aşa? „ Iar eu am făcut „Nu? Nu mai ştiu”. Ceea ce a fost cam penibil, pe bune. Nu

ştiu de ce, dar nu voiam să ştie că relaţia mea cu Alicia s-a schimbat. S-ar fi bucurat şi nu voiam asta.

— Tot la fel de bine merge treaba? a întrebat.

— A, da. Foarte bine. Poate nu la fel de bine, fiindcă am vrut să ne ocupăm de şcoală şi de-astea.

Dar da, e bine.

— Deci e bine, a zis ea. Nu... ştii tu... nasoală.

— Nu e nasoală, nu. Nu e...

— Cum?

— Nasoală.

— Deci urma să zici acelaşi lucru de două ori?

— Cum adică?

— Era să zici „Nu e nasoală. Nu e nasoală”.

— Cred că da. Aiurea, zău.

Uneori nu ştiu cum de mă suportă mama. Adică probabil era foarte clar pentru ea, dar a stat totuşi acolo şi m-a ascultat cum că negru e alb şi rece e cald. Nu c-ar fi schimbat ceva dacă i-aş fi spus adevărul. Dar ulterior, când am avut nevoie de ajutorul ei, mi-am amintit de toate dăţile când fusesem un cretin.

Cred că m-am dus la Alicia în seara de după discuţia aia, fiindcă, dacă nu m-aş fi dus trei seri la rând, mama chiar ar fi ştiut că ceva nu merge.

Apoi iar nu m-am dus vreo două seri, iar apoi a venit weekendul şi ea mi-a dat mesaj să mă cheme la prânz. Venise fratele ei şi aveau o întâlnire de familie, iar Alicia a spus că fac şi eu parte din familie.

Nu mai cunoscusem pe nimeni ca mama şi tatăl lui Alicia înainte să încep să ies cu ea. Şi la început mi s-au părut supertari - îmi amintesc chiar că aş fi vrut ca mama şi tatăl meu să fie ca ei. Tatăl lui Alicia are vreo cincizeci de ani şi ascultă hip-hop.

Nu-i place cine ştie ce, nu cred, dar simte că trebuie să-i dea o şansă şi nu-l deranjează limbajul şi violenţa. Are părul grizonant şi o pune pe mama lui Alicia să-l tundă - cred că numărul 2 - şi are cercel în ureche. Predă literatură

la un colegiu, iar ea predă actorie, când nu e primar. Sau le predă profesorilor cum să predea actorie, cam aşa ceva. Trebuie să se ducă la multe şcoli şi să discute cu profesorii. Sunt în regulă Robert şi Andrea, cred, şi la început au fost foarte prietenoşi. Doar că mă cred prost. Nu spun niciodată asta şi încearcă să mă trateze ca şi cum n-aş fi. Dar îmi dau seama ce gândesc. Nu că m-ar deranja, dar sunt mai deştept decât Alicia. Nu mă dau mare şi nici nu fac pe grozavul; pur şi simplu ştiu că sunt. Când mergeam la filme, ea nu le înţelegea şi nu pricepea de ce râde toată lumea la Simpsoni şi trebuia să o ajut la mate. Mama şi tatăl ei o ajută la engleză. Tot credeau că va face o facultate sau alta şi că treaba cu modellingul era doar o etapă mai rebelă. După părerea lor, ea e un geniu, iar eu sunt puştiul mai prost cu care-şi pierde vremea. Se purtau de parcă eram Ryan Briggs sau vreo javră din aia, dar n-aveau de gând să mă critice făţiş fiindcă nu era cool.

La prânzul în familie, când am fost invitat fiindcă făceam şi eu parte din familie, stăteam la locul meu, când tatăl ei m-a întrebat ce am de gând după examene.

— Nu toată lumea e studioasă, Robert, a spus repede mama lui Alicia.

Vedeţi cum stătea treaba? Încerca să mă protejeze, dar să mă protejeze de întrebarea dacă am sau nu un viitor. Adică oricine face ceva după examene, nu? Chiar dacă stai acasă şi te uiţi la TV tot restul vieţii, tot un fel de viitor e. Dar asta era atitudinea lor faţă de mine - să nu pomenească de viitor, fiindcă nu aveam nici unul. Şi apoi ne prefăceam toţi că era OK să n-ai un viitor. Asta ar fi zis mama lui Alicia. „Nu toată lumea are un viitor, Robert."

— Ştiu că nu toată lumea e studioasă. Îl întrebam doar ce-ar vrea să facă, a spus Robert.

— O să facă facultatea de arte şi design, a spus Alicia.

— A, a făcut tatăl ei. Bun. Excelent.

— Eşti bun la desen, Sam? a întrebat mama ei.

— Mă descurc. Dar mă întreb dacă va trebui să scriem eseuri şi de-astea la colegiu.

— Nu eşti bun la engleză?

— Nu la scris. Sau la vorbit. În rest mă descurc.

Asta voiam să fie o glumă.

— E o chestiune de încredere în sine, a spus mama ei. N-ai avut aceleaşi avantaje ca alţii.

N-am ştiut ce să zic la asta. Am camera mea, o mamă care e angajată, şi care citeşte, şi care mă bate la cap dacă nu-mi fac temele... Sincer să fiu, nu ştiu câte avantaje mi-ar mai trebui. Chiar şi absenţa lu' taică-miu a fost o chestie bună, fiindcă nu se pricepe deloc la educaţie. Adică nu că m-ar fi împiedicat să învăţ, dar... mă rog, poate asta nu e adevărat. Era mereu o chestie cu el şi mama. Ea era disperată să facă o facultate, iar el e instalator şi mereu a câştigat binişor, dar aveau problema asta, că mama considera că el se simte inferior şi încerca să ascundă asta spunându-i ei ce pierdere de timp e să-ţi iei diploma. Nu ştiu. După oameni ca părinţii lui Alicia, eşti om rău dacă nu citeşti şi studiezi, iar după oameni ca tatăl meu, eşti om rău dacă faci astea. E o nebunie, nu? Nu cititul sau altele te fac om bun sau rău. Ci dacă violezi sau te droghezi sau jefuieşti. Nu ştiu de ce se încurcă ei aşa.

— Cred că Sam glumea, mamă, a spus Alicia.

E bun la vorbit.

Nici asta nu mi s-a părut de mare ajutor. Mă auziseră vorbind. Îşi puteau da şi singuri seama.

Doar nu era vorba de talentul meu pe skate, că asta nu văzuseră. Dacă era nevoie să li se spună că mă pricep la vorbit, era de rău.

— Nu, e bun, ştiu, a spus mama ei. Dar uneori, dacă nu eşti... dacă nu ai...

Alicia a început să râdă.

— Haide, mamă. Încearcă să închei propoziţia într-un mod care să nu-l supere pe Sam.

— Of, ştie el ce vreau să spun, a zis ea.

Ştiam, dar asta nu înseamnă că-mi şi convenea.

Dar îmi plăcea Rich, fratele ei. Nu crezusem că se poate, căci tipul cântă la vioară, iar orice tip care cântă la vioară e cam Regele Fraierilor. Şi nici nu arată a fraier. Poartă ochelari, dar sunt cool şi-i place să se distreze. Cred că ceea ce vreau să spun, dacă mă gândesc bine, e că şi el mă place. Sau mă plăcea. Acum nu mai ştiu. Iar asta contează, nu?

Adică nu era la modul penibil. Nu mă plăcea fiindcă n-avea alţi prieteni pe lume. Mă plăcea fiindcă eram OK şi poate fiindcă nu ştia mulţi oameni din afara Regatului Fraierilor, adică cu viori şi şcoala de muzică şi de-astea.

După aia, Alicia, Richard şi cu mine am mers în camera lui Alicia şi ea a pus un CD, a stat cu mine pe pat şi Rich a stat pe jos.

— Bun venit în familie, a spus Rich.

— N-o spune aşa, a zis Alicia. N-o să-l mai văd în veci.

— Nu sunt chiar aşa de răi, a spus el, dar de fapt sunt.

Şi sincer să fiu, nu doar părinţii lui Alicia mă enervau. Când am plecat de-acolo în după-amiaza aia, m-am întrebat dacă mă voi mai duce vreodată pe la ei.

După aia m-am dus la Bowl şi m-am dat un pic pe skate. Cine a inventat skate-ul e un geniu, după părerea mea. Londra zădărniceşte orice alt sport.

Sunt mici petice verzi unde poţi juca fotbal, golf sau altele, dar betonul încearcă să le înghită. Aşa că faci sporturile alea în ciuda oraşului şi ar fi mai bine dacă ai locui oriunde altundeva, la ţară, în suburbii sau într-un loc ca Australia. Dar cu skate-ul te dai datorită oraşului. Ne trebuie mult beton şi oricâte trepte şi rampe şi borduri şi carosabile sunt. Iar când lumea va fi toată din beton, noi vom fi singurii sportivi rămaşi şi vor fi statui cu Tony Hawk peste tot în lume şi Olimpiada va consta doar în milioane de probe diferite de skate şi atunci oamenii chiar ne-ar urmări. Cel puţin eu da. M-am dus la rampa pentru cărucioarele cu rotile care duce de la uşa din spate a blocului până după

colţ şi m-am dat cu skate-ul - nimic şmecher, doar nişte fakie flips şi heelflips. Şi m-am gândit la Alicia şi la familia ei, şi am început să exersez cum să-i spun că noi n-o să ne mai vedem aşa de des sau poate n-o să ne mai vedem deloc.

Era ciudat, pe bune. Dacă mi-aţi fi spus la petrecerea aia că voi fi cu Alicia şi c-o să începem să facem sex şi c-o să mă satur de ea... N-aş fi priceput. N-ar fi avut nici o logică pentru mine. Înainte să faci sex pentru prima oară, nu-ţi poţi imagina cu cine va fi şi clar nu-ţi poţi imagina că-i vei da papucii persoanei cu care va fi. De ce să faci asta?

O fată frumoasă vrea să se culce cu tine şi te-ai plictisit? Cum vine asta?

Nu pot spune decât că, credeţi sau nu, sexul e ca orice lucru bun: odată ce-l ai, încetezi să te mai agiţi atâta pentru el. E acolo şi e bun şi aşa mai departe, dar nu înseamnă că trebuie să laşi totul să se ducă de râpă. Dacă a face sex des însemna să-l ascult pe tatăl lui Alicia cum se dă mare şi să renunţ la skate şi să nu-mi mai văd amicii, păi nu eram sigur cât de mult îmi trebuia. Voiam o iubită care să facă sex cu mine, dar voiam şi o viaţă a mea.

Nu ştiu - şi încă nu ştiu - dacă oamenii reuşesc asta. Mama şi tata n-au reuşit. Alicia a fost prima mea iubită pe bune şi n-am reuşit nici noi. Părea că fusesem atât de disperat să fac sex cu cineva, că plătisem prea mult pe el. OK, îi spusesem lui Alicia, dacă accepţi să facem sex, îţi dau skate-ul, amicii, temele şi pe mama mea (fiindcă mama îmi lipsea, foarte ciudat). A, iar dacă mama şi tatăl tău vor să-mi vorbească ca unui drogat fără nici o şansă, sunt OK şi cu asta. Numai... dă-ţi jos hainele. Şi începeam să-mi dau seama că plătisem cam scump.

5

Când am ajuns acasă, mama stătea la masa din bucătărie cu tipul de la Pizza Express. L-am recunoscut imediat, dar nu mă prindeam ce căuta acolo.

Nu m-am prins nici de ce a lăsat mâna mamei când am intrat eu.

— Sam, îl mai ştii pe Mark?

— A, da, am zis eu.

— A venit pe-aici să…

Dar n-a găsit nici un motiv, aşa c-a renunţat.

— A venit pe-aici la un ceai.

— Bun, am zis.

Cred că am zis-o într-un fel care însemna „Bun, şi? „ fiindcă mama a dat-o înainte.

— Mark şi cu mine am fost colegi, a spus ea.

După ce ne-am văzut la Pizza Express, m-a sunat la birou.

Bun, m-am gândit eu. De ce? Dar cred că ştiam de ce.

— Pe unde-ai fost, Sam? a întrebat Mark prietenos.

Iar eu m-am gândit „Hai că-ncepe. Unchiul Mark”.

— M-am dat cu placa.

— E vreo pârtie pe-aici?

Mama mi-a surprins privirea şi am râs amândoi, că ea ştie că urăsc când oamenii încurcă astea. („De ce nu zici că eşti skateboarder? Sau că te dai pe skateboard? „ mă întreabă ea mereu. „Ce-ai păţi?

Te-ar aresta poliţia cool-ului? „ Iar eu îi spun mereu că nu-mi place mie cum sună „skateboarding” şi atunci ea zice că mi-o merit.)

— Ce-i aşa amuzant? întreabă Mark, ca unul care ştie că ar fi o poantă genială dacă i-ar explica-o cineva.

— Nu e genul ăla de placă.

— E skateboarding?

— Da.
— A.
A părut dezamăgit. Nu fusese aşa o poantă genială.
— Puştiul tău are skateboard?
— Nu. Nu încă. Are opt ani.
— E destul de mare, am zis.
— Poate îl înveţi tu, a zis Mark.
Eu am făcut un zgomot gen „Eah”, care voia să însemne „Vezi să nu”, dar mai puţin nepoliticos.
— Azi unde e? am întrebat.
— Tom? E cu mama lui. Nu locuieşte cu mine, dar îl văd aproape în fiecare zi.
— Voiam să comandăm de mâncare, a zis mama.
Un curry sau ceva. Te interesează?
— Da, OK.
— Fără Alicia în seara asta?
— Opa, a făcut Mark. Cine e Alicia?
Putea să iasă orice cu tipul ăsta, m-am gândit.
Acel „opa” nu mi-a sunat bine. A sunat de parcă voia să-mi fie amic deşi nu mă cunoştea deloc.
— Alicia e Prietena lui, a zis mama.
— Serios? a întrebat Mark.
— Nu prea, am zis.
Iar mama a spus exact în acelaşi timp:
— Teribil.
Şi ne-am uitat iar unul la altul, dar de data asta Mark a râs şi noi nu.
— Parcă ai zis că treaba e bună, a spus mama.
— A, da, am zis. E bună. Dar nu aşa de serioasă cum era.
Şi apoi m-am săturat să tot ascund adevărul şi-am zis:
— Cred c-o să ne despărţim.
— A, a făcut mama. Îmi pare rău.
— Da, am zis. Asta e.
Ce mai era să zic? Mă simţeam prost, clar, fiindcă seara când mama l-a întâlnit pe Mark era seara când mi-a zis s-o las mai moale.

— A cui a fost ideea? a întrebat mama.
— A nimănui, de fapt.
— Aţi vorbit?
— Nu.
— Atunci cum ştii?
— Am un feeling.
— Dacă nu-ţi mai place de ea, ar trebui să-i spui, a zis mama.

Avea dreptate, evident, dar n-am făcut-o. Doar nu m-am mai dus la ea, mi-am închis mobilul, nu i-am răspuns la mesaje. Aşa că i-o fi picat ei fisa până la urmă.

Într-o noapte am primit un mesaj foarte trist de la ea. Scria... De fapt nu vreau să spun ce scria.

O să vi se facă milă de ea şi nu vreau asta. Când am zis mai devreme că ne plictisiserăm unul de altul... nu era chiar aşa. Eu mă plictisisem de ea, dar ea nu se plictisise de mine, încă, îmi dădeam seama. Sau măcar nu credea că se plictisise de mine.

Nu păruse neapărat extaziată să fie cu mine ultimele daţi. Mă rog, am încercat să vorbesc cu Tony Hawk despre asta.

— Crezi că mă port urât? l-am întrebat.
— Am fost un idiot şi voiam mai multă libertate, a zis el. (A se citi: „Voiam să stau mai mult cu alte fete".)

Ştiam ce zice. Se referea la faza când prietena lui Sandy s-a mutat la el şi apoi s-a mutat de la el.

Asta e în cartea lui, de-aia a zis „A se citi" şi-a folosit şi ghilimelele. Îmi spunea că sunt un idiot?

Era o prostie să vrei mai multă libertate? Nu-mi dădeam seama. Poate nu-mi spunea nimic. Poate doar îi citisem cartea de prea multe ori.

Faza ciudată e că ieşitul cu Alicia mi-a prins tare bine la şcoală, mai ales cu fetele. Câteva persoane mă văzuseră cu ea la film şi spuseseră altora că eram cu o fată frumoasă şi cred că asta făcuse pe toată lumea să mă vadă cu alţi ochi. Era ca şi cum Alicia mă metamorfozase. Cred că aşa am ajuns să merg la McDonald's cu Nikki Niedzwicki, în seara

dinaintea zilei în care împlineam şaisprezece ani. (Aşa se scrie. Mi-a scris ea când mi-a dat un bilet cu numărul ei de mobil.) Era exact genul de fată care nu s-ar fi uitat la mine înainte să fiu cu Alicia. Ieşea cu băieţi mai mari, de obicei, probabil fiindcă părea cu cinci ani mai mare decât noi toţi.

Dădea mulţi bani pe haine şi n-o vedeai niciodată nemachiată.

Când am mers la McDonald's, mi-a spus că vrea un copil şi am ştiut că nu voi face sex cu ea în veci, nici măcar cu cinci prezervative unul peste altul.

— De ce? am întrebat.

— Nu ştiu. Fiindcă-mi plac copiii? Fiindcă nu ştiu dacă vreau să fac o facultate? Fiindcă o să pot să mă angajez când va fi copilul mai mare?

E genul de om care pune mereu întrebări. Mă scoate din minţi.

— Maică-mea a avut copil la şaişpe ani.

— Da, vezi, asta ziceam, a spus ea.

— Ce?

— Probabil sunteţi mai mult amici, nu, tu şi cu mama ta? Aşa vreau şi eu cu copilul meu. Nu vreau să am cincizeci de ani când el are şaişpe. Atunci nu poţi ieşi cu el în oraş, nu? În club şi de-astea, nu?

Fiindcă i-ar fi ruşine cu tine, nu?

O, da, mi-a venit să zic. Exact aşa e. Cluburi peste cluburi. Dacă nu poţi merge în club cu mama, la ce e bună? Voiam să plec acasă şi, pentru prima oară de când ne despărţiserăm, mi-era dor de Alicia.

Sau cel puţin eram nostalgic. Mi-aminteam cât de grozav fusese, în seara când nu merseserăm la film fiindcă aveam prea multe să ne spunem. Unde se duseseră toate cuvintele alea? Fuseseră absorbite de televizorul lui Alicia. Le voiam înapoi.

Am condus-o pe Nikki acasă, dar n-am sărutat-o. Mi-era prea frică. Dacă rămânea gravidă cândva în săptămânile următoare, nu voiam să aibă saliva mea sau altceva ce

putea folosi ca probă împotriva mea. Trebuie să fii foarte grijuliu în zilele noastre.

— Oare am greşit? l-am întrebat pe TH când am ajuns acasă. Crezi c-ar trebui să fiu tot cu Alicia?

— Când ceva din viaţa mea nu gravita în jurul skateboard-ului, mi-era greu să analizez, a spus TH.

Iar se referea la Sandy, prima lui iubită pe bune, dar poate era felul lui de-a spune „De unde naiba să ştiu eu? Sunt doar un skater”. Sau chiar „Sunt doar un poster”. Am decis că-mi spune să mă limitez la skate pentru o vreme şi să las fetele în pace.

După seara cu Nikki, mi s-a părut un sfat tare bun.

Dar n-am apucat să pun planul în aplicare. A doua zi, când împlineam şaişpe ani, viaţa mea a început să se schimbe.

Ziua a început cu felicitări şi cadouri şi gogoşi - mama fusese deja la gogoşerie când m-am trezit.

Tata trebuia să vină la ceai şi prăjituri după-amiază, iar seara, n-o să vă vină să credeţi, să mă duc cu mama la Pizza Express şi la film. Am primit primul mesaj de la Alicia exact după micul dejun - scria doar „TRE SA VĂD URGENT Axx”.

— De la cine e? a întrebat mama.

— A, nimeni.

— O domnişoară Nimeni? a zis ea.

Probabil se gândea la Nikki, fiindcă ştia că ieşisem cu ea seara trecută.

— Nu chiar, am răspuns.

Ştiam că n-are nici o logică, cineva ori era fată ori nu, asta dacă nu pui la socoteală tipii îmbrăcaţi în fete, dar nu-mi păsa. O parte din mine s-a panicat.

Nu atât din creier, cât din intuiţie - intuiţia mea a ştiut care era treaba, deşi creierul nu ştia. Sau se prefăcea că nu ştie. Nu uitasem deloc faza când ceva se întâmplase pe jumătate şi nu folosisem nimic.

Partea din mine care s-a panicat din cauza mesajului de fapt se tot panicase din ziua cu întâmplatul pe jumătate.

M-am dus şi m-am închis în baie şi i-am dat mesaj. „NU AZI, E ZIUA MEA Sxx”. Dacă îmi răspundea la asta, clar eram în rahat. Am tras apa şi m-am spălat pe mâini doar ca mama să creadă că făcusem ceva în baie şi chiar înainte să ies din baie telefonul a bipăit iar. Mesajul era doar „URGENT, LA STARBUCKS 11.00”. Şi atunci am ştiut cu totul - cu intuiţie, creier, inimă, unghii.

Am răspuns „OK”. Nu vedeam cum aş putea face altceva, deşi nu voiam decât să fac altceva.

Când m-am dus în bucătărie, mi-a venit să stau în braţe la mama. Ştiu că sună cretin şi copilăros, dar nu m-am putut abţine. La şaisprezece ani, nu voiam să am şaisprezece, nici cincisprezece, nici nimiczece. Voiam să am trei sau patru ani, să fiu prea mic ca să am beleaua, în afară de belea de genul mâzgălit pe pereţi sau răsturnat bolul cu mâncare.

— Te iubesc, mamă, am spus când m-am aşezat la masă.

S-a uitat la mine de parcă înnebunisem. Adică i-a făcut plăcere, dar a fost foarte surprinsă.

— Şi eu te iubesc, scumpule, a spus ea.

M-am străduit să-mi înghit nodul din gât. Dacă Alicia urma să-mi spună ce credeam eu că urma să-mi spună, m-am gândit, avea să treacă mult timp până ce mama avea să-mi spună iar asta. Mult timp chiar până avea să simtă iar asta.

Pe drum, formulam tot felul de promisiuni sau măcar încercam. Ştiţi, de genul „Dacă totul va fi bine, renunţ la skate”. De parcă avea vreo legătură cu skate-ul. M-am oferit să nu mă mai uit la televizor niciodată, să nu mai ies în oraş, să nu mai mănânc la McDonald's. De sex n-am pomenit, că m-am gândit că nu e un schimb care să-L intereseze pe Dumnezeu. Ar fi fost ca şi cum I-aş fi promis să nu zbor pe Lună sau să nu alerg gol puşcă pe Essex Road. Cu sexul o terminasem, asta era clar.

Alicia stătea la masa de la geam, cu spatele la lume. I-am văzut chipul când am intrat, fără ca ea să mă vadă, şi arăta palidă şi speriată. Am încercat să mă gândesc la alte lucruri care puteau s-o facă să arate aşa. Poate că fratele ei avea probleme. Poate fostul iubit o ameninţase sau mă ameninţase pe mine. Nu m-ar deranja s-o încasez, m-am gândit.

Chiar dacă era o bătaie zdravănă. Mă făceam bine în câteva luni, probabil. Să zicem că-mi rupea mâinile şi picioarele… aş fi umblat iar cam pe la Crăciun.

Nu m-am dus imediat la ea. M-am dus la coadă să-mi iau ceva de băut. Dacă viaţa mea urma să se schimbe, voiam ca viaţa mea dinainte să dureze cât mai mult. Erau două persoane în faţa mea şi speram să aibă cele mai lungi şi complicate comenzi care se pomeniseră vreodată la Starbucks. Voiam ca cineva să comande un cappuccino cu bulele scoase una câte una manual. Mi-era rău, clar, dar era mai bine să-mi fie rău fără să ştiu sigur. La coadă puteam să-mi imaginez că era vorba doar de-o bătaie, dar odată ce vorbeam cu ea, aia era.

Femeia din faţa mea voia o cârpă să cureţe nişte suc de portocale vărsat de copilul ei. N-a durat deloc.

Şi nici nu-mi venea în cap o băutură dificilă. Am cerut frappuccino. Măcar dura mai mult să pună gheaţa. Iar după ce-am luat băutura nu mai aveam ce face decât să mă duc să mă aşez lângă Alicia.

— Salut, am zis.

— La mulţi ani, a spus ea.

Apoi imediat:

— Mi-a întârziat.

Am înţeles imediat ce vrea să zică.

— Taxiul? Ai ajuns înaintea mea, am zis.

Nu m-am putut abţine. Nu voiam să fac pe amuzantul şi nici pe prostul. Doar amânam clipa, mai trăgând un pic de vechiul Sam. Nu voiam ca viitorul să vină, iar ceea ce voia Alicia să spună era viitorul.

— Mi-a întârziat ciclul, a spus ea imediat.

Şi asta a fost. Viitorul venise.

— Aşa, am zis. M-am gândit că asta o să-mi zici.

— De ce?

Nu voiam să-i spun că mă tot îngrijorase data aia.

— Nu mă puteam gândi la altceva care să fie atât de stringent, am zis.

A părut să accepte explicaţia.

— Ai fost la doctor? am întrebat.

— De ce?

— Nu ştiu. Nu aşa se face?

Încercam să vorbesc normal, dar nu mi-a ieşit.

Aveam o voce tremurătoare şi croncănită. Nu mai ştiam când plânsesem ultima oară, dar eram foarte aproape de a plânge acum.

— Nu, nu cred. Cred că-ţi iei un test de sarcină, a spus ea.

— Păi ai făcut asta?

— Nu. Am vrut să vii şi tu cu mine.

— Ai spus cuiva?

— A, da. Sigur. Am spus la toată lumea. Băgami-aş picioarele. Nu sunt cretină.

— Cât de mult a întârziat?

— Trei săptămâni.

Trei săptămâni mi se părea foarte mult, dar ce ştiu eu?

— Ţi-a mai întârziat vreodată atât? am întrebat.

— Nu. Nici pe departe.

Şi cu asta epuizasem întrebările. Adică le epuizasem pe alea pe care puteam să le pun. Voiam s-o întreb chestii gen „Cu mine o să fie bine?”, „O să mă omoare părinţii tăi? „, „Te superi dacă eu dau totuşi la facultate? „, „Pot să plec acasă?” De-astea. Dar astea erau toate despre mine şi eram destul de sigur că trebuia să pun întrebări despre ea. Despre ea şi treaba aia.

— Poţi lua un test de sarcină de la farmacie?

Aşa. Asta era o întrebare bună. Nu-mi păsa dacă poţi sau nu, dar era o frază.

— Da.

— Sunt scumpe?

— Nu ştiu.

— Hai să vedem.

Am sorbit ultimii stropi cu paiele şi am trântit paharele pe masă amândoi în acelaşi timp. Încă mă mai gândesc la asta uneori. Nu ştiu de ce. Poate fiindcă sorbitul era o chestie copilăroasă şi totuşi noi ne grăbeam să aflăm dacă vom fi părinţi. Şi poate fiindcă atunci când am trântit paharele deodată a părut un semn bun. Dar n-a fost. Poate de-aia mi-a rămas în memorie.

Era o farmacie mică alături de Starbucks, aşa că am mers acolo, dar am ieşit repede când Alicia a zărit o prietenă de-a mamei ei. Şi femeia ne-a văzut şi se vedea că s-a gândit că vom cumpăra prezervative. Ha! Prezervative! Am trecut de mult de faza prezervative, cucoană! Oricum, ne-am dat seama că nu puteam merge într-o farmacie mică - nu doar fiindcă puteam fi văzuţi, ci fiindcă nici unul din noi nu era în stare să ceară ce trebuia. Şi să ceri prezervative era rău, dar testele de sarcină sunt la un nivel mult superior de belea şi jenă. Am mers la Superdrug, după colţ, fiindcă acolo părea că nu vom ieşi în evidenţă.

Cel mai ieftin era nouă lire şi 95 de penny.

— Cât ai? a întrebat Alicia.

— Eu?

— Da, tu.

Am căutat în buzunare.

— Trei lire. Tu?

— Cinci şi... 60 de penny.

— Unul din noi trebuie să se ducă acasă după bani.

— Dacă mi-ai fi spus imediat ce-am ajuns, am zis eu, nu mi-aş mai fi luat de băut.

Ştiam că nu avusese cum să-mi spună imediat ce-am ajuns, fiindcă nu ştia că am ajuns şi eu nu voisem să ştie că

am ajuns.

— Nu mai contează acum, nu? Care merge acasă?

— Eu nu pot, am zis. Am dispărut deja o dată.

Nu pot face asta iar. Azi trebuia să stau cu mama şi tata.

A oftat.

— Bine. Stai aici.

— Nu stau aici jumătate de oră.

Alicia locuia la zece minute de mers. Zece dus, zece întors, zece pentru convins pe ce-o fi să dea banii.

— Atunci du-te înapoi la Starbucks. Dar nu-ţi lua de băut. Nu ne ajung banii.

— Nu poţi lua cinci lire? Ca să nu stau acolo pe uscat?

Ea a oftat iar, a înjurat, dar n-a spus nu.

M-am întors la Starbucks, am dat cele trei lire, am aşteptat douăşcinci de minute, apoi am plecat acasă. Mi-am închis mobilul şi aşa l-am lăsat.

Ziua mea de naştere e una dintre puţinele zile din an când îi prinzi pe mama şi pe tata în aceeaşi încăpere. Se prefac că sunt amici acum, că ce-a fost a fost şi de-astea, dar altfel nu se văd niciodată dacă nu e vreo ocazie specială care mă implică pe mine.

Dacă eram vedeta echipei de fotbal sau, nu ştiu, violonist în orchestra şcolii sau aşa ceva, probabil s-ar fi întâlnit să vină să mă vadă. Dar din fericire pentru ei, eu nu mă produc decât la zile de naştere.

Am fost la nişte concursuri de skate, dar nu le-am spus lor. Turneele sunt şi aşa grele fără să-mi fac griji dacă ăia doi o să se certe iar pe cine a spus ce şi cui acum cinşpe ani.

Eram într-o stare minunată pentru tort, vă daţi seama. Păreau să nu poată vorbi decât despre cum a fost când eram bebeluş şi, deşi încearcă să nu-i tot dea înainte cu cât de greu era, apare mereu o poveste despre cum mama era la examene şi bunica mă plimba de colo-colo pe coridoare. (A picat la mate fiindcă trebuise să mă alăpteze fix în toiul examenului şi chiar şi aşa nu mă potolisem.) Când vin cu

poveştile astea, una dintre ele sigur se termină cu „Bine că acum putem râde...” Dacă te gândeşti, atunci nu prea fusese de râs. Acea zi de naştere a fost prima la care mi-am dat pe bune seama cât de anti-râs trebuie să fi fost. Iar când nu zic cât de greu a fost când eram mic, zic cât m-am făcut de mare, cât de repede trecuse timpul, bla bla. Şi nici asta nu ajuta. Nu simţeam că mă făcusem mare - tot voiam să mă aşez în braţe la mama -, iar timpul nu trecuse repede. Vorbeau de viaţa mea, care pentru mine durase o veşnicie. Iar dacă Alicia era gravidă, asta însemna... Nici nu voiam să mă gândesc la asta. Nu voiam să mă gândesc la ziua de mâine, sau de poimâine, şi nici măcar la următorii şaişpe ani.

Nu puteam mânca tort, clar. Le-am spus că m-am stricat la stomac, iar mama şi-a amintit că fugisem la baie după micul dejun, când trebuise să-i dau mesaj lui Alicia. Aşa că am stat acolo, am ciugulit din mâncare şi i-am ascultat povestind şi pipăiam mobilul din buzunar. Dar nu-mi venea să-l deschid. Mai voiam doar o zi din vechea mea viaţă.

Dar am suflat în lumânări.

— Discurs! a spus tata.

— Nu.

— Să ţin eu unul atunci?

— Nu.

— Acum fix şaişpe ani, a zis tata, mama era în spitalul Whittington şi făcea mult zgomot.

— Mersi, a zis mama.

— Am ajuns târziu, fiindcă eram la o lucrare cu Frank, Domnul să-l aibă în pază, şi pe atunci nu aveam mobil şi a durat mult până să mă găsească cineva.

— A murit Frank? a întrebat mama.

— Nu, dar nu l-am mai văzut deloc, nu? Mă rog, am luat un autobuz care mergea pe Holloway Road şi ştiţi cum e acolo. Stăteam în trafic. Aşa că am coborât şi am luat-o la picior, iar când am ajuns eram frânt. Aveam şaptişpe ani şi

gâfâiam ca un moş. Pe atunci încă fumam ţigări rulate de mine.

Mă rog. M-am aşezat pe un strat de flori lângă spital, să-mi recapăt suflarea, şi...

— Ador povestea asta, a zis mama. O auzim an de an. Şi an de an nu e loc în ea pentru Sam sau mama lui. Un singur erou a existat în ziua aia. O singură persoană a suferit pentru primul său născut.

Omul care a luat-o la fugă pe Holloway Road.

— Din câte ştiam eu, femeile n-au pus complet stăpânire pe lume, a zis tata. Bărbaţii încă au voie să vorbească. Probabil la următoarea ta zi de naştere, fiule, vom fi toţi în celule, cu căluş. Dar să ne bucurăm de libertate, cât o mai ţine.

Dacă te uiţi acum la mama şi la tata, nu-ţi vine să crezi că au trăit vreodată în acelaşi cartier, în acelaşi secol, cu atât mai puţin că s-au căsătorit, cu atât mai puţin că au... Mă rog, nu trebuie să ne gândim la asta. Ea a luat-o într-o direcţie, şi el în alta şi... De fapt nu e chiar aşa. Mama a rămas aici, tata a plecat la Barnet. Dar mama mea a ajuns departe, tata n-a ajuns nicăieri.

Au un singur lucru în comun, şi acel lucru vă vorbeşte acum. Nici n-ar mai vorbi dacă nu eram eu şi nu pot spune că sunt mândru de asta. Unii oameni n-ar trebui să vorbească.

Vă daţi seama la ce m-am gândit toată după-amiaza. Parcă nu mai era ziua mea de naştere. Era a altcuiva, a cuiva care nu se născuse încă. Eram trei în după-amiaza aia. Câţi aveau să fie când împlineam şaptişpe ani?

N-am mai ieşit seara până la urmă. I-am zis mamei că mi-e tot rău. Ne-am uitat la un film şi ea a mâncat ouă jumări cu pâine prăjită, iar eu m-am dus sus să vorbesc cu Tony.

— Alicia s-ar putea să fie gravidă, i-am zis, iar apoi: fac pe mine de frică.

— M-a sunat să-mi spună că făcuse testul şi că aveam să fiu tată, a zis Tony.

— Ce-ai simţit? l-am întrebat.

Ştiam răspunsul, dar voiam să continuăm conversaţia.

— N-a fost neapărat ceva aşteptat, dar tot am fost fericit.

— Aveai douăşpatru de ani când s-a născut Riley, i-am zis. Şi câştigai binişor. Îţi permiteai să fii fericit.

Acum ajungem la partea de care am mai zis, partea în care nu ştiu dacă ce s-a întâmplat chiar s-a întâmplat.

— Figurile sunt ciudate, a spus TH. Sunt foarte mândru de unele dintre cele inventate de mine, altele sunt caraghioase când mi-amintesc şi mă gândesc la ce era în capul meu atunci.

M-am uitat la el. Ştiam ce zice: figuri pe skate.

Asta spune la sfârşitul cărţii, când trece în revistă toate figurile de-atunci. Dar de ce pomeneşte de asta? Nu de figuri de skate voiam să aud.

— Bine, mersi mult, băi, am zis.

Eram ofticat pe el. Nu puteai discuta cu el chestii serioase, deşi avea şi el un copil. Încercam să-i spun că e sfârşitul lumii, iar el îmi zicea de kickflip McTwist şi half-cab frontside blunt revert. Am decis să dau jos posterul indiferent dacă Alicia era gravidă sau nu. Era timpul să merg mai departe.

Dacă era atât de tare, de ce nu mă putea ajuta? Îl tratasem ca pe un zeu, dar nu era. Nu era nimic.

Doar un skateboarder.

— Cum de localnicii din parc nu m-au bătut măr, habar n-am, a zis TH. Uneori sunt un mare cretin.

— Că bine zici, i-am spus.

Iar atunci TH mi-a făcut o figură ciudată, aşa că probabil e totuşi un zeu.

Ştiu că sună idiot, dar în mod normal ştii când ţi se întâmplă ceva, nu? Ei bine, eu nu. Nu mai ştiu. Mai toată treaba pe care v-o povestesc mi s-a întâmplat clar, dar sunt câteva părticele, ciudate, de care nu sunt absolut sigur. Sunt destul de sigur că nu le-am visat, dar n-aş putea jura pe cartea lui Tony Hawk, care e Biblia mea. Aşa că ajungem

acum la părţile alea şi nu pot decât să le povestesc cum trebuie. Va trebui să decideţi voi. Să zicem că aţi fost răpiţi de extratereștri noaptea şi lăsaţi în pat înainte de micul dejun. Dacă aţi păţit aşa, aţi mânca cerealele a doua zi dimineaţă şi v-aţi întreba, oare, răpirea chiar s-a întâmplat? Şi aţi căuta în jur dovezi. Aşa mă simt eu. N-am găsit nici o dovadă şi încă mai caut.

Uite ce cred că s-a întâmplat. Nu-mi amintesc să mă fi culcat sau să fi adormit; îmi amintesc doar că m-am trezit. În toiul nopţii. Nu eram în patul meu şi mai era cineva acolo cu mine, iar un bebeluş plângea.

— Fir-ar.

Persoana cu care eram în pat era Alicia.

— E rândul tău, a zis ea.

Eu n-am spus nimic. Nu ştiam unde sunt şi nici măcar când sunt şi nici ce înseamnă „E rândul tău”.

— Sam, a spus ea. Trezeşte-te. Plânge. E rândul tău.

— Aşa, am zis, apoi: Rândul meu să ce?

— Nu cred că-i e foame iar, a zis ea. Deci ori trebuie legănat, ori schimbat. Nu l-am schimbat de când ne-am culcat.

Deci copilul ăla era al meu şi era băiat. Aveam un fiu. Cu asta m-am ales dacă mi-am închis mobilul. Mi-era rău de şocat ce eram şi o vreme n-am putut vorbi.

— Nu pot, am zis.

— Cum adică nu poţi?

— Nu ştiu cum.

Îmi dau seama că din punctul ei de vedere sunase ciudat. Nu prea am avut timp să mă gândesc, dar probabil Alicia se dusese la culcare cu alt Sam, nu?

Cu cineva care cel puţin ştia că e tată. Dacă el ştia că e tată, probabil mai legănase copilul şi schimbase scutece. Problema era că nu eram eu Sam ăla. Eram vechiul Sam. Eram Sam care îşi închisese mobilul ca să nu afle dacă fosta lui iubită era gravidă sau nu.

— Te-ai trezit?

— Nu prea.

M-a pocnit cu cotul. Exact în coaste.

— Au.

— Acum te-ai trezit?

— Nu prea.

Ştiam că urmează altă lovitură, dar alternativa era să mă scol şi să-i fac ceva cumplit copilului.

— Au. Au. Chiar m-a durut.

— Acum te-ai trezit?

— Nu prea.

A aprins veioza şi s-a holbat la mine. Arăta oribil, sincer să fiu. Se îngrăşase, faţa îi era mult mai mare, ochii umflaţi de somn şi avea părul slinos. Am văzut că suntem în camera ei, dar era altfel. Dormeam într-un pat dublu, de exemplu, deşi ea avusese unul simplu. Şi dăduse jos afişul ei cu Donnie Darko şi pusese chestii pentru bebeluşi în loc.

Vedeam un alfabet oribil cu animale în roz şi bleu.

— Ce-ai? m-a întrebat ea.

— Nu ştiu, am zis. Cred că tot dorm oricât de tare m-ai pocni. Acum dorm. Vorbesc în somn.

Asta a fost o minciună, de fapt.

Copilul plângea înainte.

— Ia naibii copilul.

Eram confuz, evident, dar începeam să mă prind de nişte chestii. Ştiam, de exemplu, că nu puteam întreba ce vârstă are copilul sau cum îl cheamă.

Asta i-ar fi trezit suspiciuni. Şi nu prea avea sens să-i spun că nu eram Sam care credea ea, ci că cineva, poate Tony Hawk, skaterul, mă pusese într-un fel de maşină a timpului, din motive cunoscute numai de el.

M-am dat jos din pat. Eram într-un tricou al lui Alicia şi în boxerii pe care mi-i pusesem în dimineaţa aia sau care dimineaţă o fi fost. Bebeluşul dormea într-un pătuţ de la picioarele patului. Era roşu la faţă de cât uriaşe.

— Miroase-i fundul, a zis Alicia.

— Ce?

— Miroase-i fundul, vezi dacă trebuie schimbat.

M-am aplecat şi mi-am apropiat faţa de el. Respiram pe gură, ca nu cumva să simt vreun miros.

— N-are nimic, cred.

— Atunci leagănă-l puţin.

Am văzut oamenii făcând aşa cu bebeluşii. Nu părea greu. L-am apucat de subsuori şi capul i-a căzut pe spate, de parcă n-avea gât. Acum plângea şi mai rău.

— Ce faci? a întrebat Alicia.

— Nu ştiu, am zis.

Şi chiar nu ştiam. Habar n-aveam.

— Ai luat-o razna?

— Un pic.

— Ţine-l ca lumea.

Nu ştiam ce înseamnă asta, dar aveam o bănuială. Mi-am pus o mână sub capul lui, alta pe spate şi l-am pus pe pieptul meu şi l-am legănat în sus şi-n jos. După o vreme n-a mai plâns.

— În sfârşit, la naiba, a zis Alicia.

— Acum ce fac? am întrebat.

— Sam!

— Ce?

— Parcă ai avea Alzheimer sau aşa ceva.

— Să zicem că am.

— Doarme?

M-am uitat la capul lui. După ce-ţi dădeai seama?

— Nu ştiu.

— Uită-te.

Am luat încet mâna care-i ţinea capul, iar acesta a căzut într-o parte. A început iar să plângă.

— Dormea. Acum nu mai doarme.

L-am pus iar pe pieptul meu şi l-am legănat şi a tăcut iar. N-am îndrăznit să mă mai opresc de data asta şi l-am tot legănat. Alicia a adormit la loc şi am rămas singur în întuneric cu fiul meu în braţe.

Nu mă deranja. Aveam la ce mă gândi. Chestii de genu': acum locuiam aici? Ce fel de tată eram?

Cum mă înţelegeam cu Alicia? M-au iertat mama şi tata? Ce făceam toată ziua? Mă voi întoarce vreodată în timpul meu? Nu ştiam răspunsurile la întrebările astea, evident. Dar dacă chiar fusesem trimis în viitor, aveam să aflu a doua zi dimineaţă. După o vreme am pus bebeluşul înapoi în pătuţ şi m-am dus în pat. Alicia m-a luat în braţe şi până la urmă am adormit.

Când m-am trezit, eram convins că avusesem un vis ciudat. Mi-am mişcat picioarele între cuverturi, să văd dacă mă lovesc de Alicia, dar nu era nimeni, aşa că am deschis ochii. În primul rând am văzut posterul cu alfabet din animale pe perete, apoi m-am uitat dincolo de pat şi am văzut pătuţul.

Eram tot în camera lui Alicia.

M-am dat jos din pat şi mi-am pus pantalonii pe care i-am găsit pe fotoliul lui Alicia. Erau ai mei, îi recunoşteam, dar cămaşa de sub ei era nouă.

Părea un cadou de Crăciun de la cineva, fiindcă nu-mi imaginam să o fi cumpărat eu. Nu port niciodată cămăşi cu nasturi, nasturii sunt plicticoşi.

M-am dus în bucătărie, să văd dacă era cineva, şi erau toţi acolo - Alicia, mama ei, tatăl ei, Rich.

Şi copilul era acolo, evident. Era lăţit în braţe la Alicia, cu o linguriţă de plastic în mână şi se holba la luminile din tavan.

— A, bună dimineaţa, Frumoasa adormită, a spus mama lui Alicia.

— Bună, am zis.

Era să zic „Bună, doamnă Burns”, dar nu ştiam dacă acum îi mai spuneam aşa şi nu voiam să încep ziua cu chestia cu Alzheimer.

— Ai fost atât de ciudat azi-noapte, că te-am lăsat să dormi până târziu, a spus Alicia. Te simţi mai bine?

— Nu ştiu, am zis. Cât e ceasul?

— Aproape opt, a zis ea, ca şi cum ora opt dimineaţa era amiaza. Roof e bine, însă.

Habar n-aveam ce vrea să zică.

— Da?

„Da” părea un răspuns bun.

— Da. La 7.15. eşti tare cuminte, Roof, aşa e?

Aşa e.

L-a ridicat şi i-a fornăit pe burtică.

Bebeluşul acela - al meu, al lui Alicia, al nostru - se numea Roof, „Acoperiş”. A cui o fi fost ideea asta? Ce voia să zică? Poate nu auzisem bine. Poate pe băiat îl chema Ruth. Cred că aş fi preferat să-l cheme Ruth decât Acoperiş. Măcar Ruth e un nume.

— Ce faceţi azi? a întrebat tatăl lui Alicia.

— Mă duc la facultate după-amiază şi Sam stă cu Ruth.

Dacă e să fiu sincer, a spus din nou Roof, dar eu am vrut să rămân la Ruth deocamdată. Numele Ruth nu avea să-i facă probleme până începea şcoala, după care avea să fie bătut măr.

— Tu ai cursuri azi, Sam?

— Cred că da, am zis.

Nu eram sigur însă, fiindcă nici nu ştiam că sunt student sau unde era facultatea sau ce studiam.

— Te ajută mama ta azi, da?

— Da?

— Da. Mi-ai zis că şi-a luat liber după-amiază.

— A. Bine. Vine aici sau mă duc eu la ea?

— Tu ai aranjat. Mai bine o suni.

— Da, aşa o să fac.

Mama lui Alicia mi-a dat o cană de ceai.

— Mănâncă micul dejun, să nu întârzii la curs, a zis ea.

Erau boluri, lapte şi cereale pe masă, aşa că mi-am luat şi nimeni n-a zis nimic. Măcar făcusem ceva normal. Mă simţeam de parcă jucam un joc la care toată lumea ştie regulile, mai puţin eu.

Puteam face sau spune orice lucru, în orice clipă, care să fie greşit, şi aş fi zburat. Am încercat să judec. Cursul probabil începea la nouă şi probabil făceam treizeci de minute până acolo. În mai toate locurile din Londra ajungi în treizeci de minute.

Am decis să ies pe uşă la opt treizeci. Până atunci, să mă dau din drum.

Deşi n-aveam nevoie, m-am dus la toaleta de la parter, m-am închis acolo şi am stat mult mai mult decât ar avea nevoie cineva.

— Te simţi bine? m-a întrebat ea când am ieşit în sfârşit.

— Am ceva la stomac.

— Poţi să mergi la cursuri?

— Da, da.

— Nu poţi pleca aşa. Pune-ţi haina.

Geaca mea era atârnată lângă celelalte haine în antreu. Am făcut cum mi s-a spus şi am pus-o pe mine. Apoi m-am dus iar în bucătărie, sperând ca cineva să spună ceva de genul „Mai repede, Sam, trebuie să prinzi 4-ul până la Colegiul Cutare Cutare şi apoi să te duci la sala 19 să studiezi arte şi design”.

Dar nimeni n-a spus aşa ceva, aşa că mi-am luat la revedere de la toţi şi am ieşit pe uşă.

Nu ştiam ce să fac şi unde să mă duc, aşa că m-am dus acasă. Nu era nimeni, n-aveam chei, aşa că a fost pierdere de timp, dar cam asta era ideea, deci nu m-a deranjat. M-am plimbat aiurea o vreme.

6

Nu se schimbase nimic. Nimeni nu trecea pe scutere zburătoare sau aşa ceva. Era doar viitorul. Şi nu, ştiţi voi, Viitorul.

M-am gândit mult cât am ars-o aiurea. În mare parte era cam acelaşi gând, iar şi iar: am un copil, am un copil, am un copil. Sau: voi avea un copil, voi avea un copil, voi avea un copil. (Vedeţi voi, nu ştiam dacă aveam deja unul sau urma - dacă asta era acum, dacă fosta mea viaţă se terminase sau dacă TH avea să mă trimită înapoi la un moment dat.) Şi m-am întrebat cum de stau acasă la Alicia şi dormeam în acelaşi pat cu ea şi dacă pot afla rezultatele la vreo cursă de cai sau la următorul Big Brother sau aşa ceva, ca să pariez la sigur dacă mă întorceam vreodată în timpul meu.

Şi m-am mai gândit de ce făcuse TH asta, dacă fusese el. Eu vedeam lucrurile aşa: dacă ar fi făcut-o acum ceva vreme, înainte să fac sex cu Alicia, ar fi avut un sens. Ar fi putut încerca să-mi dea o lecţie. Dacă aş fi fost proiectat ca prin farmec în viitor atunci, m-aş fi gândit, ştii, „Ahaaa! Nu vreau copil încă! Hai să nu facem sex!" Dar era prea târziu pentru o lecţie. Înapoi în timpul meu, probabil era un sms pe mobilul meu cum că fosta mea e gravidă, aşa că ce trebuia să învăţ din asta? Era ca şi cum TH îmi zicea „Băi, fraiere! Nu trebuia să faci sex!" Asta mi s-a părut o răutate şi nu era deloc genul lui. El nu e rău.

Voiam să mă duc acasă când l-am văzut pe Rabbit stând pe treptele care duceau în blocul lui. Avea skate-ul la picioare şi fuma ceva ce nu părea a fi ţigară.

— Băi, Sammy! Unde fuşi?

Întâi n-am vrut să vorbesc cu el, fiindcă părea că nu pot vorbi cu nimeni fără să pic de idiot. Dar apoi mi-am dat

seama că Rabbit era foarte potrivit pentru asta. Nu puteai pica de idiot când vorbeai cu Rabbit, decât dacă mai era altcineva în afară de Rabbit de faţă. Rabbit nu se prinde. Îi puteam spune orice şi a) n-ar fi ţinut minte şi b) ar fi uitat oricum.

De exemplu:

— Sam, a zis când m-am dus la el, tot voiam să te întreb, câţi ani are mama ta?

— Am mai avut discuţia asta, Rabbit, am spus.

— Da?

— Da.

A ridicat din umeri. Tot nu-şi amintea, dar era dispus să mă creadă pe cuvânt.

— Când a fost ultima oară când m-ai văzut? l-am întrebat.

— Nu ştiu. Am sentimentul că acum ani de zile.

— Am copil?

— Of, Sammy, Sammy, a spus el. Chestiile astea le ţii minte. Nici chiar eu n-aş uita asta.

Nu eram chiar aşa sigur de asta, dar n-am spus nimic.

— Nu e că am uitat, am zis eu. Dar nu-mi amintesc dacă ţi-am zis sau nu.

— Nu trebuia să-mi spui, a spus el. Te-am văzut cu el de o mie de ori. Veneai cu el la mama ta, nu?

Micul... Cum îl chema?

— Ruth, am zis.

— Nah, Ruth? Nu e ăsta.

— Roof?

— Aşa. Acoperiş. Ciudat nume. Ce-i cu el?

— Nu ştiu. Ideea lui Alicia.

— Mă întrebam dacă acolo a fost unde... Cum se chema aia?

— Nu ştiu.

— Ştii de Brooklyn Beckham?

— Da.

— Ei zic că acolo au... ştii tu...

— Rabbit, m-ai pierdut.

— David Beckham şi Posh Spice au făcut sex în Brooklyn. Iar nouă luni mai târziu au avut un copil. Care era cuvântul ăla? Brooklyn a fost nu ştiu ce în Brooklyn.

— Conceput.

— Exact. Mă întrebam dacă al vostru a fost conceput pe acoperiş.

— A. Nu.

— Ziceam şi eu, a spus Rabbit.

— Deci m-ai văzut des pe-aici? am întrebat.

— Da.

— Dar nu mai locuiesc aici.

— Nu. Te-ai mutat la gagică-ta când a născut, am auzit.

— De unde ai auzit asta?

— Cred că tu mi-ai spus. Ce-s toate astea? De ce nu ştii nimic despre viaţa ta?

— O să fiu sincer cu tine, Rabbit. Faza e că am fost teleportat în timp.

— Uau.

— Da. Chiar azi. Aşa că, în creierul meu, sunt tot acum un an. Şi nu ştiu ce-am păţit. Nu ştiam nici măcar că am un copil, aşa că mă cam cac pe mine. Am nevoie de ajutor. Orice informaţie îmi poţi da.

— Aşa. Bun. Informaţie.

— Da. Orice crezi că m-ar ajuta.

— Cine a câştigat Pop Idolul înainte să ajungi în viitor?

— Nu chestii de-astea vreau, pe bune, Rabbit.

Încerc să aflu ce s-a întâmplat cu mine. Nu cu lumea, ştii.

— Asta e tot ce ştiu. Ai un copil şi te-ai mutat la gagică-ta. Apoi parcă ai dispărut.

Şi a făcut un zgomot de dispariţie, un Fşşşt.

Am simţit un fior atunci, ca şi cum am încetat să exist.

— Aşa că mă bucur să văd că nu e aşa, a zis Rabbit. Fiindcă n-ai fi primul care s-a dematerializat. E un tip Matthew, mă uitam la el într-o zi şi a...

— Mersi, Rabbit. Ne mai vedem.

N-aveam chef.

— A. Da. Bine.

Pe drumul spre casa lui Alicia, am găsit două monede de două lire în buzunar aşa că m-am oprit la Mac să-mi iau ceva. Nu ştiam cât mai costă un cheeseburger cu cartofi, dar nu păreau să se fi scumpit mult. Nu costa o mie de lire. Şi am putut să-mi iau şi Cola şi mi-au şi rămas bani. M-am aşezat la o masă singur şi am început să desfac burgerul, dar înainte să muşc mi-a făcut cu mâna o fată.

— Băi, Sam! Sam!

I-am făcut şi eu cu mâna. N-o mai văzusem niciodată. Era o fată de culoare de vreo şapteşpe ani şi avea un bebe cu ea. Îl luase din cărucior şi stătea cu el în braţe cât mânca.

— Vino să stai aici, a zis ea.

Nu prea voiam, dar ce puteam face? Poate era prietena mea cea mai bună.

Mi-am pus mâncarea şi băutura pe tavă şi m-am dus la ea.

— Ce mai faci? am zis.

— Binişor. Dar ăsta mic a stat treaz juma de noapte.

— Sunt groaznici, nu? am zis.

Părea ceva sigur. Părinţii spun mereu de-astea.

— Ce face Roof? a întrebat.

Deci era clar „Roof”. Toată lumea ştie.

— Bine, mulţumesc.

— Te-ai mai văzut cu careva? a întrebat ea.

— Nu, am zis.

Apoi:

— Cu cine?

Speram să recunosc vreun nume şi apoi să pricep cine era fata asta şi de unde o ştiam.

— Păi, Holly? Sau Nicola?

— Nu.

Brusc ştiam multe fete.

— Nu le-am văzut de mult.

Ea a ridicat deodată bebeluşul şi l-a mirosit la fund. Părea că jumătate din timp o petreci făcând asta, când ai copii.

— Pfui. Hai să mergem, duduie.

A scos o pungă de la baza căruciorului şi s-a ridicat.

— Pot veni cu tine? am zis.

— Cât îi schimb scutecul? De ce?

— Să văd cum faci.

— De ce? Te pricepi.

De unde ştia asta? De ce oi fi schimbat scutecele lui Roof de faţă cu ea?

— Da, da... m-am săturat de metoda mea. Aş vrea să încerc una nouă.

— Nu sunt multe chestii pe care să le faci cu un scutec, a zis ea.

Mi-am ţinut gura şi am coborât.

— Dar va trebui să intri la toaleta femeilor, ştii? a zis ea.

— E OK, am făcut.

Nu prea era OK, dar treaba cu schimbatul scutecelor chiar mă îngrijora. Din ce văzusem azi-noapte şi azi-dimineaţă, nu era ceva de care să nu mă prind.

În mare părea că iei copilul şi-l duci undeva, puteam face asta. Dar nu ştiam cum să scot hainele copilului. Mă temeam că-i rup mâinile sau picioarele.

Nu era nimeni la toaleta femeilor, slavă Cerului. Fata a lăsat jos o masă din perete şi a pus copilul pe ea.

— Eu aşa fac, a zis.

A „smuls” cumva body-ul ăla de copii (după aia am văzut că erau multe capse de-a lungul picioarelor şi la fund), apoi i-a scos picioarele şi a desfăcut legăturile laterale ale scutecului. Apoi cu o mână i-a ţinut picioarele în aer şi cu alta l-a şters la fund cu un şerveţel umed. Rahatul în sine nu era prea grav. Nu era mult şi mirosea mai mult a lapte decât a rahat de câine. De asta nu voisem s-o fac noaptea. M-am gândit că va mirosi a rahat de câine sau de om şi că voi vomita. Noua mea prietenă a pliat scutecul murdar şi l-a pus într-o gentuţă albastră, cu şerveţelul umed, apoi a pus scutecul nou în vreo zece secunde.

— Ce zici? a spus ea.

— Tare, am zis.
— Ce?
— Eşti senzaţională, am zis eu şi vorbeam serios.
Fusese cea mai incredibilă chestie pe care o văzusem. În toaleta femeilor, cel puţin.
— Poţi s-o faci şi tu, a zis ea.
— Pot?
Nu-mi venea să cred. Dacă învăţam să fac asta în câteva săptămâni, eram mult mai deştept decât credeam.
Era o legătură de chei în buzunarul hainei mele, aşa că am putut intra în casa lui Alicia, după vreo douăzeci de minute de încercat chei greşite în yalele greşite. Mama mea era deja acolo, la masa din bucătărie, cu Roof în poală. Părea mai bătrână, mai bătrână cu mai mult de un an, ştii, şi speram că ridurile noi de îngrijorare de pe fruntea ei nu aveau legătură cu mine. Dar eram atât de fericit s-o văd că aproape am fugit la ea. Dar poate că o văzusem cu o zi înainte şi i s-ar fi părut cam ciudat.
— Uite-l pe tati, a spus ea şi evident că m-am uitat în jur să văd la cine se referă şi apoi am râs ca şi cum aş fi făcut o poantă.
— Alicia mi-a deschis, dar s-a dus la o plimbare, a zis mama. Am trimis-o eu. Mi s-a părut cam trasă la faţă. Nu mai e nimeni acasă.
— Deci doar noi trei, am zis. Drăguţ.
Părea ceva sigur. Eu, mama şi un copil - era drăguţ, nu? Dar eram tot nervos, fiindcă nu prea ştiam ce zic. Poate o uram pe mama, sau ea pe mine, sau Roof şi cu mama se urau... De unde era să ştiu? Dar ea doar a zâmbit.
— Cum a fost la cursuri?
— Bine, am zis.
— Alicia mi-a zis de ceva belele.
Era ca un joc pe computer chestia asta cu proiectatul în viitor. Trebuia să iei decizii într-o fracţiune de secundă. Conduceai cu viteză drept înainte şi brusc îţi apărea ceva în faţă şi trebuia să virezi.

De ce să fi avut eu belele? Am decis că n-aveam.

— A, am făcut. N-a fost nimic.

Ea s-a uitat la mine.

— Sincer?

— Da. Sincer.

Şi eram sincer, oricum am lua-o.

— Cum merge treaba? a întrebat.

— Nu e rău, am zis. Dar la tine?

Nu voiam să vorbim despre mine, în principal fiindcă nu prea ştiam despre mine.

— OK, a zis ea. Oboseală mare.

— A, am făcut. Păi da.

— Ce mai pereche, nu?

Şi a râs. Sau a făcut un zgomot care era cam ca un râs. De ce eram noi o pereche? Ce voia să zică?

Auzisem oameni ca mama spunând „Ce mai pereche!” de un milion de ori şi nu mă gândisem ce vrea să zică. Aşa că a trebuit să-mi amintesc când şi de ce o spuseseră oamenii. Parcă auzeam. Anul trecut sau cu doi ani în urmă, în funcţie de ce an era acum, ne intoxicaserăm amândoi de la mâncarea dubioasă luată la pachet. Mie mi-era rău, ei îi era rău, ei îi era rău, mie mi-era rău, ne închideam cu rândul în baie ca să vărsăm. „Ce mai pereche”, zisese mama. Iar altă dată... Rabbit şi cu mine veneam de la Grind City şi eram amândoi buşiţi, lui îi curgea sânge din nas, eu eram julit pe obraz.

„Ce mai pereche”, a zis ea când ne-a văzut. Deci oamenii ziceau asta când ceva se întâmplase, când doi oameni erau bolnavi sau răniţi, când se vedea că o păţiseră cumva.

— Îl scoatem la o plimbare? a întrebat mama.

— Da, ar fi mişto, am zis.

— Atunci să mă duc la baie. Pentru a suta oară pe ziua de azi.

L-a ridicat pe Roof şi mi l-a dat mie peste masă.

Ea stătea la geam, dincolo de masă, aşa că nu o văzusem cu totul. Dar când a împins masa şi s-a ridicat, am văzut că

are o minge sub pulover. Am râs.

— Mamă, ce fac...

M-am oprit. Nu era o minge. Mama nu şi-ar fi pus o minge sub pulover. Mama mea era gravidă.

Am făcut un zgomot gen „Ăăuu!"

— Ştiu, a zis mama. Azi sunt imensă.

Nu ştiu cum am rezistat restul zilei. Probabil păream ciudat şi aerian, dar mingea de sub puloverul mamei fusese ultima picătură pentru mine. Mi se acrise de atâta viitor. Adică era OK să se întâmple zi cu zi. Dar să ratezi bucăţi de timp aşa... nu era bine. Mă ameţea complet.

L-am pus pe Roof într-un fel de rucsac care se ţine în faţă, nu în spate. Eu îl duceam, fiindcă mama nu putea şi, bănuiesc, fiindcă era copilul meu şi nu al ei. M-a făcut să transpir pe piept, dar a dormit.

Am mers în parc, ne-am plimbat în jurul iazului, iar eu am încercat să nu spun nimic, aşa că mai mult am tăcut, dar din când în când mama mă întreba câte ceva. Chestii de genul „Cum te înţelegi cu Alicia?" sau „Nu e prea greu să locuieşti în casa altcuiva, nu?" sau „Te-ai gândit ce-o să faci când se termină cursul ăla?" Iar eu răspundeam doar „E OK" sau „Nu e aşa rău" sau „Habar n-am".

Mă gândesc că erau chestii pe care le-aş fi spus oricum, fie că ştiam răspunsurile sau nu. Am mers la un ceai şi apoi eu - sau noi, cred, dacă Roof se consideră persoană - am condus-o pe mama acasă.

N-am intrat. Aş fi vrut să rămân.

La întoarcere am mers pe lângă New River şi era un tip acolo, pe bancă, cu o ţigară într-o mână şi împingând un cărucior cu alta.

— Salut, a zis el când am trecut.

— Salut.

— Eu sunt Giles, a zis. Ţii minte? De la curs?

Nu-l mai văzusem în viaţa mea. Era mai fiţos, mai în vârstă decât mine.

— N-ai mai fost, nu? a întrebat.

— Cred că nu, am zis.

Răspuns greşit, mi-am dat seama imediat cum mi-a ieşit pe gură. Probabil trebuia să ştiu dacă am mai fost sau nu undeva, chiar dacă nu fusesem prima oară.

— Ce-ai? a făcut el semn cu capul spre Roof.

— Băiat.

— Cum îl cheamă?

— A, am făcut. E complicat.

Nu eram mulţumit de răspuns, dar nu voiam să înceapă coşmarul cu Acoperişul.

El s-a uitat lung la mine, dar a lăsat-o baltă.

— Tu? am întrebat.

— Tot băiat, Joshua. Cum merge?

— Ştii, am zis eu.

— Da, a zis. Pot să te întreb ceva? Iubita ta e...

E fericită?

— Păi, am zis eu, pare OK.

— Ai noroc, a zis el.

— Da.

— A mea e într-o stare groaznică, a spus el.

— A.

— Plânge tot timpul. Nu mă lasă s-o ating.

— A.

— Nu mă refer la sex, a zis el. Nu vreau, ştii... să profit.

— Nu.

— Nici nu mă lasă s-o iau în braţe. Parcă îngheaţă. Cred că nici nu prea vrea să ţină copilul.

— Aşa, am zis.

— Sunt la capătul puterilor, sincer să fiu. Nu ştiu ce să fac.

— A, am făcut.

Cred că n-aş fi avut un sfat pentru el nici dacă nu veneam din trecut. Cred că trebuia să am vreo cincizeci de ani ca să mă pun cu acest tip şi problemele lui.

— Scrie unei reviste, am spus.

— Poftim?

— Unei reviste de femei, ştii.

Uneori citisem paginile cu probleme din revistele mamei, fiindcă acolo puteai citi despre sex fără să pară că citeşti despre sex.

N-a părut impresionat.

— Pare ceva relativ stringent, a zis el.

— Sunt lunare, am zis eu. E jumătatea lunii acum.

Dacă le scrii repede, poate răspund în următorul număr.

— Da. Bun. Mersi.

— OK. Trebuie să plec, am zis eu. Ne mai vedem.

Cred că voia să mai vorbească. Dar am plecat.

Nu s-a mai întâmplat mare lucru în după-amiaza şi seara aceea. Am mâncat cu toţii. Alicia, mama ei, tatăl ei şi cu mine, apoi ne-am uitat la televizor cât Roof a adormit. M-am prefăcut interesat de emisiuni, dar de fapt habar n-aveam la ce mă uit. Stăteam acolo cu dor de casă şi trist şi plângându-mi de milă. Mi-era dor de viaţa mea. Chiar dacă m-aş fi întors înapoi în vremea mea, viaţa mea dinainte n-ar mai fi durat mult. Aş fi deschis mobilul şi aş fi găsit un mesaj cum că peste un an voi avea un copil, voi locui cu oameni pe care nu-i cunosc şi nu-mi plăceau prea mult. Voiam să fiu trimis înapoi în timp într-o vreme când n-o cunoscusem pe Alicia şi când nu mă interesa să fac sex. Dacă Tony Hawk mă făcea iar de unşpe ani, n-aş mai fi dat-o în bară. M-aş fi pocăit sau aşa ceva, aş fi devenit unul dintre oamenii ăia care nu fac nimic niciodată. Mi se părea că sunt nebuni, dar nu sunt, nu? Ei ştiu care e treaba. Nu vor să se uite la TV cu mama şi tatăl altcuiva. Vor să se uite la TV singuri, în camera lor.

Ne-am băgat în pat la zece seara, dar n-am stins luminile fiindcă Alicia trebuia să alăpteze. Când a terminat, mi-a zis să-l schimb.

— Să-l schimb? Eu? Acum?

— Iar faci pe ciudatul?

— Nu. Scuze, doar... verificam dacă am auzit bine.

Exact când mă dădeam jos din pat, Roof a făcut un zgomot ca iaurtul care trece printr-o gaură.

— Fir-ar, am făcut eu. Ce-a fost asta?

Alicia a râs, dar eu vorbeam serios.

— Sincronizare perfectă, tinere, a zis ea.

După o vreme mi-am dat seama ce zice Alicia.

Zicea că zgomotul de iaurt printr-o gaură era zgomotul făcut de Roof când se căca. Iar de asta trebuia să mă ocup eu.

L-am ridicat şi am pornit spre baie.

— Unde te duci?

Nu ştiam unde mă duc. Evident.

— Doar...

Dar nu mi-a venit nici un răspuns bun, aşa că am lăsat-o baltă.

— Sigur eşti bine?

— Sigur.

Dar a fi sigur că sunt bine nu mă ajuta cu restul.

Am rămas unde eram.

— Mai avem scutece?

Brusc am zărit vechea cutie cu jucării a lui Alicia la picioarele patului. Când fusesem ultima oară în camera aia, încă era cutie de jucării, plină de chestii cu care se jucase când era mică. Acum avea pe ea o salteluţă de plastic şi pe jos lângă ea era o pungă plină de scutece şi o cutie plină de şerveţele umede din care folosise prietena mea de culoare la Mac.

Roof era pe jumătate adormit. Ochii i se roteau în cap de parcă era beat. Am desfăcut capsele de la body, i-am scos picioarele şi am desfăcut banda scutecului, cum o văzusem pe fată făcând la prânz.

Apoi... dar probabil nu vreţi să ştiţi cum se schimbă scutecele. Chiar dacă vreţi, nu sunt eu ăla care să vă zică. Ideea e că am făcut-o, fără mari greşeli. Nici nu mai ştiam ultima oară când am fost atât de mulţumit de mine. Probabil când m-am culcat cu Alicia prima oară. Ceea ce

era culmea, dacă ne gândim, întâi am fost mulţumit de mine că m-am culcat cu ea. Apoi am fost mulţumit de mine că am făcut ceva ce s-a întâmplat fiindcă m-am culcat cu ea.

Poate asta voia TH să mă înveţe când m-a trimis în viitor. Poate încerca să mă înveţe cum să schimb scutece. Dar părea calea cea mai dură.

Putea să mă trimită la cursuri.

— Mă iubeşti, Sam, da? a spus Alicia când Roof era în pătuţ şi eu în pat.

Am stat cu spatele la ea şi m-am prefăcut că dorm. Nu ştiam dacă o iubesc sau nu. De unde să ştiu?

Mi-a trebuit foarte mult timp ca să adorm după aia, dar când m-am trezit dimineaţă, eram în patul meu. Nu mai părea însă patul meu. Patul e un loc unde te simţi în siguranţă, dar nu mă mai simţeam în siguranţă acolo. Ştiam tot ce avea să mi se întâmple şi părea că viaţa mea s-a încheiat, indiferent câţi ani mai respiram. Eram sigur sută la sută că Alicia e gravidă. Iar dacă ce văzusem era viaţa mea, nu voiam s-o trăiesc. Voiam vechea mea viaţă, voiam viaţa altcuiva... dar n-o mai voiam pe aia.

7

În vara dinainte să se întâmple toate astea, mama şi cu mine am mers în vacanţă în Spania, unde am stat mult timp cu o familie de englezi pe care am cunoscut-o într-un bar. O chema Parr şi era din Hastings şi era de treabă. Era un puşti pe nume Jamie, cu şase luni mai mare ca mine, şi avea o soră pe nume Scarlett, de doişpe ani. Iar mamei îi plăceau Tina şi Chris, părinţii. Stăteau într-un bar de englezi seară de seară şi făceau mişto de englezii care mergeau doar în baruri de englezi. Eu nu mă prindeam, dar lor li se părea amuzant. La câteva săptămâni după ce ne-am întors din vacanţă, mama şi cu mine am luat trenul până la Hastings ca să-i vedem. Am jucat minigolf pe plajă, am mâncat peşte cu cartofi şi am aruncat pietre cu boltă. Mi-a plăcut Hastings. Avea bâlciuri şi săli de jocuri, dar nu penibile, şi un trenuleţ care ducea pe faleze. Dar apoi nu ne-am mai văzut cu familia Parr. Am primit o felicitare de Crăciun de la ea, dar mama n-a apucat să trimită felicitări anul ăla, aşa că am pierdut legătura după aia.

Iar Hastings a fost primul loc la care m-am gândit în dimineaţa aia, următoarea după ce fusesem trimis în viitor. Eram sigur că Alicia e gravidă şi ştiam clar că nu vreau să fiu tată. Aşa că trebuia să mă mut din Londra şi să nu mă mai întorc niciodată, iar Hastings era unicul loc în afară de Londra pe care-l mai ştiam. Nu mersesem niciodată nicăieri în afară de Spania şi nu puteam pleca din ţară singur, fără bani sau cârduri. Aşa că am mâncat cu mama de dimineaţă, iar când ea a plecat la serviciu mi-am făcut bagajul, mi-am luat skateboard-ul şi am plecat să trăiesc singur la Hastings.

Ştiam că sunt laş, dar uneori trebuie să fii laş, nu? Nu are sens să fii curajos ca să fii distrus. Să zicem că dai colţul

străzii şi acolo sunt cincizeci de Al Qaeda. Nici măcar cincizeci. Cinci. Nici măcar cinci. Unul, cu o mitralieră, era de ajuns. Poate nu-ţi place că fugi ca să-ţi scapi pielea, dar ce alternative ai? Păi eu dădusem colţul străzii şi acolo chiar era un Al Qaeda cu o mitralieră, doar că era bebeluş şi nu avea mitralieră. Dar în lumea mea, un bebeluş, chiar şi fără mitralieră, e ca un terorist cu mitralieră, dacă ne gândim, căci Roof îmi distrugea planurile de a face facultatea de design la fel de mult ca un terorist Al Qaeda. Şi de fapt Alicia era Al Qaeda, plus mama şi tatăl ei, plus mama mea, care aflând mă omora pe loc. Aşa că erau cinci Al Qaeda care mă aşteptau după colţ. Unul ar fi fost de ajuns să mă trimită la Hastings sau aiurea.

Aveam 40 de lire, strânse pentru o pereche de Kalis Royal, dar toate chestiile pentru skate trebuiau să aştepte până eram aranjat în Hastings, cu casă şi restul. Cu 40 de lire ajungeam la Hastings şi cred că găseam o pensiune unde să stau, apoi voiam să-mi găsesc un job cool undeva pe faleză. Era o sală de bowling în aer liber unde jucasem cu Jamie Parr, iar patronul era OK. Mi-ar fi dat de lucru, m-am gândit. Sau puteam avea grijă de ambarcaţiunile de pe lacul de agrement. Sau aş fi lucrat la sala de jocuri, să le dau oamenilor fise, deşi asta nu era prima mea alegere. Puteam face tot felul de lucruri, oricum, şi oricare era mai bun decât să schimb scutecele lui Roof sau să stau cu mama şi tatăl lui Alicia.

Am mers la Charing Cross cu cardul meu Oyster, deci gratis, apoi m-a costat 12 lire de la Charing Cross la Hastings, aşa că am rămas cu 28 de lire şi nişte monede, inclusiv monede de 3 lire. Asta era frumuseţea emigrării în Hastings faţă de Australia, de exemplu. Rezolvasem deja cu cheltuielile de călătorie şi tot aveam 31 de lire. În plus, plecasem de-acasă pe la nouă jumătate şi ajunsesem la destinaţie în aceeaşi zi la prânz.

Am mers prin oraş până pe faleză, ceea ce mi-a luat zece minute, şi am luat cartofi de la prăvălia cu peşte şi cartofi

de lângă minigolf. Cred că m-a întristat puţin să văd familiile la minigolf, fiindcă asta făcusem şi eu cu un an înainte. Mă uitam la un puşti de vârsta mea jucându-se cu mama şi fratele mai mic şi se vedea că n-are probleme. Încerca să urce bila pe pantă la gaura opt şi bila tot se întorcea la el, iar mama şi fratele râdeau de el, iar el şi-a aruncat crosa şi s-a aşezat pe zid, deci avea şi el probleme. De fapt chiar a fost un moment când s-a uitat la mine, cum stăteam pe bancă şi mâncam cartofi, şi se vedea că se gândeşte că ar vrea să fie în locul meu. Fiindcă păream că n-am probleme.

Nu eram posac ca el, nimeni din familia mea nu râdea de mine, aveam soarele pe faţă. Apoi nu m-am mai simţit atât de trist, fiindcă măcar chestiile astea erau adevărate şi venisem la Hastings să scap de probleme, ceea ce însemna că ele erau în Londra, şi nu aici pe litoral. Şi cât timp nu deschideam mobilul, care era plin de mesaje rele şi veşti rele, problemele mele rămâneau în Londra.

— Băi! am strigat la puşti. Te uiţi tu la lucrurile mele?

Am arătat spre skate şi bagaj, iar el a dat din cap. Apoi m-am dus pe pietriş până la mare şi mi-am aruncat mobilul în apă cât de departe am putut. Simplu. Totul a dispărut. M-am întors la banca mea şi am petrecut treizeci de minute fericite. Nu juca nimeni bowling cu zece popice, iar patronul stătea în cabina lui, fumând şi citind ziarul.

— Salut, am zis.

A ridicat din sprâncene sau cel puţin aşa cred. Era felul lui de a răspunde la salut. N-a ridicat ochii din ziar.

— Mă mai ţii minte?

— Nu.

Evident că nu mă ţinea minte. Stupid. Eram nervos, aşa că nu eram prea inteligent.

— Ai nevoie de un ajutor?

— Tu ce zici?

— Se aglomerează uneori, totuşi, nu? Am jucat aici anul trecut şi era coadă.

— Şi ce-ai face? Dacă ar fi coadă? Oamenii stau la ea. Nu e mare brânză. N-am nevoie de poliţia călare.

— Nu, nu ziceam de coadă. Ziceam că poate e nevoie de cineva care să ridice popicele sau aşa ceva.

— Uite. Nu prea e de lucru nici pentru mine, darămite pentru altcineva. Dacă vrei să ridici popicele, chiar te rog, dar nu te-aş plăti pentru asta.

— A. Nu. Caut de lucru. O slujbă. Bani.

— Atunci ai greşit locul.

— Ştii de altcineva?

— Nu, ai greşit oraşul. Uită-te.

A făcut cu mâna spre faleză, tot fără să ridice ochii din ziar. Era puştiul amărât de la minigolf, nimeni pe lac, nimeni la trambuline, patru, cinci familii care aşteptau trenuleţul, câteva bătrânele la cafenea.

— Iar vremea e bună azi. Când plouă, nu mai e agitaţia asta.

Şi a râs. Nu cine ştie ce râs, doar un „Ha!”

Am stat acolo o clipă. Ştiam că n-o să găsesc o slujbă în Hastings ca grafician sau aşa ceva. Nu ţinteam prea sus. Dar credeam că voi găsi o slujbă de vară la unul dintre locurile alea. Nimic şmecher, doar vreo 40 de lire numerar pe zi, aşa ceva. M-am gândit la anul trecut, la ziua petrecută cu familia Parr mâncând îngheţate şi jucând bowling. Nici atunci nu fusese mai nimeni pe faleză. Reuşisem nu ştiu cum să uit asta. Sau poate ţinusem minte, dar nu vedeam ce contează. Mă gândisem doar că ar fi o slujbă plicticoasă să aştepţi să vină lume. Nu mă prinsesem că n-ar fi deloc o slujbă.

Am întrebat şi în alte câteva locuri. Am mers la parcul de distracţii, la câteva tarabe cu peşte şi cartofi, chiar şi la trenuleţul care urca pe faleză, dar nu era nimic nicăieri, iar majoritatea oamenilor au glumit cam la fel.

— Chiar mă întrebam cum o să fac faţă azi, a spus omul de la trenuleţ.

Se rezema de tejghea, uitându-se la un catalog de undiţe. N-avea clienţi.

— Am eu o slujbă pentru tine, a spus tipul de la saltelele elastice. Du-te şi adună nişte copii. S-ar putea să trebuiască să mergi până la Brighton. Sau la Londra.

Juca cărţi pe mobil. Nici el n-avea clienţi.

Am mâncat cartofi la cină şi am început să caut un loc unde să stau. De fapt căutam un loc unde să locuiesc, dacă tot nu mă mai întorceam acasă, dar am încercat să nu privesc lucrurile aşa. Erau tot felul de pensiuni dacă te îndepărtai de centrul oraşului şi am ales-o pe aia care arăta cel mai rău, fiindcă eram destul de sigur că atât puteam să-mi permit.

Înăuntru mirosea a peşte. Multe părţi din Hastings miros a peşte şi cel mai adesea nu te deranjează. Chiar şi mirosul de peşte stricat de lângă cabanele pescarilor înalţi şi negri e OK, cred, fiindcă înţelegi că aşa trebuie să fie. Dacă sunt bărci de pescuit, e şi peşte stricat, iar bărcile de pescuit sunt mişto, aşa că poţi să suporţi orice vine de la ele.

Dar mirosul de peşte de la pensiunea Sunnyview era altfel. Era mirosul de peşte din unele case de om unde pare că peştele a intrat în covoare şi perdele şi haine. Mirosul de peşte stricat din cabanele pescarilor e cumva sănătos, deşi peştii nu sunt sănătoşi, evident, dacă s-au stricat. Dar când a intrat în perdele, nu pare deloc sănătos. Îţi vine să-ţi ridici gulerul bluzei peste nas, ca atunci când cineva trage o băşină ucigătoare, şi să respiri aşa.

Era un clopoţel la recepţie, aşa că am sunat la el, dar nu a venit nimeni. Am văzut un oaspete foarte bătrân trecând pe hol spre uşă cu un cadru din ăla.

— Nu sta aşa, duduie, deschide-mi uşa.

M-am uitat în jur, dar nu mai era nimeni în spatele meu. Vorbea cu mine şi chiar dacă mi-ar fi zis „tinere” tot ar fi fost nepoliticos. De unde era să ştiu că vrea să-i deschid uşa? Dar nu-mi spusese „tinere”, ci „duduie” - din cauza

părului meu, probabil, având în vedere că nu port fustă şi nici nu dau mesaje non-stop.

I-am deschis uşa şi el a mormăit ceva şi a trecut pe lângă mine. Nu putea merge mult mai departe însă, fiindcă erau vreo douăj de trepte de la uşa de la intrare până în stradă.

— Cum ajung eu jos? a întrebat furios.

S-a uitat la mine de parcă eu făcusem treptele, în ultimele două ore, special ca să-l ţin departe de bibliotecă sau farmacie sau casa de pariuri sau unde o fi vrut el să se ducă.

Am ridicat din umeri. Mă enerva.

— Cum aţi intrat?

— Fiica mea! a strigat el, de parcă era un lucru pe care-l ştia toată lumea, mai clar decât ştiau că David Beckham e capitala Franţei, cum că fiica moşului îl urcase cu cadru cu tot în pensiune.

— Să mă duc s-o aduc?

— Doar nu e aici, nu? Cerule mare. Ce vă învaţă în şcoli acum? Pic de bun-simţ, asta e clar.

Nu aveam să mă ofer să-l ajut. Întâi, părea că va dura vreo două ore. Şi apoi, părea un moş nesuferit şi nu vedeam de ce m-aş băga.

— Nu mă ajuţi?

— OK.

— Da. Mă gândeam eu. Spune multe despre tinerii din ziua de azi, dacă trebuie să te rog.

Ştiu ce veţi spune unii dintre voi. Veţi spune: ce drăguţ e Sam! Moşul nesuferit a fost nepoliticos cu el, dar Sam tot a acceptat să-l ajute până jos!

Dar ştiu şi ce va spune restul. Restul va spune: dacă era tip drăguţ, nu ar fi fost acum în Hastings! Ar fi fost în Londra, având grijă de iubita lui gravidă!

Sau fosta iubită! Deci moşul nesuferit era pedeapsă divină! Şi ca să spun adevărul, aş fi de acord cu ultima parte. Nu voiam să am de-a face cu pensionari. Dar tot era mai bine decât să am de-a face cu tot ceea ce se petrecea

acasă. M-am gândit brusc la mobilul de pe fundul mării, bipăind de mesaje, speriind peştii.

N-a fost nevoie de două ore ca să-l duc pe moş jos, dar a fost nevoie de un sfert de oră, iar un sfert de oră poate părea două ore dacă ai mâinile băgate la subsuorii unui moş. El muta cadrul pe treapta următoare în timp ce eu îl ţineam să nu cadă în faţă sau în spate. Căzutul în faţă era mai greu de evitat şi cel mai îngrijorător. Căzând pe spate s-ar fi lovit doar la fund, poate, deşi mai degrabă m-ar fi strivit pe mine. Mai era mult până jos şi erau multe trepte, iar dacă ar fi luat-o la vale, cred că i-ar fi căzut toate cele, picioarele, mâinile, urechile, fiindcă nu păreau ataşate bine de corp.

De fiecare dată când se apleca în faţă striga „Asta a fost! Mă duc! M-ai omorât! Mersi, ce să spun!”

Ai zice că s-a prins că, dacă tot poate zbiera, n-o să moară. Mă rog, am ajuns jos şi a luat-o înspre oraş, dar s-a oprit şi s-a întors.

— Vin în juma de oră, a zis el.

Ceea ce era clar o minciună, fiindcă în juma de oră ar fi avansat vreo şapte dale de trotuar, dar nu asta era ideea. Ideea era că voia să-l aştept.

— Nu voi fi aici în juma de oră, am zis.

— Faci cum îţi zic.

— Nah, ara spus eu. Eşti prea nesimţit.

De obicei nu răspund obraznic, dar pentru astfel de oameni se fac excepţii. Şi nu mai eram la şcoală sau acasă, iar dacă era să-mi clădesc un viitor în Hastings, trebuia să răspund aşa, altfel tot restul vieţii aveam să stau în faţa pensiunilor, aşteptând moşi.

— Şi în plus, nu sunt fată.

— A, m-am prins de asta de mult, a zis el. Dar n-am zis nimic că m-am gândit că poate aşa o să te tunzi.

— Ne mai vedem, am zis.

— Când?

— Mă rog. Când o fi.

— Ne vedem în juma de oră.

— Nu voi fi aici.

— Te plătesc, prostule. Nu mă aştept ca cineva să facă ceva pe gratis. Nu mai e aşa în ziua de azi.

Nu e o problemă. Ieşitul din locul ăla afurisit, ca să-i cheltuiesc, asta e problema.

Îmi găsisem o slujbă. Prima zi în Hastings şi eram în pâine. Atunci am fost sigur că o să mă descurc.

— Juma de oră? am întrebat.

— A, m-am gândit eu c-o să te intereseze banii, a zis el. Doamne fereşte să faci ceva benevol.

Şi a plecat... Voiam să spun că s-a îndepărtat sau c-a dispărut, că de mers, nici nu poate fi vorba, că mergea atât de încet, încât n-avea cum s-ajungă nicăieri. Puteam să mă uit după el cinşpe minute şi tot ajungeam să-i scuip guma în cap. Aşa că o las aşa. Vom spune că a plecat.

Nici măcar nu-mi luasem cameră. Am intrat, am sunat iar şi m-am rugat să nu mai apară nici un moş cerând ajutor. Deşi ce dacă apărea? m-am întrebat eu. Poate m-aş fi descurcat şi mai bine decât să fac rost de bani pentru mâncare şi cameră.

Poate făceam o avere de pe urma moşilor. Dar n-a mai apărut nimeni în afară de cucoana care avea pensiunea, iar ea se mişca singură.

— Te pot ajuta? a întrebat ea.

M-am prins de ce locul mirosea a peşte. Peştii nu miros a peşte atât de mult ca ea. Era de parcă fierbea cod de un mileniu.

— Aş vrea o cameră, am zis.

— Pentru tine?

— Da.

— Ea unde e?

— Cine?

— Câţi ani ai zice că am?

M-am uitat la ea. Mai jucasem jocul ăsta, cu una dintre colegele maică-mii. Nu ştiu de ce, dar prietena mamei m-a

întrebat câţi ani cred eu că are, am spus cincizeci şi şase, ea avea treizeci şi unu şi a început să plângă. N-ai cum s-o dai bine. Iar femeia asta sigur nu avea sub patruzeci de ani. Cred. Dar putea avea şi şaizeci şi cinci. De unde naiba să ştiu eu? Am rămas aşa, probabil cu gura căscată.

— Să te ajut eu, a zis femeia. Ai zice că am o zi?

— Da, am zis. Sigur. Aveţi mult mai mult de-o zi.

Chiar şi aşa s-a cam încruntat când am zis asta, de parcă îi spusesem că e o vrăjitoare al dracu' de bătrână, când de fapt spusesem doar că nu e chiar o bebeluşă. Ce naiba să le zici oamenilor ăstora?

„A, arăţi atât de tânără că ai putea fi o bebeluşă de nici o zi”? Asta vor să audă?

— Exact, a zis ea. Deci nu m-am născut ieri.

— Nu.

A. Acum mă prinsesem.

— Aşa că ştiu că te aşteaptă afară o fată.

O fată! Era prea tare. Credea că vreau o cameră ca să mă culc cu o fată în motelul ei, când de fapt nu aveam să mă mai culc cu nici una tot restul vieţii, ca să nu rămână gravidă.

— Veniţi afară şi uitaţi-vă.

— A, ştiu că doar n-o fi pe trotuar. Oi fi tu naiv, dar sunt sigură că nu eşti prost.

— Nu cunosc pe nimeni în Hastings, am zis.

M-am gândit să nu povestesc de familia Parr.

Nu i-ar păsa ei.

— Nu cunosc pe nimeni în Hastings şi nu-mi plac fetele.

Asta a fost clar greşită.

— Nici băieţii. Nu-mi plac nici fetele, nici băieţii.

Nici asta n-a sunat bine.

— Îmi plac ca prieteni. Dar nu să împart o cameră cu ei la pensiune.

— Atunci ce cauţi aici? a întrebat ea.

— E o poveste lungă.

— Pun pariu că e lungă.

— Puteţi pune pariu, am zis.

Mă enerva.

— Puteţi pune pariu oricât.

— Păi pun.

— Puneţi.

Conversaţia devenea cretină. Nu voiam să se pună pariuri pe cât de lungă era povestea mea şi totuşi ajunseserăm să discutăm de asta în loc să vorbim de ce mă interesa, şi anume unde aveam să înnoptez.

— Deci nu vreţi să-mi daţi o cameră.

— Nu.

— Şi atunci ce să fac?

— A, sunt multe alte locuri care vor vrea banii tăi. Dar noi nu.

— Lucrez pentru unul dintre oaspeţii pensiunii, am zis.

Nu ştiu de ce m-am încăpăţânat acolo. Or fi fost multe alte locuri - locuri care miroseau a varză sau slănină, sau orice altceva decât peşte.

— Serios?

Terminase cu mine şi nu era interesată. A început să facă ordine pe birou, să-şi verifice mesajele, de-astea.

— Da, şi i-am promis că voi fi aici ca să-l ajut să urce treptele, în câteva minute. Are un cadru din ăla.

— Domnul Brady?

S-a uitat la mine şi s-a văzut clar că-i era frică de el.

— Nu-i ştiu numele. E un moş nesuferit, cu cadru. Abia l-am cunoscut şi m-a rugat să-i fiu asistent.

— Asistent. Ca să ce? Să-l ajuţi cu impozitele şi TVA-ul?

— Nu. Să-l ajut să urce şi să coboare treptele.

Şi poate să-i aduc lucruri.

Evident că inventasem ultima parte, fiindcă încă nu discutasem detaliile postului meu.

— Mă rog. M-a avertizat în privinţa dumneavoastră.

— Că ce?

— A zis să nu vă las să mă alungaţi, altfel face scandal.

— Face oricum scandal.

— Deci întrebarea e cât de mult scandal vreţi.

Mi-a întors spatele, ceea ce era probabil modul ei de a spune „Stai jos! Simte-te bine!”

Aşa că am stat pe banca din hol. Era un ziar local acolo, aşa că l-am frunzărit şi am încercat să aflu ceva despre noul meu oraş. După o vreme l-am auzit pe domnul Brady urlând după mine.

— Băi, băiat prost! Unde eşti?

— Ăsta sunt eu, i-am zis femeii.

— Atunci du-te şi ajută-l, a spus ea. Cameră dublă nu-ţi dau.

O cameră single era 20 de lire pe noapte, iar domnul Brady avea să-mi dea 20 de lire pe zi. Aşa că reuşisem. Puteam să mă descurc. Şi aşa mi-am găsit eu casă şi masă în Hastings.

8

Eram OK când m-am cazat şi mi-am scos lucrurile şi restul. Era ciudat, evident, să fiu într-o cameră străină, într-un oraş străin şi mirosind a peşte, dar nu ciudat în sensul rău. Am făcut duş, mi-am pus tricou şi boxeri, apoi m-am întins în pat şi-am adormit. Cam pe la mijlocul nopţii totul a început să se rasolească.

Sunt sigur că aş fi dormit neîntors dacă domnul Brady n-ar fi început să bată la uşa mea la patru dimineaţa.

— Prostule! striga el. Prostule, eşti aici?

N-am zis nimic o vreme, sperând să se ducă în camera lui dacă-l ignor. Dar el bătea înainte şi alţi oaspeţi ai pensiunii au deschis uşa şi au început să-l ameninţe, iar el i-a ameninţat la rândul lor, aşa că a trebuit să mă scol ca să se calmeze toţi.

— Intră, i-am spus domnului Brady.

— Eşti dezbrăcat, a zis. Nu angajez oameni dezbrăcaţi.

I-am spus că cineva în tricou şi boxeri nu e dezbrăcat. Nu i-am spus că nu poţi cere cuiva să nu se dezbrace niciodată doar fiindcă lucrează pentru tine. Nu voia să intre în cameră şi nici să vorbească mai încet.

— Mi-am pierdut telecomanda, a spus el. Adică nu am pierdut-o. Am scăpat-o lângă pat şi nu ajung la ea.

— E patru dimineaţa, am zis eu.

— Pentru asta te plătesc, a spus el. Crezi că îţi dau 20 de lire pe zi ca să mă duci pe scări de câteva ori? Dacă eu nu dorm, nici tu nu dormi. Nu dormi dacă eu n-am telecomanda, oricum.

M-am întors în cameră, mi-am pus blugii şi am mers pe hol cu el. Camera lui era imensă şi nu mirosea a peşte, mirosea a chimicale cu care probabil au fost omorâţi nemţii în război sau aşa ceva.

Avea baie, televizor, pat dublu şi canapea. Eu n-aveam aşa ceva.

— Acolo jos, a zis el arătând spre partea de pat de la perete. Orice-ai mai găsi, lasă acolo. Iar dacă atingi ceva, am mult săpun carbolic. Am cumpărat mult.

Era unul dintre cele mai scârboase lucruri pe care mi le spusese cineva, iar pe când întindeam mâna mi-a fost efectiv frică. Ce credea el că e acolo? Câinele mort? Nevastă-sa decedată? Bucăţi vechi de peşte pe care nu voise să le mănânce şi le tot aruncase după pat în ultimii douăj de ani?

Şi atunci m-am hotărât să mă duc acasă. Era patru dimineaţa şi eram poate pe punctul de a pipăi rămăşiţele descompuse ale vreunui câine şi eram plătit cu 20 de lire pentru munca pe o zi, iar munca pe o zi era de fapt munca pe o zi şi jumătate de noapte şi presupunea potenţiali câini morţi. Iar miroasă a peşte, dacă putrezeau suficient de mult?

Aveam să muncesc toată ziua şi jumătate de noapte pentru profit 0 lire 0 penny.

Aşa că întrebarea pe care mi-o puneam în timp ce pipăiam lângă patul unui moş ciudat era: Oare să ai un copil poate fi mai rău de-atât? Iar răspunsul pe care mi l-am dat a fost: Nu, nu poate.

După cum s-a dovedit, nimic altceva nu mai era acolo decât telecomanda. Cred că am pipăit o şosetă şi m-am speriat pentru o secundă, dar şoseta era clar din bumbac sau lână şi nu blană sau carne, deci a fost OK. Şi am scos telecomanda şi i-am dat-o domnului Brady, iar el nu mi-a mulţumit şi s-a băgat în pat. Dar eu n-am mai putut adormi. Mi-era dor de casă. Şi mă simţeam… chiar prost. Domnul Brady avea dreptate. Mama ar fi trebuit să mă boteze Prostul. Ce-a fost în capul meu?

Am o iubită gravidă, sau fostă iubită, şi am fugit de ea.

Nu i-am spus mamei unde mă duc şi probabil e speriată de moarte, fiindcă lipseam de-o noapte.

Chiar crezusem că voi trăi în Hastings şi voi fi puitor de popice sau ajutător de moşi care au nevoie să urce scări. Mi-am spus că-mi pot câştiga existenţa făcând aceste lucruri şi mi-am mai spus că mi-ar plăcea o astfel de existenţă, deşi n-aveam prieteni, familie sau bani.

Eram prost, prost, prost. Sigur, mă simţeam naşpa pentru toată chestia, dar nu vina mă împiedica să adorm, ci jena. Vă daţi seama? Jena să nu te lase să dormi? Roşeam. Chiar era prea mult sânge adunat pe faţa mea ca să pot închide ochii.

Poate nu efectiv, dar aşa simţeam.

La ora şase m-am trezit, m-am îmbrăcat şi m-am dus la gară. Nu plătisem camera, dar nici domnul Brady nu mă plătise. Rezolva el. Mă întorceam acasă să mă însor cu Alicia şi să am grijă de Roof şi nu aveam să mă mai gândesc niciodată să fug de acasă.

Nu e de ajuns însă să te hotărăşti să nu mai fii prost. Aşa, de ce să nu te hotărăşti să fii deştept - destul de deştept ca să inventezi ceva precum iPodul şi să faci mulţi bani? Sau de ce să nu decizi să fii David Beckham? Sau Tony Hawk? Dacă eşti chiar prost, poţi lua câte decizii deştepte vrei şi tot n-o să te ajute. Rămâi cu creierul cu care te-ai născut, iar al meu cred că e cât o mazăre.

Ascultaţi aici.

În primul rând, eram mulţumit că ajung acasă la nouă dimineaţa, căci mama pleacă la muncă la opt jumate. Aşa că m-am gândit să-mi fac un ceai şi de mâncare, să mă uit la televizor şi să-mi cer scuze de la mama când vine acasă. Prost? Prost.

S-a dovedit că mama nu se dusese la muncă în dimineaţa de după ce fugisem de-acasă. Îşi făcuse griji de ieri după-amiază şi nici nu se culcase. Cine s-ar fi gândit la asta? Voi poate da. Şi oricine altcineva care are mai mult de doi ani. Eu nu. O, nu.

Dar de-aici încolo e şi mai rău. Când am dat colţul străzii, era o maşină de poliţie la blocul nostru. Aşa că m-am

apropiat întrebându-mă cine o avea probleme sau sperând că mama n-a păţit nimic sau rugându-mă ca hoţii să nu fi spart casa şi să ne fi luat DVD playerul. Prost? Prost. Fiindcă se pare că, atunci când s-a făcut trei dimineaţa şi Alicia nu ştia nimic de mine şi mama nu ştia de mine şi nimeni nu mă prindea pe mobil fiindcă ăsta zăcea pe fundul mării, s-au panicat toţi şi au chemat poliţia! Nu e incredibil?

Chiar şi când am băgat cheia în uşă m-am gândit că voi găsi casa fără DVD player în ea. Dar DVD playerul a fost primul lucru pe care l-am văzut.

Al doilea lucru a fost mama care-şi ştergea ochii cu Kleenex şi doi poliţişti. Unul din poliţişti era femeie. Şi chiar şi când am văzut-o pe mama ştergându-se la ochi, m-am gândit: Vai, ce-a păţit mama?

S-a uitat la mine, apoi s-a uitat în jur după ceva cu care s-arunce în mine şi a găsit telecomanda. Nu m-a lovit cu ea, dar dacă mă lovea poate m-ar fi făcut să mă întorc la Hastings şi puteam petrece toată ziua ducându-mă la Hastings şi întorcându-mă, fiindcă ambele locuri implicau telecomenzi şi ar fi fost distracţie. Sau măcar mai distractiv decât orice altceva mi se întâmpla.

— Prostule, a spus ea.

Oamenii începeau să se prindă de chestia cu prostul.

— Unde ai fost?

Iar eu am făcut o mutră amărâtă şi am spus:

— La Hastings.

— Hastings? Hastings?

De-acum chiar urla. Poliţista care stătea chircită lângă genunchii ei a atins-o pe picior.

— Da.

— De ce?

— Păi, mai ştii că am mers acolo şi am jucat minigolf cu familia Parr?

— N-AM ÎNTREBAT DE CE LA HASTINGS! AM ÎNTREBAT DE CE AI PLECAT?

— Ai vorbit cu Alicia?

— Da. Sigur că am vorbit cu Alicia, cu Rabbit, cu tatăl tău, cu toată lumea cu care am putut.

M-a distras o clipă ideea că mama a vorbit cu Rabbit. Eu n-aş fi ştiu de unde să-l iau şi nu ştiam cum a reuşit ea. M-am întrebat şi dacă fusese tentat s-o invite în oraş.

— Ce-a zis Alicia?

— A zis că nu ştie unde eşti.

— Nimic altceva?

— N-am pălăvrăgit cu ea despre situaţia relaţiei voastre, dacă asta întrebi. Dar era supărată. Ce i-ai făcut?

Nu-mi venea să cred. Singurul lucru bun din ultimele douăzeci şi patru de ore, după mine, era ca Alicia să-i fi spus mamei că e gravidă, ca să nu trebuiască s-o fac eu. Şi se părea că asta nu se întâmplase.

— A.

— Unde ţi-e mobilul?

— L-am pierdut.

— Unde-ai stat?

— La... un motel. Un fel de pensiune.

— Cum ai plătit?

Poliţista s-a ridicat. Trecusem de la a discuta dacă sunt mort sau viu la a discuta cum plătisem pensiunea, aşa că probabil s-a gândit că nu mai e nevoie de ea. Mie asta mi s-a părut neprofesionist.

Poate aşteptam să plece ea ca să-i spun mamei că am vândut droguri sau am dat în cap la pensionari.

Şi ar fi ratat ocazia de-a face o arestare. Poate nu-i păsa fiindcă se petrecuse în Hastings, nu pe teritoriul ei.

— Noi plecăm, a spus poliţista. Vă sun mai târziu.

— Mulţumesc pentru ajutor, a zis mama.

— Pentru puţin. Ne bucurăm că băiatul s-a întors teafăr.

S-a uitat la mine şi sunt convins că privirea ei avea o semnificaţie, doar că nu ştiu care era aia.

Poate era Fii mai drăguţ cu mama ta, sau Ştiu eu cum ai plătit camera aia, sau Acum ştim că eşti poamă rea, o să

fim MEREU cu ochii pe tine. Nu era doar „pa”, asta e clar.

Mi-a părut rău că au plecat, fiindcă odată plecaţi nimic n-o mai putea opri pe mama să comită acte ilegale pe pielea mea, şi se vedea că e în dispoziţia necesară pentru asta. A aşteptat până s-a închis uşa de la intrare şi apoi a zis:

— Aşa. Despre ce-i vorba?

Şi n-am ştiut ce să-i zic. De ce nu-i spusese Alicia că e gravidă? Erau diverse răspunsuri la această întrebare, sigur, iar cel pe care l-am ales eu - fiindcă sunt cretin - era acesta: Alicia nu-i spusese mamei că e gravidă fiindcă de fapt nu e gravidă. Pe ce mă bazam? Mai ales dacă lăsăm proiectatul în viitor, pe care nu ne putem baza? Mă bazam pe faptul că Alicia voise să cumpere un test de sarcină. Nu ajunsesem să aflu rezultatele lui, fiindcă-mi încinsesem telefonul şi-l aruncasem în apă. Păi multe persoane cumpără teste din alea şi află că nu sunt gravide, nu? Altfel n-ar avea nici un folos, nu?

Deci dacă Alicia nu era gravidă, nu fusese nevoie să-i spună mamei nimic. Asta era vestea bună. Vestea proastă era că, dacă Alicia nu era gravidă, nu aveam un motiv solid pentru a fugi de-acasă o noapte.

Stăteam acolo.

— Deci? a întrebat mama.

— Îmi faci micul dejun? am zis eu. Şi un ceai?

Eram deştept, sau cât de deştept poate să fie un băiat prost. Am spus-o la modul „e o poveste lungă”. Şi avea să fie o poveste lungă când aveam s-o inventez.

Mama a venit la mine şi m-a îmbrăţişat şi am mers în bucătărie.

Mi-a făcut ouă jumări, bacon, ciuperci, fasole şi vafe de cartof, apoi mi-a făcut încă o dată aceleaşi lucruri. Muream de foame, fiindcă în Hastings mâncasem două pungi de cartofi, dar un singur mic dejun mi-ar fi ajuns. Era mai mult treaba că în timp ce ea gătea şi eu mâncam nu trebuia să-i spun nimic. Din când în când, mă întreba ceva de genul cum am ajuns la Hastings sau dacă am vorbit cu cineva

acolo. Aşa că am ajuns să-i povestesc de domnul Brady, de „prostul” meu şi de chestia cu telecomanda, iar mama a râs şi totul era OK. Dar ştiam că e doar o amânare. M-am întrebat o clipă dacă mai intra un al treilea mic dejun sau a patra cană de ceai, ca să ne simţim bine, dar cred că aş fi vărsat.

— Deci?

M-am încruntat la farfurie, ca o persoană care urma să-şi ia o piatră de pe inimă.

— Nu… nu ştiu. M-am panicat.

— Dar de ce, dragul meu?

— Nu ştiu. Multe chestii. Despărţirea de Alicia.

Şcoala. Tu şi tata.

Ştiam că o să se concentreze întâi pe ultima chestie.

— Eu şi tatăl tău? Dar am divorţat de ani de zile.

— Da. Nu ştiu. Parcă de-abia acum mi-am dat seama.

O persoană oarecare ar râde la aşa ceva. Dar din câte am văzut eu, părinţii vor să se simtă vinovaţi.

Adică dacă susţii c-ai fost marcat pe viaţă de ceva ce-au făcut ei, nu-şi dau seama cât de stupid sună.

O iau foarte, foarte în serios.

— Ştiu că trebuia să procedăm altfel.

— Cum?

— Am vrut să mergem la un consilier familial, dar evident tatăl tău a zis că-i o tâmpenie.

— Da. Păi acum e oricum prea târziu, am spus eu.

— Dar tocmai asta e, a zis mama. Nu e. Am citit o carte despre un tip care a fost torturat de japonezi acum cincizeci de ani şi nu putea trece peste asta, aşa că a discutat cu cineva. Nu e niciodată prea târziu.

Mi-a venit să râd, pentru prima oară după multe zile, dar n-am putut.

— Da. Ştiu. Dar ce-aţi făcut tu şi tata… m-a dat peste cap, cred, dar nu e ca şi cum m-ar fi torturat japonezii. Nici chiar aşa.

— Nu, şi nici n-am divorţat acum cincizeci de ani... deci ştii...

Nu ştiam, dar am dat din cap.

— Of, Doamne, a făcut ea. Îţi ţii copilul în braţe, te uiţi la el şi-ţi spui să nu-i dai viaţa peste cap. Şi apoi ce faci? Îi dai viaţa peste cap. Nu pot să cred cum am dat-o în bară cu toate.

— Nu, e OK, am zis eu.

Dar nu foarte vehement, ştii. Voiam să zic că o voi putea ierta cândva, dar nu mai devreme de zece ani sau cam aşa.

— Mergi cu mine să stăm de vorbă cu cineva?

— Nu ştiu.

— De ce nu ştii?

— Nu ştiu, ştii... ce pot să spun despre toate astea acum.

— Sigur că nu ştii. De-aia trebuie să mergem la un consilier familial. O să-ţi dai seama de lucruri de care poate nici nu ştii. Îl voi pune şi pe tatăl tău să vină. Nu mai e aşa încuiat ca înainte. Carol l-a pus să meargă să discute cu cineva când nu puteau avea un copil. O să mă interesez la serviciu. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Şi m-a îmbrăţişat. Fusesem iertat că fugisem de-acasă din cauza traumei divorţului părinţilor.

Deci asta ieşise bine. Partea nasoală era însă că va trebui să stau într-o cameră să discut cu un necunoscut despre sentimente pe care nu le am, şi nu mă pricep să inventez chestii. În plus, mama tot nu ştia de ce fugisem la Hastings o noapte şi nu-mi dădeam seama cum să-i spun.

Mama voia să plece la lucru şi m-a pus să-i promit că nu fug nicăieri. Nu voiam să fug nicăieri. Voiam să stau să mă uit toată ziua la Judge Judy şi Deal or No Deal. Dar ştiam că nu pot. Ştiam că trebuie să mă duc acasă la Alicia şi să văd care e treaba.

Puteam s-o sun de pe fix, dar ceva m-a împiedicat.

Cred că gândul că ea o să facă gură la telefon, iar eu doar voi sta acolo deschizând şi închizând gura.

Dacă stăteam în faţa ei, măcar m-aş simţi om. La telefon doar aş deschide şi închide gura.

Planul meu era să merg acasă la Alicia şi să mă ascund în tufişuri până vedeam ceva care să-mi arate cum stă treaba. Planul avea două bube, după cum mi-am dat seama: nu existau tufişuri; ce naiba era să văd?

În creierul meu, lipsisem câteva luni, aşa că mă gândeam c-o văd pe Alicia mergând greoi cu burta mare sau oprindu-se să verse. Dar adevărul e că lipsisem o zi jumate, aşa că, atunci când aveam s-o văd avea să arate exact ca atunci când ne-am întâlnit la Starbucks să cumpărăm testul de sarcină. Eram derutat de multe chestii. Eram derutat fiindcă mă gândisem atâta că Alicia e gravidă. Nici proiectatul în viitor nu ajutase deloc. Trăiam în vreo trei zone temporale deodată.

Fiindcă nu erau tufişuri, a trebuit să mă mulţumesc cu un stâlp de vizavi de casa ei. Nu era cine ştie ce ascunzătoare, fiindcă nu mă puteam ascunde decât lipindu-mi spatele şi capul de el şi stând nemişcat. Aşa că nu puteam vedea altceva decât casa din faţa mea, care era casa de vizavi de casa lui Alicia. Ce tot făceam? Era unşpe dimineaţa şi probabil că Alicia era la şcoală. Şi dacă nu era la şcoală, era în casa la care nu mă uitam. Iar dacă ieşea din casa la care nu mă uitam, oricum n-o puteam vedea. Apoi Rabbit a trecut pe-acolo cu skate-ul sub braţ. Am încercat să mă ascund, dar m-a văzut şi m-am simţit tare prost.

— De cine te ascunzi? a întrebat el.

— A, salut, Rabbit.

A lăsat cu zgomot skate-ul pe jos lângă copac.

— Să te ajut?

— Să mă ajuţi?

— N-am nimic de făcut. Aş putea să te ajut. Să mă ascund cu tine? Sau găsim alt loc?

— Poate în alt loc. Nu prea e spaţiu de doi după un stâlp.

— Bine zis. Da' de ce ne ascundem?

— Ca să nu ne vadă oamenii din casa aia.

— Bun. Marfă. De ce nu mergem acasă? Acolo sigur nu ne văd.

— De ce nu mergi tu acasă, Rabbit?

— Nu trebuie să fii aşa. Mă prind când prezenţa mea nu e dorită.

Dacă Rabbit s-ar fi prins când prezenţa lui nu era dorită, acum ar fi trăit în Australia. Dar nu era vina lui că fugisem de iubita mea gravidă şi n-aveam curaj să bat la uşa ei.

— Iartă-mă, Rabbit. Dar cred că trebuie să fac asta singur.

— Da. Aşa e. Oricum n-am priceput care-i treaba.

Şi a plecat.

După ce-a plecat Rabbit, am schimbat strategia.

M-am mutat de cealaltă parte a stâlpului şi m-am sprijinit de el acolo. Aşa că acum căscam ochii la fereastra sufrageriei casei ei şi, dacă cineva era acolo şi voia să vină să vorbească cu mine, putea s-o facă.

Dar n-a venit nimeni. Aşa că Faza II a operaţiunii s-a încheiat şi cum nu întrevedeam nici o Fază III, m-am dus în staţie. Tot restul zilei m-am uitat la Judge Judy şi Deal or No Deal şi am mâncat mâncare proastă pe care am plătit-o cu banii cu care trebuia să-mi clădesc viaţa în Hastings. Asta era unul dintre lucrurile marfă cu întorsul acasă. Puteam să cheltuiesc restul din 40 de lire pe chipsuri, dacă aveam chef.

Exact înainte să vină mama acasă de la muncă mi-am dat seama că aş fi putut face altceva în loc să mă sprijin de o parte a stâlpului şi apoi de alta.

Puteam bate la uşa lui Alicia, s-o întreb dacă e gravidă şi ce mai face şi ce mai fac ai ei. Apoi aş fi putut trece la următoarea etapă a vieţii mele.

Dar nu voiam încă să fac asta. Văzusem cam cum arată următoarea etapă a vieţii mele, când fusesem trimis în viitor, şi nu-mi plăcuse deloc.

Dacă stăteam acasă şi mă uitam la TV, partea aia a vieţii mele nu începea niciodată.

9

Şi pentru vreo două zile a mers şi m-am simţit puternic. Puteam opri timpul! Întâi am fost atent: n-am ieşit, n-am răspuns la telefon, nu că ar fi sunat cine ştie ce. I-am spus mamei că m-am îmbolnăvit în hotelul ăla sinistru şi am tuşit mult şi m-a lăsat să chiulesc. Am mâncat pâine prăjită şi m-am prostit pe YouTube şi am creat un nou tricou pentru Tony Hawk. Nu mai vorbisem cu el de când mă întorsesem. Acum mi-era un pic frică de el. Nu voiam să mai ajung în locul unde mă trimisese ultima oară când am vorbit.

În a treia zi, a sunat la uşă şi am deschis. Mama cumpără uneori chestii de pe Amazon şi, fiindcă nu e niciodată nimeni acasă la noi, trebuia să mergem la oficiu poştal să le ridicăm sâmbăta, iar aşa m-am gândit că scăpăm de-un drum.

Dar nu era poştaşul. Era Alicia.

— Bună, a spus ea.

Apoi a început să plângă. Eu n-am făcut nimic, n-am spus bună, n-am zis să intre, n-am atins-o.

M-am gândit la mobilul de pe fundul mării şi că asta era ca mesajele alea sosind toate deodată.

Mi-am revenit în cele din urmă. Am tras-o înăuntru, am pus-o să stea la masa din bucătărie, am întrebat-o dacă vrea un ceai. A dat din cap că nu, dar tot plângea.

— Îmi pare rău, am zis eu.

— Mă urăşti?

— Nu. Deloc. De ce să te urăsc?

— Unde te-ai dus?

— La Hastings.

— De ce nu m-ai sunat?

— Mi-am aruncat mobilul în mare.

— Vrei să ştii rezultatul testului de sarcină?

— Cred că ghicesc care e.

Chiar şi atunci, când am spus-o, ea plângând şi venind la mine acasă şi toate milioanele de semne că ceva e rău, inima mi-a bătut mai repede. Fiindcă tot era o şansă într-un trilion să spună „Pun pariu că nu ghiceşti” sau „Nu, nu e deloc ce crezi”. Nu era totul pierdut. De unde să ştiu dacă nu era supărată că ne-am despărţit, sau că ai ei s-au despărţit, sau că vreun iubit nou se purta urât cu ea? Putea fi orice.

Dar ea a dat din cap.

— Ai tăi o să mă omoare?

— Doamne, nu le-am spus. Speram să facem asta împreună.

N-am zis nimic. OK, deci fusesem la Hastings doar o noapte, dar nimic nu se petrecuse în lipsa mea, ori asta fusese ideea când am plecat: să se întâmple lucruri. Ca mama să afle de la părinţii lui Alicia şi să se supere. Dar apoi să se îngrijoreze că am fugit şi să mă ierte. Voiam înapoi la Hastings.

Mă înşelasem când crezusem că slujba la domnul Brady era la fel sau mai rea decât a avea un copil.

Nu era. Treaba cu copilul avea s-o omoare pe mama şi pe mama lui Alicia şi pe tatăl ei şi probabil pe mine şi Alicia, ori lângă patul domnului Brady nu puteai găsi nimic care să facă asemenea pagube.

— Ce-o să faci? am întrebat.

Ea a tăcut o vreme.

— Pot să te rog ceva? a întrebat ea. Când vorbim de chestia asta, poţi să spui „noi”?

N-am înţeles aşa că m-am strâmbat în consecinţă.

— M-ai întrebat ce-o să fac. Şi ar fi trebuit să spui ce-o să ne facem.

— A. Da. Scuze.

— Fiindcă... M-am gândit la asta. Despărţirea nu prea contează, fiindcă e şi copilul tău, nu?

— Cred. Dacă zici tu.

În mai toate filmele sau serialele pe care le-am văzut, tipul zice ceva de genul ăsta în astfel de situaţii. Nici n-am vrut să zic ce-am zis, de fapt. Astea sunt chestiile care se zic.

— Ştiam că aşa o să fii, a zis ea.

— Aşa cum?

— Ştiam că o să încerci să te eschivezi. Aşa fac toţi tipii.

— Toţi tipii? De câte ori ai fost în situaţia asta?

— Să te fut, du-te-n mă-ta.

— Să te fut, du-te-n mă-ta, am zis şi eu, cu o voce piţigăiată.

Apa fierbea. Mi-a luat mult timp să scot căni, să pun pliculeţele de ceai, apoi laptele, apoi să arunc pliculeţele.

Înainte să continui discuţia, trebuie să mă opresc şi să spun asta: acum am optişpe ani. Aveam şaişpe când purtam discuţia aia. Deci era acum doar doi ani, dar parcă a fost acum zece ani. Pare aşa nu fiindcă s-au întâmplat atâtea de atunci, dar şi fiindcă băiatul care vorbea cu Alicia atunci... nu avea şaişpe ani. Nu era doar cu doi ani mai mic decât persoana care vorbeşte acum. Acum pare, şi chiar şi atunci părea, că băiatul avea opt sau nouă ani.

Îi era rău şi-i venea să plângă. Vocea îi tremura de câte ori încerca să spună ceva. Voia la mama şi nu voia ca mama lui să ştie.

— Îmi pare rău, am zis.

Alicia se oprise puţin din plâns, dar acum începuse iar, aşa că trebuia să zic ceva.

— Nu e un început prea bun, nu?

Am dat din cap, dar cuvântul „început” m-a făcut să mă simt mai rău. Avea dreptate, evident.

Ăsta era un început. Dar nu voiam să fie un început.

Voiam să fie ce e mai rău, sfârşitul, dar n-avea să fie.

— O să păstrez copilul, a zis ea.

Cam ştiam asta, din cauza nopţii şi zilei petrecute în viitor, aşa că era ciudat să consider asta o noutate.

Sincer să fiu, uitasem că aveam alternative.

— A, am făcut eu. Cum rămâne cu „noi”?
— Cum adică?
— Tocmai ai zis c-ar trebui să vorbesc despre ce ne facem. Iar acum vorbeşti despre ce vrei tu să faci.
— Dar e altceva, nu?
— De ce?
— Atâta timp cât copilul e aici, e în corpul meu.
Când iese, e copilul nostru.
Ceva era greşit în ce zicea ea, dar nu mă prindeam exact ce.
— Dar ce-o să facem cu un copil?
— Ce să facem? O să avem grijă de el. Ce altceva?
— Dar...
Ulterior, oameni mai inteligenţi decât mine aveau să aducă argumente. Dar atunci, pe loc, nu m-am putut gândi la nimic. Era corpul ei, iar ea voia copilul. Iar apoi, când venea copilul, urma să avem grijă de el. Nu părea să mai fie nimic de spus.
— Când le spui alor tăi?
— Când le spunem alor mei.
Spunem. Urma să fiu de faţă când Alicia le spunea alor ei ceva ce avea să-i facă să mă omoare. Sau poate ea avea să fie de faţă când eu le spuneam ceva care avea să-i facă să mă omoare. Când am fugit la Hastings, mă cam gândisem că treaba va fi nasoală.
Dar nu şi cât de nasoală.
— Bine. Spunem.
— Unele fete nu le spun părinţilor cu lunile. Decât când nu se mai poate, a zis ea. Am citit pe net.
— Sună bine, am zis eu.
Greşit.
— Zici?
Şi a scos un fel de fornăit.
— Sună bine pentru tine, care vrei să tot amâni.
— Ba nu.
— Diseară ce faci? a întrebat ea.

— Diseară nu e bine, am zis, nu prea repede, dar nici prea încet.

— De ce?

— Am zis că... (ce-am zis? ce-am zis?)... că merg cu... (cu cine? cu cine? cu cine?)... mama mea la... (unde? unde? fir-ar!)... la o chestie de la serviciu de la ea. Toată lumea merge mereu cu cineva şi ea e singură, aşa că i-am promis mai demult...

— Bine. Mâine-seară?

— Mâine-seară?

— Parcă nu voiai să amâni.

Ah, dar voiam. Voiam să amân pentru totdeauna. Dar ştiam că n-am voie s-o spun.

— Mâine-seară, am zis eu şi până şi cuvintele care mi-au ieşit pe gură mi-au făcut greaţă.

Nu-mi imaginam cum aveau să fie maţele mele în douăzeci şi patru ore.

— Promiţi? Vii la mine după ore?

— După ore. Promit.

Mâine-seară era foarte departe. Ceva se va schimba până atunci.

— Eşti cu altcineva? a întrebat Alicia.

— Nu. Doamne, nu.

— Nici eu. E mai uşor aşa, nu?

— Cred că da.

— Uite, zise Alicia, ştiu că te-ai săturat de mine...

— Nu, nu. N-a fost aşa. A fost...

Dar nu mi-a venit nimic să zic, aşa că m-am oprit.

— Mă rog, a spus ea. Dar ştiu că tu eşti OK.

Aşa că, dacă tot s-a întâmplat asta, mă bucur c-a fost cu tine.

— Chiar dac-am fugit?

— Nu ştiam c-ai fugit. Credeam că doar chiuleşti.

— N-am făcut faţă, am zis eu.

— Păi da. Nici eu. Nici acum.

Ne-am băut ceaiul şi am încercat să vorbim de altele, apoi ea s-a dus acasă. Când a plecat am borât în chiuveta din bucătărie. De la prea multe mic dejunuri, probabil. Şi deşi nu mai vorbeam cu TH, i-am auzit brusc vocea. „Am stat pe toaletă, ţinând cu greu un coş de gunoi în faţa mea fiindcă ce-aveam în stomac îmi ieşea pe nas şi pe gură la fel de tare. Ciudat ce-ţi trece prin minte în astfel de clipe, nu?”

Mi-era dor să vorbesc cu TH, dar ce se întâmpla în prezent era şi aşa rău şi nu voiam să ştiu ce s-ar putea întâmpla în viitor. În loc să vorbesc cu el, i-am citit iar cartea. Deşi o citisem de o mie de ori, tot erau lucruri acolo pe care le uitasem. Uitasem cum o ceruse pe Erin de soţie, de exemplu, faza aia cu coioţii şi lanterna. Poate nu neapărat uitasem.

Poate mai degrabă înainte nu mi se păruse interesant. Nu-mi spusese nimic până atunci. Faza cu prima căsnicie fusese abia suportabilă când aveam paişpe, cinşpe ani, fiindcă din când în când cunoşti pe cineva cu care te-ai căsători. Eram destul de sigur în primele săptămâni că o să mă căsătoresc cu Alicia, de exemplu. Dar nu te gândeşti la o a doua căsnicie când eşti la vârsta mea, cred. Acum însă era ca şi cum prima mea căsnicie, care nici nu începuse, se încheiase, şi aveam un copil şi era dezastru. Aşa că m-a ajutat să citesc de TH şi Erin, fiindcă TH se însurase cu Cindy şi-l avuseseră pe Riley şi se şi terminase. TH şi Erin erau viitorul. Dacă supravieţuiam acestei nebunii, n-aveam să mă mai însor în veci. Eram absolut sigur de asta. Dar poate avea să fie ceva după aceea. Ceva ce merita aşteptat.

Ceva ca Erin, dar nu chiar Erin sau altă femeie sau altă fată.

Şi de aceea Hawk - ocupaţie: skateboarder e o carte atât de tare. De oriunde ai lua-o, are ceva care te ajută în viaţă.

Când mama s-a întors de la muncă, mi-a spus că ieşim imediat, fiindcă cineva de la serviciu o pusese în legătură cu un consilier familial şi, fiindcă acesta era prietena unei

prietene, puteam să ne băgăm în faţă şi aveam programare la şase jumate.

— Un ceai? am zis eu.

Doar asta mi-a dat prin cap, dar chiar şi eu ştiam că asta nu mă va scăpa de mers.

— Luăm nişte curry după aia. Mergem toţi trei şi discutăm.

— Toţi trei? De unde ştii că o să ne înţelegem aşa bine cu consilierul?

— Nu cu consilierul, fraiere. Cu tatăl tău. L-am convins să vină. Până şi el şi-a dat seama că e grav dacă ai fugit.

Mai rău nici că putea să fie, nu? Toată familia mea mergea să discute cu cineva despre problemele pe care nu le aveam. De problemele pe care le aveam nu ştiau nimic şi nici n-aveau să afle. Avea să fie amuzant, dacă ceva mai putea fi amuzant.

Numele cucoanei era Consuela, ceea ce l-a indispus pe tata din prima. Nu ştiu dacă se poate spune că tata e rasist, fiindcă nu l-am auzit niciodată spunând ceva rău despre negri sau musulmani sau asiatici. Dar urăşte pe oricine din Europa. Urăşte francezii, spaniolii, portughezii, italienii… nu ştiu de ce, dar urăşte pe oricine din ţările unde poţi merge în vacanţă. A fost în toate ţările alea în vacanţă.

Mereu spune că n-a început el, că ei l-au urât primii, dar am fost într-una sau doua dintre vacanţele alea cu el şi nu e adevărat. De fiecare dată cobora din avion şi punea bot. Am încercat toţi să discutăm cu el, dar n-am ajuns nicăieri. El pierde, oricum.

Anul trecut a fost în Bulgaria, dar n-a fost mai bine, a zis el. Adevărul e că detestă să călătorească, aşa că e bine că Africa şi alte locuri unde sunt oameni de culoare sunt departe, fiindcă altfel ar fi rasist şi ar trebui să nu mai vorbim cu el.

Nu ne-am putut preface că Consuela nu e spaniolă, fiindcă avea accent spaniol. De fiecare dată când pocea

vreun cuvânt englezesc, aproape că vedeam cum tata scoate aburi pe urechi.

— Aşa, a spus ea. Sam. Ai fugit de casă, aşa e?

— De acasă, a zis tata.

— Mulţumesc, a spus Consuela. Eu uneori face greşeli cu limba. Sunt de la Madrid.

— Nu mi-aş fi dat seama, a zis tata sarcastic.

— Mulţumesc, a spus Consuela. Aşa. Sam. Poţi explica de ce ai fugit?

— Da, păi, am zis eu. I-am spus lu' mama. Devenise destul de greu la şcoală şi apoi, nu ştiu... A început să mă apese că mama şi tata s-au despărţit.

— Când s-au despărţit?

— Abia acum zece ani, a zis tata. Deci e încă recent.

— Aşa, a zis mama. Să faci un pic mişto ajută foarte mult.

— Îl doare undeva că ne-am despărţit noi, a spus tata. Nu din cauza noastră s-a cărat la Hastings.

Se petrece ceva şi nu ne spune. A furat ceva. Ia droguri. Face el ceva.

Avea dreptate, evident. Dar avea dreptate într-un fel foarte enervant. Presupunea că mint cu ceva fiindcă e un nenorocit nesuferit care crede ce e mai rău despre toată lumea.

— Şi ce crezi tu că face, Dave? a spus Consuela.

— Nu ştiu. Întrebaţi-l pe el.

— Te întreb pe tine.

— Ce sens are să mă întrebi pe mine? Nu ştiu ce are el în cap.

— Te întrebăm pe tine fiindcă şedinţele astea sunt ocazii să spună toţi ce gândesc, a zis Consuela.

— A, sigur, a făcut tata, aţi decis toţi deja că e vina mea.

— A spus ea asta? a întrebat mama. Vedeţi? Aşa e mereu. Nu se poate discuta cu el. Nu mă mai mir că Sam a fugit de-acasă.

— Deci e vina mea, a zis tata.

— Pot să spun şi eu ceva? am întrebat. Am voie?

Toţi au tăcut şi s-au simţit vinovaţi. Trebuia să fie vorba de mine aici şi nimeni nu mă băga în seamă.

Singura problemă era că n-aveam nimic util de zis.

Singurul lucru care merita spus era că Alicia e gravidă, dar nu era nici momentul, nici locul.

— Of, lăsaţi, am zis. Ce sens are?

Apoi mi-am încrucişat braţele şi m-am uitat în jos, ca şi cum n-aveam să mai vorbesc în veci.

— Asta simţi? a întrebat Consuela. Că nu are sens să spui nimic?

— Da, am zis.

— Acasă nu simte asta, a spus mama. Doar aici.

— Doar că sentimentele lui despre divorţ şi restul v-au luat prin surprindere. Poate nu vorbeşte acasă aşa mult decât credeţi.

— Cum se face că cineva din Spania lucrează la primăria de-aici? a întrebat tata.

Dacă ar fi fost atent la ce spunea ea şi nu la cum stâlceşte limba, ar fi avut o şansă să se ia de mama.

Consuela tocmai subliniase că mama nu ştie prea multe despre mine. Dar aşa e tata. Uneori mă întreb cum ar fi fost viaţa mea dacă trăiam cu tata în Barnet şi nu cu mama. Aş fi ajuns să-i urăsc pe spanioli ca el? Probabil n-aş fi fost skater, fiindcă nu prea e beton unde locuieşte el. Şi nu l-ar fi interesat că desenez tot timpul. Deci probabil ar fi fost mai rău pentru mine. Pe de altă parte, n-aş fi cunoscut-o pe Alicia. Să n-o cunosc pe Alicia ar fi fost bine. Să n-o cunosc pe Alicia ar fi meritat tot.

— E o problemă pentru tine că sunt spaniolă?

— Nu, nu, a făcut tata. Mă întrebam şi eu.

— M-am însurat cu un englez acum mult timp.

Trăiesc aici cu mulţi, mulţi ani.

Tata s-a strâmbat la mine fără ca ea să observe şi aproape m-a umflat râsul. Fusese o mutră tare, zău, fiindcă spunea clar Atunci de ce naiba vorbeşte atât de prost limba?! Iar mutra asta chiar e greu de făcut.

— Dar, vă rog. Sam are multe probleme, aşa pare. Trebuie să vorbim despre ele în timpul pe care-l avem.

Multe, multe probleme.

— Sam, ai spus că şi şcoala e o problemă.

— Da.

— Poţi explica?

— Nu prea.

Şi m-am uitat iar în jos. Avea să fie mult mai uşor decât credeam să irosesc ora asta.

După aia, toţi trei am mers să mâncăm şi să mai discutăm. Am mers la un restaurant indian şi când ne-au adus mâncarea mama a luat-o de la capăt.

— Ţi s-a părut că ajută?

— Da, am spus.

Şi era adevărat, cumva. Dacă aş fi avut probleme cu şcoala sau cu divorţul, ăla ar fi fost locul ideal ca să discutăm. Problema era doar că n-aveam astfel de probleme, dar n-o puteam învinovăţi pe Consuela pentru asta şi nici pe altcineva.

— Dar cu Alicia? a întrebat mama.

— Cine e Alicia? a zis tata.

— O fată cu care se vede Sam. A fost cam prima lui iubită pe bune, cred. Aşa e?

— Mda.

— Dar nu mai eşti cu ea? a întrebat tata.

— Nah.

— De ce?

— Nu ştiu. Aşa...

— Deci sincronizarea nu are a face? a spus mama.

— Ce sincronizare?

— Te desparţi de Alicia, apoi te duci la Hastings.

— Nah.

— Sigur?

— Păi ştii...

— A, aşa deci! a făcut tata.

Şi s-a luat iar de mama.

— Vezi, de ce n-ai pomenit de asta mai devreme?
— N-a spus că are legătură.
— Ba da! Tocmai a spus „păi ştii”! Aşa se exprimă el când vrea să spună ceva! Pe limba lui Sam, asta înseamnă „fata aia m-a dat peste cap şi n-am făcut faţă şi m-am cărat”.
— Asta ai vrut să zici? a întrebat mama. Asta înseamnă „păi ştii” în limba lui Sam?
— Da, cred.
N-am considerat că mint. Măcar vorbeam de persoana care avea legătură, în loc de lucruri care n-aveau legătură, precum şcoala sau divorţul. Aşa că am simţit o uşurare. Şi chiar mă dăduse peste cap Alicia, într-un fel. Şi clar nu făceam faţă.
— Şi la ce-a folosit să fugi de-acasă? a întrebat tata.
O întrebare îndreptăţită.
— N-am mai vrut să trăiesc în Londra.
— Deci plecaseşi la Hastings de tot? a întrebat mama.
— Păi. Nu chiar. Că m-am întors. Dar da, eu mă gândeam că de tot.
— Nu poţi pleca din oraş de fiecare dată când te lasă una baltă, a spus tata. Te aşteaptă o viaţă întreagă de de-astea. Aşa te-ai muta în foarte multe oraşe.
— Mă simt vinovată că le-am făcut cunoştinţă, a zis mama. Nu credeam că va fi aşa o belea.
— Dar de ce-ai crezut că ajută, a continuat tata, să te muţi la Hastings?
— Ştiam că acolo n-o s-o văd.
— Deci e de-aici?
— Da' de unde credeai că e? New York? Crezi că puştii ies cu cineva care nu e din partea locului? a întrebat mama.
— Nu pricep nimic, a zis tata. Înţelegeam dacă o lăsai gravidă. Dar aşa...
— A, minunat, a zis mama. Aşa sigur învaţă despre responsabilitate, nu?
— N-am zis că aşa ar fi bine, nu? Am spus că aşa mai înţelegeam. Adică asta ar fi fost o explicaţie.

Avea dreptate încă o dată. Ar fi fost o explicaţie. Poate cea mai corectă.

— Oamenii fac lucruri ciudate când suferă din dragoste. Dar tu habar n-ai de aşa ceva.

— Iar începe.

— Nu aveai inima frântă când ne-am despărţit, asta e clar. N-ai fugit nicăieri. Decât la gagică-ta.

Şi au luat-o de la capăt.

Uneori, să-i ascult pe ai mei era ca şi cum asistam pe un stadion la proba de 10 000 de metri la Olimpiadă. Alergau de jur împrejur iar şi iar şi la un moment dat în fiecare tură treceau exact prin faţa mea şi eram mai aproape de ei. Dar apoi se îndepărtau şi dispăreau. Când tata a pomenit că aş fi lăsat-o gravidă pe Alicia, a fost ca şi cum ar fi sărit gardul din margine şi ar fi venit direct spre mine. Dar apoi i-a captat atenţia altceva şi s-a întors în cursă.

M-am dus iar la şcoală a doua zi, dar n-am vorbit cu nimeni, n-am ascultat nimic, n-am scris toată ziua. Am stat doar, cu diverse învârtindu-se în creierul şi în stomacul meu. Unele dintre lucrurile la care m-am gândit au fost:

Mă întorc la Hastings.

N-a contat prea mult când m-am dus la Hastings. Puteam merge oriunde. În orice oraş litoral.

Ce nume ar fi bun pentru copil? (Apoi mi-au venit multe nume în cap pentru copil, Bucky, Sandro, Rune, Pierre-Luc. Am trecut în revistă multe nume mişto de skateri.) Un lucru ştiam, un lucru pricepusem din viitor: Roof era un nume de rahat. Nimic nu mă putea face să gândesc altfel. Ştiţi în Terminatorul cum încearcă ăia să protejeze un copil nenăscut care la un moment dat va salva lumea? Ei, misiunea mea era să protejez copilul meu nenăscut de numele Roof.

Oare mama şi tatăl lui Alicia vor încerca să mă agreseze? Fizic? Nu era doar vina mea.

Mama. Aici nu prea aveam gânduri sau întrebări. Mă tot gândeam la chipul ei când îi voi spune. Când vorbise cu o

seară înainte despre frânt inima, mă întristase, fiindcă ştiam că şi eu aveam să-i frâng inima. Asta însemna că toată familia ei îi va fi frânt inima.

Trebuia să urmăresc cum se naşte copilul fiindcă eu eram tatăl? Nu voiam. Văzusem la televizor cum se naşte un copil şi era oribil. Alicia avea să scoată zgomotele alea? Puteam s-o rog să nu?

Cum aveam să câştig bani? Oare ai noştri vor plăti tot?

Iar când am fost proiectat în viitor, ăla chiar era viitorul? Urma să locuiesc cu Alicia acasă la ai ei? Să dorm în acelaşi pat cu ea?

Nici un gând n-a dus nicăieri, dar nici nu puteam să scap de ele. Mi-au rămas în cap. Erau ca un tip din ăla care lucrează la bâlciuri - sărea pe o „ceaşcă”, apoi pe următoarea, o rotea, speria oamenii (adică pe mine) şi trecea mai departe. La prânz am mers la prăvălia cu cartofi prăjiţi cu câţiva din clasa mea, dar n-am mâncat nimic. Nu puteam. Mi se părea că nu voi mai mânca niciodată nimic. Sau cel puţin până se năştea Pierre-Luc şi Alicia nu mai scotea urletele alea.

Când am ieşit de la şcoală după ore, am văzut-o pe Alicia aşteptându-mă vizavi. Începeam să mă enervez că n-avusese încredere în mine, dar, dat fiind că mai dispărusem o dată, n-o puteam învinovăţi. Oricum, era bucuroasă că mă vede şi zâmbea şi mi-am amintit de ce fusesem împreună. Dar toate astea rămăseseră într-un trecut foarte îndepărtat, acum. Părea mai bătrână. Mai bătrână şi mai palidă. Era foarte albă.

— Bună, a zis ea.

— Bună. Te simţi bine?

— Nu prea, a zis ea. Toată dimineaţa am vomitat şi mi-e frică de mor.

— Vrei să bem ceva întâi? La Starbucks sau altundeva?

— Cred că aş voma iar. Aş putea bea nişte apă.

Apă ar fi OK.

Se putea spune că era mai rău pentru ea decât pentru mine. Mi-era greaţă de frică şi ei la fel. Nu puteam pretinde că mi-e mai frică decât ei. Dat fiind că mie mi-era mai frică să-i zic mamei decât să le spun alor ei, atunci pentru ea era şi mai nasol ce urma să facem. Şi în plus mai avea şi greţuri de la sarcină. Puteam merge la Starbucks să-mi iau frappuccino cu caramel şi frişca, dar îmi dădeam seama că, dacă ea încerca să bea aşa ceva, i-ar fi venit rapid înapoi. Când m-am gândit la asta, n-am mai vrut nici eu.

Am luat autobuzul până la ea şi am mers direct în camera ei, fiindcă nu venise încă nimeni acasă.

Ea s-a aşezat pe fotoliu şi eu am ajuns să stau la picioarele ei. Nu mai fusesem în camera ei din viitor, iar în viitor era altfel. (Asta sună aiurea, nu?

Ar trebui să fie „în viitor va fi altfel". Dar dacă spuneam aşa, însemna că ceea ce văzusem era clar viitorul, ori nu eram sută la sută sigur de asta. Aşa că voi continua să vorbesc de viitor la trecut.)

Oricum, posterul cu Donnie Darko care dispăruse în viitor era tot acolo. Nu că ar fi fost luat încă.

M-am bucurat să-l văd.

— De unde ştii că vor veni direct acasă? am întrebat.

— I-am rugat eu. Au văzut că nu sunt prea fericită şi am spus că vreau să vorbesc cu ei.

A pus nişte muzică tristă şi lentă de mi-a stat inima-n loc. Era o femeie care cânta despre un tip care o părăsise şi ea îşi amintea tot felul de lucruri despre el, ca mirosul, lui şi pantofii lui, şi ce avea în buzunare dacă îţi strecurai mâna în ele. Nu era lucru pe care să nu şi-l amintească, aşa părea, şi melodia dura o veşnicie.

— Îţi place? a întrebat ea. Am ascultat-o des.

— E OK, am zis. Cam lentă.

— Asta e ideea. E o melodie lentă.

Apoi am tăcut iar amândoi şi am început să mă gândesc la traiul în camera asta cu ea şi un copil, ascultând muzică lentă şi tristă. Nu putea fi aşa rău.

Existau lucruri şi mai rele. N-aveam să fiu aici non-stop, nu?

Am auzit uşa de la intrare şi m-am ridicat.

— Stăm aici până sunt amândoi acasă, a spus Alicia. Altfel ştiu ce se va întâmpla. Mama ne va face să-i spunem înainte să vină tata, şi aşa va trebui să trecem prin asta de două ori.

Inima îmi bătea atât de tare încât, dacă mi-aş fi ridicat tricoul să mă uit în jos, probabil mi-aş fi văzut pieptul agitându-se, ca şi cum ar fi fost un omuleţ captiv acolo.

— Ce faci? a întrebat Alicia.

Ceea ce făceam era să mă uit în josul tricoului meu să văd dacă se zbate un omuleţ acolo. Nici nu-mi mai dădeam seama ce fac.

— Nimic, am zis.

— O să fie greu, a spus ea, de parcă uitatul meu în josul tricoului îngreuna treaba şi mai mult.

— N-o să fac aşa când o să le spunem, am zis, iar ea a râs.

Era plăcut s-o aud.

— Alicia! a strigat mama ei.

— Ignor-o, a şoptit Alicia, de parcă eu aş fi ieşit din camera ei să spun ceva.

— Alicia? Eşti sus?

— A venit cu cineva acum vreo jumătate de oră, a spus tatăl ei.

Fusese acasă tot timpul, la baie sau în dormitor sau ceva.

Alicia a ieşit din cameră şi eu am urmat-o.

— Suntem aici, a spus ea.

— Tu şi cu cine? a întrebat mama ei, veselă.

Apoi n-a mai fost la fel de veselă când ne-a văzut coborând.

— A. Sam. Bună.

Ne-am aşezat la masa din bucătărie. Ne-am agitat mult cu ceaiul şi laptele, şi zahărul, şi biscuiţii, şi începeam să mă întreb dacă se prinseseră şi dacă vânzoleala cu

ceainicul şi restul era doar un mod de a prelungi vechea lor existenţă încă un pic. Aşa cum eu aruncasem mobilul în mare. Cu cât durează mai mult până cineva îţi spune ceva ce nu vrei să auzi, cu atât mai bine. Nu putea fi greu de ghicit, totuşi. Ce puteam avea noi doi să le spunem? Ne despărţiserăm de ceva timp, aşa că nu le puteam spune că ne căsătorim. Iar Alicia nu dispăruse nicăieri, aşa că nu urma să le spunem că fugiserăm undeva şi ne căsătoriserăm. Ce mai rămăsese?

— Care-i treaba? a întrebat tatăl lui Alicia.

Alicia s-a uitat la mine. Eu mi-am dres glasul.

Nimeni n-a spus nimic.

— Voi avea un copil, am zis.

Nu cred că trebuie să mai spun că nu încercam să fiu amuzant. Doar că ieşise greşit. Probabil din cauza faptului că Alicia îmi ţinuse morala cum că de-acum trebuia să fie „noi” în toate. O luasem prea în serios. Ştiam că copilul nu era doar al ei, dar acum exagerasem şi suna de parcă era doar al meu.

Indiferent de motiv, nici că se putea un început mai prost. Fiindcă Alicia a scos un fel de fornăit, cum face ea când încearcă să n-o pufnească râsul.

Eu spusesem ceva cretin fiindcă eram stresat, ea era să râdă fiindcă era stresată, dar tatăl ei păru să nu bage de seamă stresul nostru. Doar a luat-o razna.

— Ţi se pare AMUZANT? a urlat el şi m-am prins că ghiciseră.

În filme, şi poate şi în viaţa reală, oamenii amuţesc când aud veşti rele. Sau repetă ultimul cuvânt. Gen „Copil? „ Dar el n-a făcut aşa. Doar a început să urle. Dar mama lui Alicia n-a urlat. A început să plângă şi s-a prăvălit pe masa de bucătărie, cu braţele peste cap.

— Şi îl păstrăm, a zis Alicia. Nu vreau un avort.

— Nu fi absurdă, a spus tatăl ei. Nu poţi avea grijă de-un copil la vârsta ta. Nici unul din voi.

— Multe fete de vârsta mea au, a zis Alicia.

— Nu unele ca tine, a spus tatăl ei. Unele care au mai multă minte.

— Ne urăşti? a întrebat mama ei brusc. Despre asta e vorba?

— Mamă, ştii că nu vă urăsc, a spus Alicia.

— Îl întrebam pe el, a zis mama ei.

Iar când m-am uitat derutat la ea, a spus:

— Da, tu.

Am dat din cap. Nu ştiam ce să fac.

— Aşa nu-ţi mai scapă, nu?

— Cum adică? am întrebat.

— ”Cum adică?” a repetat ea cu o voce schimonosită care cred că voia să însemne că sunt prost.

— El n-are nici o vină, a spus Alicia.

Apoi înainte ca ai ei să poată zice ceva, a continuat:

— Adică are. Dar a fost decizia mea să păstrez copilul. El nici n-a vrut, cred. Şi oricum „scăpasem”.

Nu voia să mai fie cu mine.

— Cum s-a întâmplat aşa ceva? a întrebat mama ei. Adică bănuiesc că făceaţi sex. Dar nu credeam că sunteţi atât de proşti încât să nu folosiţi contracepţia.

— Am folosit contracepţie, a spus Alicia.

— Şi atunci cum s-a întâmplat?

— Nu ştim.

Eu ştiam, dar nu voiam să mă bag în chestia cu întâmplatul pe jumătate la momentul nepotrivit.

Nu mai conta acum.

— Şi de ce crezi c-ai vrea un copil? N-ai putut avea grijă nici măcar de-un peştişor.

— Aia a fost acum mulţi ani.

— Da. Acum trei ani. Erai copil atunci, şi eşti copil şi acum. Doamne. Nu pot să cred că purtăm discuţia asta...

— Ce s-a întâmplat cu peştişorul? am întrebat eu.

Dar m-au ignorat toţi. Era o întrebare cretină.

Probabil se întâmplase ce se întâmplase cu peştişorul meu şi cu al tuturor. Doar nu-l vinzi sau îl dai spre adopţie,

nu? Toţi ajung în toaletă, în cele din urmă.

— Dar mama ta, Sam? Ea ce crede?

— Nu ştie încă.

— Bun. Hai să mergem să vorbim cu ea. Acum.

Cu toţii.

— Nu e drept, mamă, a spus Alicia.

Nici mie nu mi se părea drept, dar nici nu găseam vreun motiv pentru care nu era.

— De ce „nu e drept”? a întrebat mama ei.

Iar a luat o voce schimonosită, de data asta ca s-arate că Alicia e o plângăcioasă.

— Fiindcă ar trebui să-i spunem fără ca voi să fiţi de faţă. Ea nu e aici acum, nu? Când v-am spus vouă.

— Pot să te întreb ceva, Sam? a spus tatăl lui Alicia, care tăcea de ceva vreme.

— Da, sigur.

— Mi-amintesc de mama ta de la petrecerea unde v-aţi cunoscut tu şi Alicia. E foarte drăguţă, nu?

— Da, cred.

— Drăguţă şi tânără.

— Da.

— Câţi ani are?

— Are... păi da, are treijdoi.

— Treijdoi. Deci avea şaişpe când te-a făcut pe tine.

Am tăcut.

— Doamne, a făcut el. Voi ăştia nu vă învăţaţi minte?

Până la urmă au venit cu noi. S-au calmat, iar mama lui Alicia l-a certat pe tatăl ei pentru ce spusese şi el şi-a cerut scuze. Dar ştiam că nu voi uita. „Voi ăştia.” Care noi ăştia? Oamenii care fac copii la şaişpe ani? Dar ei ce fel de oameni sunt?

A fost ideea mea să mergem toţi. Mi-era frică. Nu e că mă gândeam că mama o să-mi facă ceva. Mi-era frică de cât de tristă avea să fie. Dintre toate lucrurile de care se temea, ăsta era probabil primul. Ar fi fost mai bine, m-am gândit, dacă s-ar fi temut mereu că voi ajunge un drogat şi

apăream cu o seringă în venă. Măcar ar fi putut-o scoate. Ar fi fost mai bine dacă se temea că voi fi decapitat şi aş fi apărut cu capul la subraţ. Măcar aş fi fost mort. Aşa că speram că, dacă apărem toţi patru în pragul uşii, trebuia să se abţină, măcar până plecau ei. Of, totul era pe termen scurt. Doar aşa puteam gândi. Dacă fugeam la Hastings, amânam totul cu o zi. Dacă părinţii lui Alicia veneau cu mine acasă să-i spun mamei c-am lăsat-o gravidă pe fiica lor, n-ar fi atât de cumplit totul, o oră sau două. Nu suportam să mă gândesc la viitorul propriu-zis, aşa că încercam să fac ceva pentru următoarele douăj de minute şi tot aşa.

Îi spusesem mamei că mă duc undeva după ore, aşa că nu ştiam dacă va fi acasă sau nu. I-am spus că mă duc la un amic şi că mă întorc pe la opt. Când ştia că nu vin acasă imediat după ore, se ducea uneori să bea ceva cu colegii sau la cineva acasă la un ceai. Eu îi avertizasem, dar părinţii lui Alicia au spus că fiind o situaţie gravă, vor intra şi-o vor aştepta să se întoarcă.

Ceva m-a făcut să sun la uşă în loc să folosesc cheia mea şi să le deschid tuturor. Probabil nu mi s-a părut corect să îi las pe părinţii lui Alicia să intre fără avertizare. Oricum, la început n-a răspuns nimeni, dar exact când îmi scosesem cheile, mama a apărut în uşă în halat de casă.

A ştiut imediat că s-a întâmplat ceva. Cred că a ştiut şi despre ce anume era vorba. Alicia, mama acesteia, tatăl, patru mutre nefericite... ca să spun aşa, nici nu avea nevoie de trei încercări. Trebuia să fie ori sex, ori droguri, nu?

— A. Bună. Eu tocmai...

Dar nu a găsit ce să spună, aşa că am luat-o drept semn rău. Brusc m-a îngrijorat halatul. De ce n-a spus că tocmai face o baie? Dacă asta tocmai făcea?

O baie nu e ceva ruşinos, nu?

— Oricum... intraţi. Luaţi loc. Mă duc să pregătesc ceva. Pune tu de ceai, Sam. Sau poate vreţi ceva mai tare? Am o

sticlă de vin desfăcută, cred. În general n-avem, dar... şi s-ar putea să fie bere. Avem bere, Sam?

Se bâlbâia. Şi ea voia să amâne totul.

— N-avem nevoie de nimic, Annie, a spus mama lui Alicia. Te rog, putem să-ţi spunem ceva înainte să te îmbraci?

— Aş prefera...

— Alicia e gravidă. E copilul lui Sam, desigur.

Şi vrea să-l păstreze.

Mama n-a zis nimic. Doar s-a uitat la mine pentru mult timp, iar apoi faţa ei a devenit precum o foaie de hârtie pe care o şifonează cineva. Erau cute şi linii peste tot, în locuri unde de obicei nu e nimic.

Ştii, poţi să-ţi dai seama întotdeauna că o bucată de hârtie a fost şifonată, oricât de mult încerci s-o netezeşti. Ei bine, în timp ce faţa i se schimonosea se vedea că acele cute nu vor mai dispărea în veci, oricât de fericită va mai fi. Apoi s-a auzit un zgomot cumplit. N-aş vedea-o dacă ar afla vreodată că am murit, dar nu cred că zgomotul ar fi altfel.

A stat acolo şi a plâns un pic, apoi Mark, noul ei iubit, a intrat în living să vadă ce se întâmplă.

Deci Mark era explicaţia halatului. Nu trebuia să ai superputeri ca să le citeşti gândurile părinţilor lui Alicia. Erau uşor de citit, fiindcă se vedeau toate în ochii şi pe feţele lor. „Voi ăştia”, îl auzeam pe tatăl ei spunându-mi, chiar dacă n-o spunea acum, doar se uita. Voi ăştia. Faceţi vreodată şi altceva?

În afară de sex? Şi îmi venea s-o omor pe mama, ceea ce era o coincidenţă, fiindcă şi ei îi venea să mă omoare pe mine.

— Dintre toate lucrurile din lume, Sam, a spus mama după un răstimp ce păruse o veşnicie. Dintre toate lucrurile pe care le puteai face. Toate modurile în care mă puteai face să sufăr.

— N-am vrut să te fac să suferi, am spus. Sincer.

N-am vrut s-o las pe Alicia gravidă. Era ultimul lucru pe care-l voiam.

— Ştiu un mod bun de a nu lăsa o fată gravidă, a spus mama. Nu te culca cu ea.

N-am spus nimic. Nu puteai să te contrazici cu aşa ceva, nu? Dar argumentul ei însemna că pot să fac sex de două, trei ori în viaţa mea, sau nici măcar atât dacă mă hotărâm că nu vreau să fac copii.

Dar decizia asta nu-mi mai aparţinea. Făceam copii fie că îmi convenea, fie că nu. Un copil, de fapt, în afară de cazul în care Alicia avea gemeni.

— Voi fi bunică, a spus mama. Sunt cu patru ani mai tânără decât Jennifer Aniston şi voi fi bunică.

Sunt de-o vârstă cu Cameron Diaz şi voi fi bunică.

Asta cu Cameron Diaz era nouă. N-o mai auzisem zicând de Cameron Diaz.

— Da, a spus tatăl lui Alicia. Bun. Sunt multe detalii foarte neplăcute în toată această situaţie. Dar momentan suntem mai îngrijoraţi pentru viitorul lui Alicia.

— Nu al lui Sam? a spus mama. Şi el avea un viitor.

M-am uitat la ea. Avea? Aveam un viitor? Dar acum unde e? Voiam să-mi spună că totul va fi bine. Voiam să-mi spună că ea supravieţuise, aşa că voi supravieţui şi eu. Dar ea nu-mi spunea asta.

Îmi spunea că nu mai am viitor.

— Desigur. Dar suntem mai îngrijoraţi pentru Alicia fiindcă e fiica noastră.

Mie îmi suna destul de corect. Mama a început să urle, dar nu din cauza lui Alicia.

— Alicia, scumpo, a zis mama. Abia ai aflat, nu?

Alicia a dat din cap.

— Deci nu ştii încă ce să crezi, nu? Nu se poate să ştii deja dacă vrei copilul sau nu.

— A, asta ştiu, a spus Alicia. Nu-mi omor copilul.

— Nu-ţi omori copilul. Eşti...

— Am citit pe net. E un copil.

Mama lui Alicia a oftat.

— Mă întrebam eu de unde-ţi vin ideile astea, a zis ea. Ascultă. Oamenii care scriu chestii pe net despre avort sunt creştini evanghelişti şi...

— Nu contează ce sunt, nu? Faptele sunt fapte, a spus Alicia.

Toată discuţia asta era aiurea. Era cu de toate.

Cameron Diaz, creştini evanghelişti... Nu voiam s-ascult aşa ceva. Nu ştiam ce-aş fi vrut s-ascult, oricum. Ce-ar fi fost mai nimerit?

— Eu cred că plec, a spus Mark.

Uitasem că e acolo şi ne-am uitat la el ca şi cum nu eram siguri c-ar fi fost.

— Acasă, a spus Mark.

— Da, a zis mama. Sigur.

I-a făcut cu mâna fără entuziasm, dar el era desculţ, aşa c-a trebuit să se întoarcă în dormitorul mamei.

— Şi atunci cum rămâne? a spus tatăl lui Alicia.

Nimeni n-a vorbit o vreme, în afară de Mark când a trecut iar prin cameră şi a spus la revedere.

Nu înţelegeam de ce se aşteptau ca după discuţie să rămânem altfel decât cum eram deja. Alicia era gravidă şi voia copilul. Dacă situaţia rămânea aşa, atunci puteai discuta până te înverzeai la faţă şi tot nu conta.

— Trebuie să discut cu fiul meu între patru ochi, a spus mama.

— Nu mai e nimic de discutat între patru ochi, a spus tatăl lui Alicia. Orice îi spui ne priveşte şi pe noi. Acum suntem o familie.

Puteam să-i zic şi eu că asta a fost o tâmpenie.

Mama a luat-o razna.

— Îmi pare rău, dar voi vorbi singură cu fiul meu pentru tot restul vieţii mele, dacă asta vreau eu sau el. Şi nu suntem o familie. Nici acum şi probabil niciodată. Sam va face ce trebuie şi eu la fel, dar, dacă aveţi impresia că puteţi veni în casa mea şi să-mi cereţi să ne ascultaţi discuţiile particulare, atunci vă înşelaţi amarnic.

Tatăl lui Alicia era să se repeadă şi el, dar a intervenit Alicia.

— N-o să credeţi, a spus ea, dar tata e foarte inteligent, mai tot timpul. Dar n-a fost foarte inteligent de data asta. Tată, crezi că vei dori vreodată să vorbeşti cu mine în particular, fără Sam sau mama lui de faţă? Da? Păi atunci taci din gură. Doamne.

Pe bune...

Tatăl ei s-a uitat la ea, apoi a zâmbit, cumva, şi mama mea la fel, şi asta a fost.

Primul lucru pe care l-a spus mama după ce-au plecat toţi a fost:

— Crezi că e ghinion? Sau suntem proşti?

Eu am fost conceput fiindcă mama şi tata nu s-au protejat. Aşa că mi-a venit să-i spun „Voi aţi fost proşti, eu am avut ghinion”. Dar m-am gândit că mai bine nu. Şi oricum nu-mi dădeam seama dacă fusesem prost sau nu. Probabil că da. Pe pachetul de prezervative nu scrie „Atenţie! Trebuie să aveţi IQ 1 000 000 ca să-l folosiţi corect!”

— Un pic din amândouă, cred.

— Nu trebuie neapărat să-ţi distrugă viaţa, a spus ea.

— Ţie ţi-a distrus-o.

— Temporar.

— Da. Iar când voi ajunge la vârsta ta, totul va fi OK.

— Relativ.

— Şi apoi copilul meu va avea un copil.

— Şi voi fi străbunică, pe la patruşopt de ani.

Făceam poante, dar nu poante vesele. Ne uitam amândoi în tavan ca să nu plângem.

— Crezi că se va răzgândi cu copilul?

— Nu ştiu, am răspuns. Nu cred.

— De şcoală nu te laşi, a zis ea.

— Nu vreau. Oricum, nu naşte până în noiembrie sau cam aşa. Pot măcar să-mi iau bacalaureatul.

— Şi-apoi?

— Nu ştiu.

Nu mă gândisem prea mult la ce aveam să fac cu viaţa mea. M-am gândit la liceu şi cam atât.

Alicia nu se gândise deloc la viitorul ei, din câte ştiam. Poate ăsta era secretul. Poate oamenii care aveau totul plănuit... poate nu rămâneau gravide sau nu lăsau pe nimeni gravidă. Poate nici unul dintre noi, mama, tata, Alicia, eu, nu ne dorisem viitorul suficient de mult. Dacă Tony Blair a ştiut de la vârsta mea că vrea să fie premier, pun pariu c-a avut mare grijă cu prezervativele.

— Tatăl tău a avut dreptate, nu?

— Da, am zis.

Ştiam la ce se referă ea. Se referea la ce-a fost la Consuela.

— De asta ai fugit la Hastings?

— Da. Voiam să mă mut acolo şi să nu mă mai întorc.

— Până la urmă ai făcut ce trebuia.

— Cred.

— Vrei să-i spun eu?

— Lu' tata? Poţi?

— Da. Dar îmi eşti dator.

— OK.

Nu mă deranja să-i fiu dator pentru asta. Oricum n-aveam nici o şansă să mă revanşez pentru toate cele câte făcuse, aşa că asta era cireaşă de pe tort de care nici nu-şi va mai aminti.

10

Iată câteva dintre lucrurile care s-au întâmplat în următoarele săptămâni.

Mama i-a spus tatei, iar el a râs. Pe bune. Mă rog, n-a fost asta chiar prima reacţie. Întâi m-a făcut în câteva feluri, dar se vedea că o face fiindcă aşa trebuie. Apoi a râs, şi-a spus: „Fir-aş să fiu, nepotă-miu va putea să mă vadă jucând în liga de duminică. Te-ai gândit la asta? „ Iar eu era să zic „Da, ăsta a fost primul lucru pe care ni l-am spus eu şi cu Alicia", dar, fiind vorba de tatăl meu, ar fi crezut că vorbesc serios. „Acum chiar că o să-mi port de grijă. Nu că o să mă vadă jucând, o să joace cu mine. Doi dintre jucătorii noştri au cincizeci de ani. Şi avem un apărător foarte bun de cinşpe ani. Aşa că, dacă puştiul tău va fi bun, ar putea juca cu mine. Eu voi avea patruşnouă de ani când el va avea cinşpe. Dar ar trebui să se mute în Barnet. Şi să bea la Queen's Head." Era stupid, dar oricum mai bine decât o săpuneală. Apoi a spus că ne ajută dacă avem nevoie.

S-a aflat la şcoală. Eram la toaletă şi un puşti a venit la mine şi m-a întrebat dacă e adevărat. Eu am făcut o mutră cretină încercând să-mi dau seama ce să spun, apoi am zis „Nu ştiu". Iar el a zis „Păi mai bine află, băi, că ea asta spune la oameni.

Amicul meu e cu o tipă din şcoala ei şi acolo ştie toată lumea". Când am întrebat-o pe ea dacă a spus, cică a zis unei singure persoane, iar din clipa aia acea persoană a fost moartă. Oricum, după ce a aflat puştiul ăla, a aflat toată lumea. Aşa că m-am dus acasă şi i-am zis mamei, iar ea a sunat la şcoală şi am mers să stăm de vorbă cu cei de-acolo. Dacă mi s-ar cere să scriu un singur cuvânt care să descrie reacţiile directorului şi profesorilor, acela ar fi

„interesaţi”. Sau poate „incitaţi”. Nimeni nu m-a certat. Poate s-au gândit că nu era treaba lor.

Dar s-a dovedit că şcoala tocmai implementase o nouă strategie pentru sarcinile la adolescenţi, dar nu avuseseră încă ocazia să o aplice, aşa că erau încântaţi. Strategia era să-mi spună că pot continua şcoala dacă vreau şi să mă întrebe dacă avem destui bani. Şi apoi să completez un formular dacă sunt mulţumit de strategia lor.

Alicia şi cu mine am mers la un ecograf, o chestie ca să vezi fătul la un aparat şi să-ţi spună că totul e normal, dacă ai noroc. Nouă ne-au spus că totul e normal. Şi au întrebat dacă vrem să ştim sexul copilului, eu am spus nu şi ea a spus da, apoi eu am spus că mi-e egal, aşa că ne-au zis că e băiat.

Şi n-am fost tocmai mirat.

Alicia şi cu mine ne-am sărutat, când ne întorceam de la ecografic Cred că ultima chestie e marea ştire, de fapt.

Mă rog, se poate spune că toate sunt mari ştiri, într-un fel. Acum un an, dacă mi-aţi fi spus că profii de la şcoală nu s-ar fi sinchisit că am lăsat o fată gravidă, aş fi zis că sunt vreo zece ştiri în acea unică frază. Aş fi zis că e una dintre acele zile când emisiunea de ştiri se prelungeşte şi cea de după e mai târziu şi ei spun „Ne cerem scuze pentru întârziere...” Dar acum nu mai părea nimic aşa mare chestie. Dar că ne-am sărutat eu şi Alicia era ceva nou. Sau de fapt era ceva nou iar, fiindcă fusese o vreme când se cam învechise. (Iar înainte de asta, o vreme când fusese nou pentru prima oară.)

Mă rog, înţelegeţi voi ce zic. Era o chestie nouă.

Şi bună. Dacă tot faci un copil cu cineva, e bine să te poţi pupa, ca idee.

Acum era altfel cu Alicia. Totul s-a schimbat când ne-a luat apărarea mie şi mamei la noi acasă.

Acum vedeam că nu e doar o fată rea care vrea să-mi distrugă viaţa. Nici nu-mi dădusem seama că mă gândesc la ea la modul ăsta până i-a închis gura tatălui ei. Dar o parte

din mine probabil aşa se gândea, fiindcă a fost ca şi cum ieşise din negură şi eu mi-am zis „Nu e chiar aşa groaznică!” Fusese şi vina mea, nu doar a ei! Poate chiar mai mult a mea! (La mult timp după aia, cineva mi-a spus de-o chestie numită pilula de a doua zi, pe care o poţi lua de la doctor dacă te temi de exemplu că a alunecat prezervativul. Aşa că, dacă aş fi spus totul în seara aia, seara când ceva s-a întâmplat pe jumătate, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Deci dacă privim lucrurile aşa, era o sută cincizeci la sută vina mea şi poate douăzeci la sută a ei.) în plus, tot era foarte drăguţă. Iar faptul că părea bolnavă mă făcea să vreau să am grijă de ea. Şi apoi, totul era ca o piesă de teatru şi nu mă puteam imagina petrecând timpul cu oameni care nu erau pe scenă cu mine.

Iar când am ieşit din spital după ecografie, ea şi-a strecurat mâna într-a mea şi m-am bucurat.

Nu că eram îndrăgostit de ea sau aşa ceva. Dar e un lucru ciudat să-ţi vezi copilul în burta cuiva şi era nevoie de un fel de sărbătorire sau ceva de genu'. Şi nu prea ai cum sărbători când te întorci pe stradă de la spital, aşa că ţinutul de mână era tot ce puteam face ca momentul să fie mai special.

— Te simţi bine? a întrebat ea.

— Da, tu?

— Da.

— Bine.

— E în regulă dacă fac asta?

— Ce?

Şi m-a strâns de mână, ca să mă prind ce.

— A. Da.

Şi am strâns-o şi eu. Nu mă mai împăcasem cu nici o iubită. De câte ori mă despărţisem, aşa rămăsesem şi nu mai voiam s-o văd. Era un cuplu la liceu care se tot certa şi împăca şi eu nu înţelesesem deloc asta, dar acum înţelegeam. Era ca atunci când te întorci acasă după o

vacanţă. Nu că fusese cine ştie ce vacanţă de când fuseserăm împreună. Fusesem într-un oraş de vacanţe, dar nu prea mă distrasem.

— Te saturaseşi de mine, nu? a întrebat ea.

— Tu nu te saturaseşi de mine?

— Ba da. Cred. Un pic. Ne vedeam prea des.

Nu ne vedeam cu nimeni altcineva. Adică nu băieţi.

Sau fete. Numai prieteni.

— Da. Ştiu. „Hai să facem un copil. Un mod bun de a ne vedea mai rar."

A râs.

— Asta au spus şi-ai mei. Adică nu chiar aşa.

Dar când încercau să mă conving să fac un avort, au spus că va trebui să mă văd cu tine tot restul vieţii. Asta dacă vrei să păstrezi legătura cu copilul tău. Eu nu mă gândisem la asta. Dacă eşti un tată bun, ne vom vedea totdeauna.

— Da.

— Cum ţi se pare asta?

— Nu ştiu.

Iar după ce-am zis-o, am ştiut.

— De fapt, îmi place. Îmi place ideea.

— De ce?

— Nu ştiu.

Şi după ce-am zis, am ştiut. Poate n-ar trebui să spun niciodată nimic. Doar să ascult întrebările şi să răspund la ele pe mail sau printr-un sms când ajung acasă.

— Păi, pentru că nu prea m-am gândit mult la viitor. Şi îmi place că ştiu câte ceva despre el. Nu ştiu dacă îmi place motivul pentru care ne vom vedea tot restul vieţii. Copilul şi restul. Dar chiar dacă am fi doar prieteni…

— Crezi c-ai putea să vrei să fim mai mult decât prieteni?

Şi atunci m-am oprit şi am sărutat-o şi m-a sărutat şi ea şi a plâns un pic.

Aşa că în ziua aia s-au petrecut două lucruri care au făcut să pară foarte probabilă noaptea aia când am fost proiectat în viitor. Am aflat că vom avea un băiat. Şi ne-am împăcat.

Nu eram prost. Şansele să rămânem împreună nu erau mari. Eram departe de a fi adulţi. Mama s-a despărţit de tata când avea douăşcinci de ani, deci au fost împreună vreo zece ani, iar eu n-am reuşit nici zece luni. Poate nici zece săptămâni. Mi se părea că e ca şi cum apare un deal mare în drum, adică copilul. Şi era nevoie de un efort ca să trecem peste el. Şi poate că împăcarea va ajuta. Chestia cu obstacolele pe drum e că le urci şi apoi le cobori, pe partea cealaltă cobori lin. Am zis că nu eram prost? Ha! Ce nu ştiam eu atunci e că nu există partea cealaltă. Trebuie să urci la nesfârşit. Sau până nu mai poţi.

Ne-am văzut mult după ecografia aia. Ne făceam lecţiile acasă la unul sau la celălalt sau ne uitam la TV cu mama mea sau cu părinţii ei. Dar nu mai dispăream la etaj ca să facem sex. Alicia nu avea chef. Eu aveam chef uneori, dar vorbeam serios cum că nu mai fac sex în veci. Aşa că, deşi unele părţi din mine erau interesate, mintea mea nu era.

Sexul era naşpa. Alicia a spus că nu se poate rămâne gravidă în timp ce eşti gravidă, de-aia nimeni nu e doar cu trei, patru luni mai mare decât fraţii sau surorile lui. Ceea ce cred că ştiam, dacă mă gândeam bine. Dar nu-mi spunea ca să mă convingă. Mi-a citit dintr-o carte. Citea multe cărţi din domeniu.

Voia să ştie mai multe despre... cam despre toate, practic. Nu ştiam mare lucru despre nimic.

Aşa că mama lui Alicia a aranjat să mergem la cursuri NST, care însemna Nu-ştiu-ce Sarcină Nu-ştiu-ce.

Mama lui Alicia a spus că ei i-au folosit când fusese gravidă. Te învăţau cum să respiri şi ce să iei la spital şi cum să-ţi dai seama că vine copilul şi de-astea.

Ne-am întâlnit în faţa clădirii, una dintre casele alea vechi din Highbury New Park. Am ajuns devreme fiindcă Alicia a spus să ajung înaintea ei, că nu vrea să stea în faţă singură. Dar nu ştiam când avea să ajungă, aşa că am fost acolo cu patruşcinci de minute mai devreme, ca să fiu sigur.

M-am jucat Tetris pe mobilul meu cel nou până au început să vină oamenii, apoi am stat şi i-am studiat.

Erau altfel decât noi. Au venit toţi cu maşini şi toţi erau mai în vârstă decât mama mea. Sau arătau mai în vârstă. Şi nu-i avantaja nici felul cum se îmbrăcau. Unii dintre bărbaţi erau la costum, poate veneau direct de la birou, iar cei care nu erau la costum aveau pantaloni kaki şi jachete. Femeile purtau toate pulovere mari lăţoase şi geci cu puf.

Multe dintre ele erau cărunte. S-au uitat la mine de parcă credeau că vreau să le vând droguri sau să le dau în cap. Eu eram ăla cu mobil nou. Nu mi se părea că merită să le dau în cap.

— Eu nu intru acolo, i-am zis lui Alicia când a apărut.

Acum se vedea că e gravidă, mergea mult mai încet decât odinioară. Dar tot le-ar fi întrecut pe celelalte femei într-o cursă.

— De ce nu?

— E ca o şedinţă de cancelarie, am spus.

Şi exact când am spus-o, una dintre profele de la liceu a apărut cu soţul ei. Nu-mi era profă mie, nici nu ştiam sigur ce predă. N-o mai văzusem de secole. Limbi străine, cred. Dar am recunoscut-o, ea m-a recunoscut, cred că auzise de mine, fiindcă a fost mirată şi apoi n-a mai fost, de parcă îşi amintise.

— Bună. Dean? a întrebat ea.

— Nu, am zis şi n-am adăugat nimic.

— A, a făcut ea şi a intrat pe poartă.

— Cine era? a întrebat Alicia.

— O profă, am zis.

— Of, Doamne, a făcut Alicia. Nu e musai să intrăm. Putem merge în altă parte.

— Nu, ai dreptate, am spus eu. Hai să facem un curs. Să vedem cum e.

Am intrat pe uşa mare şi am urcat scările, apoi am intrat într-o sală mare cu covor şi pouf-uri.

Nimeni nu spunea mare lucru, dar, când am intrat noi, au amuţit toţi. Nici noi n-am spus nimic.

Ne-am aşezat pe jos şi ne-am uitat pe pereţi.

După o vreme a intrat o femeie. Era mică, cam grăsuţă şi avea foarte mult păr, arăta ca unul dintre căţeii ăia cărora stăpânii le pun hăinuţe. Ne-a remarcat imediat.

— Bună, a spus ea. Cu cine aţi venit?

— Cu ea, am zis şi am arătat spre Alicia.

— A, a făcut ea. Scuze. Am crezut c-ai venit...

Bine. Excelent. Mă bucur să vă văd.

Am roşit şi n-am spus nimic. Îmi venea să mor.

— Să ne prezentăm, a spus ea. Eu sunt Theresa. Spuneţi-mi Terry.

Apoi a arătat spre mine cu degetul, iar eu aproape c-am spus „Sam". Probabil a sunat „Ââ". Sau „Hm". Apoi Alicia a fost arătată cu degetul şi a făcut mişto şi a vorbit de parcă era din Balamory.

— Bun găsit tuturor, eu sunt Alicia, a spus ea cântat.

N-a râs nimeni. Părea că avem nevoie de multe alte cursuri înainte de cursurile despre sarcină.

Aveam nevoie de un curs despre cum să ne purtăm la un curs despre sarcină, în primul rând. Nici unul din noi nu se mai aflase într-o sală cu adulţi pe care nu-i ştiam. Simplul intrat în sală fusese ciudat. Ce trebuie să faci când toţi amuţesc şi se holbează la tine?

Apoi toţi şi-au spus numele şi Terry ne-a împărţit în grupuri, fete şi băieţi. Mă rog, femei şi bărbaţi.

Am primit o bucată de carton şi ni s-a spus să vorbim despre ce aşteptam de la calitatea de tată, iar cineva trebuia să scrie ce spuneam cu markerul.

— OK, a spus unul dintre tipii la costum şi mi-a întins markerul. Vrei să faci tu onorurile?

Probabil încerca doar să fie amabil, dar n-am acceptat. Nu prea scriam corect şi n-aveam chef să râdă de mine.

Am clătinat din cap şi m-am uitat iar la perete.

Acolo unde mă uitam era un afiş cu o femeie gravidă, aşa că a trebuit să aleg altă bucată de perete, altfel ar fi crezut toţi că mă uit la sânii ei, dar nu mă uitam.

— Deci. Ce aşteptăm de la rolul de tată? Eu sunt Giles, apropo, a spus tipul în costum.

Atunci l-am recunoscut. Era bărbatul cu care m-am întâlnit când mă plimbam cu Roof, în viitor.

În costum arăta altfel. Mi-a fost milă de el. Aici era încântat şi fericit. Judecând după cum era când l-am întâlnit eu, totul avea să iasă prost. M-am uitat la femei şi am încercat să ghicesc care era soţia lui.

Era una care părea agitată şi nevrotică. Vorbea mult şi-şi rodea părul. Am decis că ea era.

După o vreme tipii au început s-arunce tot felul de cuvinte.

— Satisfacţie.

— Lipsa somnului! (Haha. Pe bune.)

— Dragoste.

— Provocare.

— Agitaţie.

— Sărăcie. (Haha. Pe bune.)

— Concentrare.

Şi multe alte cuvinte. Eu nu pricepeam nimic din ce spuneau. Când am terminat, Giles i-a dat bucata de carton lui Terry, iar ea a început să citească cuvintele şi toţi au început să vorbească despre ele.

Pe mine m-a distras markerul. Ştiu că n-ar fi trebuit şi nu ştiu de ce-am făcut-o, dar stăteam acolo pe covor şi toţi erau absorbiţi de discuţie, aşa că l-am pus în buzunar. Am aflat apoi că şi Alicia îl furase pe-al ei.

— Nu mai venim niciodată aici, i-am spus după aia.

— Nu trebuie să mă convingi, a spus ea. Erau tare bătrâni. Adică ştiu că noi suntem tineri... Dar unii aveau păr alb!

— De ce ne-a trimis aici?

— A spus că vom cunoaşte oameni drăguţi. A zis că ea şi-a făcut prieteni aici şi că mergeau la Starbucks cu copiii. De fapt nu cred că aveau Starbucks pe-atunci. La cafea, mă rog.

— Eu nu merg la Starbucks cu profii. Sau cu vreunii dintre oamenii ăia.

— Ar trebui să mergem la cursuri unde sunt oameni ca noi. Adolescenţi, a zis Alicia.

M-am gândit la fata cu care ieşisem o dată, care a spus că vrea un copil curând, şi m-am întrebat dacă ea era la un curs din ăla.

— Problema e, am spus, că cei de la un curs din ăla… ar fi cam proşti, nu?

Alicia s-a uitat la mine şi-a râs, dar era râsul ăla când ceva nu e amuzant.

— Iar noi cât de deştepţi suntem?

Când am ajuns acasă după curs, mama se uita la TV cu Mark. El stătea mult la noi acum, aşa că nu m-am mirat să-l văd, dar când am intrat, mama s-a ridicat şi a stins televizorul şi a spus că e ceva despre care trebuie să discute cu mine. Ştiam ce, evident. Făcusem calculele. Dacă chiar văzusem viitorul în noaptea aia, cred că fusesem proiectat la un an în viitor. Aşa că puteau fi doar cinci, şase luni între copilul lui Alicia şi al mamei. Roof avea patru luni în viitor, iar mama părea enormă, era gravidă în vreo opt luni. Însemna că copilul ei se năştea când Roof avea cinci luni. Iar Alicia era acum în cinci luni, deci…

— Vreţi să discutaţi singuri? a întrebat Mark.

— Nu, nu, a spus mama. Vom avea destul timp ca să discutăm singuri. Sam, ştii că mă văd des cu Mark…

— Eşti gravidă şi tu, am zis.

Mama a părut şocată, apoi a izbucnit în râs.

— De unde ţi-a venit asta?

Nu mi se părea că are sens să explic, aşa că am dat din cap.

— Pentru asta îţi faci griji?

— Nu. Nu-mi fac. Dar... parcă în ultima vreme când cineva are veşti, despre asta trebuie să fie vorba.

— Tocmai mi-am dat seama, a spus mama, dacă aş face un copil acum, ar fi mai mic decât al tău.

Copilul meu ar fi mai mic decât nepotul meu.

Iar ea şi Mark au râs.

— Mă rog. Nu, a spus ea. Nu asta e vestea.

Vestea e cum ţi s-ar părea dacă Mark s-ar muta la noi. Adică e o întrebare, nu o veste. Nu te anunţăm că Mark se mută la noi. Te întrebăm. Cum ţi s-ar părea dacă s-ar muta? Cu semn de întrebare?

— Dacă e o problemă pentru tine, nu ne mai gândim la asta, a spus Mark.

— Dar oricum stă des pe-aici şi...

Nu ştiam ce să spun. Nu-l cunoşteam pe Mark şi nu ţineam să convieţuiesc cu el, dar nu eram sigur că voi locui acolo mult timp. Nu dacă văzusem viitorul pe bune.

— Bine, am zis.

— Sigur îţi trece prin cap mai mult de-atât, a spus mama.

Avea dreptate, evident, aşa era. Îmi treceau multe prin cap. De exemplu:

De ce să vreau să convieţuiesc cu cineva pe care nu-l cunosc?

Şi altele.

Cu alte cuvinte, aveam o întrebare mare şi mai multe întrebări mici despre televizoare, băi şi halate de casă, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. Şi copilul lui. Nu voiam să stau cu copilul lui.

— Nu vreau să stau cu copilul lui, am zis.

— Sam!

— M-ai întrebat ce-mi trece prin cap. Asta îmi trece.

— Corect, a spus Mark.

— A sunat nepoliticos, a zis mama.

— Voiam doar să zic că voi face şi-aşa destul pe dădaca.

— Nu eşti dădacă dacă e copilul tău, a spus ea.

Se cheamă „să fii părinte”.

— Stă cu mama lui, a spus Mark. Nu va trebui să-l îngrijeşti tu.

— Bine, atunci. Fie.

— Deci zici că e în regulă atâta timp cât nu te solicită pe tine, a spus mama.

— Da. Cam aşa.

Nu vedeam de ce să fiu solicitat eu. Nu fusese ideea mea să se mute. Adevărul era că avea să se mute indiferent ce ziceam eu, ştiam. Şi oricum, dacă nu el, apărea altul, într-o zi. Şi putea fi şi mai rău, poate mă pomeneam locuind cu unu' din ăla cu trei copii şi-un rottweiler.

Uite ce e. N-am probleme cu oamenii care divorţează. Dacă nu mai suporţi pe cineva, nu e musai să rămâi căsătorit. E clar. N-aş fi vrut să cresc cu ai mei certându-se non-stop. Sincer să fiu, n-aş fi vrut să cresc cu tata în preajmă, de fapt. Dar faza e că divorţul te lasă descoperit pentru aşa ceva. E ca şi cum ai ieşi în ploaie în tricou, nu? Sporeşte riscul să te pricopseşti cu ceva. Din clipa când tatăl a plecat din casă, e posibil să vină tatăl altcuiva. Şi atunci ar putea deveni ciudat. La liceu era un puşti care nu prea cunoştea oamenii cu care trăia. Tatăl lui plecase, se mutase cu mama lu' alt tip cu două fiice, mama lui nu se înţelesese cu fiicele. Mama cunoscuse pe altcineva, se mutase de acasă, nu-şi luase fiul cu ea, aşa că puştiul s-a pomenit locuind cu trei oameni pe care cu un an înainte nu-i ştia deloc. El nu părea prea afectat, dar mie nu prea mi-ar fi plăcut. Casa ar trebui să fie casă, nu? Un loc cu oameni pe care-i cunoşti.

Apoi mi-am amintit că, conform viitorului, şi eu urma să locuiesc cu oameni pe care nu-i cunoşteam.

11

Nu-i mai spuneam tatălui lui Alicia „domnule Burns”. Îi spuneam Robert, ceea ce era mai bine, fiindcă de fiecare dată când îi spuneam „domnule Burns” mă gândeam la un tip bătrân şi chel care deţinea reactorul nuclear Springfield. Şi nu-i mai spuneam nici mamei lui Alicia „doamnă Burns”.

Îi spuneam Andrea. Acum ne tutuiam.

Era clar că deciseseră să Facă Un Efort pentru mine. A Face Un Efort însemna să mă întrebe la fiecare câteva zile ce părere am despre toate şi ce griji am. A Face Un Efort însemna să râdă o oră dacă spuneam ceva măcar vag amuzant. Şi însemna A Vorbi Despre Viitor.

Au început să Facă Un Efort cam când au încetat să discute cu Alicia despre avort. Au încercat să discute cu amândoi, să discute cu ea, să discute cu mine. Era o pierdere de timp. Ea voia copilul. A spus că e singurul lucru pe care-l dorise vreodată, ceea ce pentru mine nu avea sens, dar măcar făcea să pară că e serioasă. Şi de fiecare dată când Robert şi Andrea încercau să discute cu mine, spuneam „Ştiu ce spuneţi. Dar ea nu vrea s-o facă”. Apoi s-a ajuns în faza în care se vedea burta, adică aproape faza când nu mai puteai face avort, şi au renunţat.

Ştiam ce gândesc despre mine. Se gândeau că sunt un derbedeu care distrusese viitorul fiicei lor şi mă cam urau pentru asta. Ştiu că sună ciudat, dar înţelegeam. Oricum mult bine nu făcusem, nu?

Iar faza cu derbedeul era doar ignoranţa lor. Esenţa era că planurile lor pentru Alicia se făcuseră praf.

Nu cred că avuseseră clar planuri, sincer să fiu, dar oricare ar fi fost ele nu includeau un copil. Oamenii ca ei nu aveau fiice gravide şi nu puteau concepe una ca asta, asta

era clar. Dar se străduiau, şi o parte din străduit era să mă trateze ca pe membru al familiei. De aceea m-au invitat să locuiesc cu ei.

Eram la ei la cină şi Alicia tot vorbea de o carte pe care o citea cum că un copil poate învăţa zece limbi dacă începe din timp. Iar Andrea nu prea era atentă şi apoi a întrebat „Unde veţi locui când se naşte copilul?”

Şi ne-am uitat unul la celălalt. Hotărâserăm deja. Doar că nu le spuseserăm lor.

— Aici, a spus Alicia.

— Aici...

— Da.

— Amândoi? a întrebat Robert.

— Care doi? Eu şi Sam? Sau eu şi copilul?

— Toţi trei, atunci...

— Da.

— Aha, a făcut Andrea. Bine. OK.

— Voi ce credeaţi? a întrebat Alicia.

— Credeam că tu vei sta aici, iar Sam va veni în vizită, a răspuns Andrea.

— Suntem împreună, a spus Alicia. Aşa că, dacă nu locuim aici, va trebui să ne mutăm.

— Nu, nu, scumpo, sigur că Sam e bine-venit aici.

— Aşa şi pare.

— Este. Serios. Dar sunteţi foarte tineri ca să locuiţi de parcă aţi fi soţ şi soţie sub acoperişul părinţilor.

Când a pus problema aşa, ideea lui Alicia a părut complet nebunească. Soţ şi soţie? Soţ? Soţie?

Aveam să fiu soţ? Şi Alicia soţia mea? Nu ştiu dacă aţi jucat jocurile alea de asocieri de cuvinte, când cineva spune peşte tu spui prăjit sau mare sau batoane. Dar când mie cineva îmi spune soţ, eu aş spune bere, costum, bărbierit. Nu purtam costum şi nu mă bărbieream, deşi mai băusem bere. Iar acum urma să am soţie.

— Nu fi melodramatică, Andrea, a zis Robert.

Vrea să spună că va avea o cameră cu Sam şi copilul. Cel puţin deocamdată.

Nici asta nu suna mult mai bine. N-am mai stat în aceeaşi cameră cu cineva de când aveam nouă ani, când mergeam în vizite pe la alţi copii. N-am mai mers fiindcă nu puteam dormi când cineva se foia în patul celălalt. Totul începea să sune foarte real. Real şi groaznic.

— Poate-ar trebui să vedeţi cum e dacă Sam locuieşte în zonă, a spus Andrea.

— Dacă vreţi să fiu nefericită, am putea face şi aşa, a zis Alicia.

— Of, pentru Dumnezeu, a făcut Robert. Nu tot ce spunem sau facem e calculat pentru a-ţi distruge ţie viaţa, să ştii. Uneori, foarte rar, încercăm să ne gândim şi la ce e mai bine pentru tine.

— Foarte rar, a spus Alicia, foarte, foarte rar.

— Eram sarcastic.

— Eu nu.

— Ştii, Sam, cât de groaznic e să dormi în aceeaşi cameră cu cineva?

Robert s-a uitat la ea.

— Îmi pare rău, dar ăsta e adevărul, a zis Andrea.

Somn prost. Vânturi şi sforăituri.

— Nu trag vânturi şi nu sforăi, a spus Alicia.

— Nu ai de unde să ştii, a zis Andrea. Fiindcă n-ai împărţit patul cu nimeni. Şi nu ştii ce efecte va avea copilul.

— Nu te împiedică nimeni să te muţi de-aici, a spus Robert.

— Crezi că nu m-am gândit? a zis Andrea.

— Asta e un exemplu foarte bun, a spus Alicia.

Bun venit, Sam, în sânul fericitei noastre familii.

Dacă eu eram Robert şi Andrea, aş fi zis „Nu vezi? Aşa va fi? Soţ şi soţie? Lasă-l pe Sam să stea cu mama lui! Poate vedea copilul toată ziua, zi de zi!” Dar n-au spus asta. Trebuie s-o fi gândit, dar n-au spus-o, oricât aş fi vrut eu s-o spună.

Aveam nevoie de-un skateboard.

Când am ajuns acasă în seara aia, m-am dus direct în camera mea să iau skateboard-ul. Nu-l mai folosisem de la excursia la Hastings. Era sprijinit de perete sub posterul cu TH şi se vedea că e dezamăgit de mine.

— Am multe pe cap, am zis.

— Nu voiam răspunderea includerii unei persoane în viaţa mea şi implicarea ei în toate aspectele, a spus Tony.

N-aveam chef de conversaţie, aşa c-am luat skate-ul şi-am fugit. Varză era la Bowl, singur, făcea câteva mişcări. Nu-l mai văzusem de când aflasem de Alicia, dar n-a întrebat unde dispărusem, fiindcă ştia. Ştia despre copil, cel puţin. Nimeni nu vorbise despre mine vreodată, din câte ştiam, fiindcă nu era nimic de bârfit. Nu făcusem nimic niciodată. Oamenii aflau lucruri despre mine fiindcă le spuneam eu, nu fiindcă îşi spuneau unul altuia. Acum toţi ştiau ce fac şi era ciudat.

— Cum merge? a întrebat el.

Varză exersa rock'n'roll-urile. Nu făcuse deloc progrese.

— Păi da. Ştii.

Făceam un 5-0 în Bowl, prefăcându-mă că mă concentrez mai mult decât era cazul.

— Ai cam pus-o, nu?

— Mersi.

— Scuze. Dar aşa e.

— Mersi încă o dată.

— Scuze, dar...

— Nu voiai să mi-o spui şi-a treia oară, nu?

— Atunci explică de ce nu-i aşa.

— Nu-ţi pot explica de ce nu-i aşa. Fiindcă aşa e.

— A, a făcut el. Scuze. Din nou. Abia mi-am dat seama.

— Ce?

— Nu ştiu. Când cineva spune unui puşti de vârsta ta că a cam pus-o, de obicei nu-i aşa, nu?

Nu chiar. Adică ca o palmă. Sau o mustrare de la vreun prof. Dar nu-i distruge viaţa, nu? Se întâmplă ceva mărunt şi gata. Dar tu, să fii tată... asta e grav, nu? Adică pe bune, chiar ai...

— N-o mai spune o dată. Pe bune. Altfel ai pus-o. În stil vechi. Cu alte cuvinte, îţi trag una.

Nu lovesc pe nimeni, dar el mă scotea din minţi.

— Scuze. Adică scuze că era s-o spun iar. Şi îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat.

— De ce, a fost vina ta? Ai lăsat-o tu cumva pe Alicia gravidă?

Glumeam, dar fiindcă tocmai mă oferisem să-i trag una, a părut îngrijorat.

— Nici n-o cunosc. Am vrut să spun, ştii tu... ghinion.

— Da. Mă rog.

— Ce-o să faci?

— Cu ce?

— Nu ştiu. Cu tot.

— Habar n-am.

Savuram senzaţia lemnului hârşâit de ciment.

Pentru că ştiam ce fac. Era prima oară după mult timp când ştiam ce fac. Varză era nul la grinds şi rock'n'roll şi cam toate, dar tot voiam să fiu în locul lui. Voiam ca mişcările de skate să fie cele mai mari griji ale mele. Fusesem cândva ca Varză, doar că mie îmi ieşeau mişcările. De unde priveam eu, viaţa lui era perfectă. Avusesem viaţa perfectă şi nu-mi dădusem seama şi acum ea nu mai era.

— Varză, am spus.

M-a ignorat. Problema când ţi se zice Varză e că nu-ţi dai întotdeauna seama că ţi se adresează cineva.

— Varză, ascultă la mine.

— Da.

— Viaţa ta e perfectă. Tu ştii asta?

Exact în clipa aia a picat. S-a lovit cu genunchii de-o bancă de ciment, a căzut de pe placă şi-a rămas pe jos, înjurând şi încercând să nu plângă.

— Ştii asta? am spus iar. Perfectă. Aş da orice ca să fiu tu în clipa asta.

S-a uitat la mine să vadă dacă fac mişto, dar nu făceam. Vorbeam serios. Mă lovisem şi eu. Nu mai încasasem o lovitură ca asta. Roţile fugiseră de la placă, placa fugise de pe ciment, iar eu am sărit la şase metri în aer şi direct într-un zid de cărămidă.

Şi aşa m-am şi simţit. Şi nu era nici urmă de vânătaie pe mine.

— A sunat Andrea, a spus mama mai târziu.

Eu m-am uitat la ea fix.

— Mama lui Alicia, a zis ea.

— A. Da.

— A spus că tu şi Alicia vreţi să locuiţi la ea acasă când se naşte copilul.

Mi-am privit încălţările. Nu observasem până atunci că găurile pentru şireturi sunt roşii.

— N-ai vrut să discuţi şi cu mine?

— Ba da. Urma.

— Când?

— Azi. Acum. Dacă nu ziceai tu prima. Mi-ai luat-o înainte cu vreo zece secunde.

— Ţi se pare o glumă totul?

E adevărat că glumeam despre când aveam să-i spun. Dar ideea glumei mele era că nimic nu e amuzant de fapt şi încercam să fiu curajos. Luam totul atât de serios, încât a face o glumă părea cel mai aproape de a fi erou. Credeam că o să priceapă şi o să mă iubească pentru asta.

— Nu, am zis. Scuze.

Nu avea sens să-i explic. N-avea să mă creadă erou.

— Vrei să locuieşti acasă la Alicia?

— Am cam trecut de faza în care contează ce vreau eu, nu?

— Nu, a zis ea. Nu trebuie să gândeşti aşa. Eşti copil. Ai toată viaţa înainte.

— Asta ai simţit tu când ai rămas gravidă?

— Nu. Sigur că nu. Dar...
— Dar ce?
— Nimic.
— Dar ce?
— N-am avut de ales, nu? Te luam cu mine. Nu puteam scăpa.
— Adică tipii pot scăpa?
Nu puteam să cred ce-mi auzeau urechile.
Propria mea mamă! Îmi spunea să fug!
— Nu spun că poţi scăpa. Nu propun să fugi la Hastings. Asta ar fi jalnic.
— Mersi.
— Nu le poţi avea pe amândouă. Nu poţi susţine sus şi tare că tipii nu se pot eschiva, după ce-ai încercat să faci exact asta.
La asta nu prea aveam ce comenta.
— Ziceam doar... să te duci acolo în fiecare zi.
Ai grijă de copilul tău. Fii tată. Dar... nu te muta în camera lui Alicia.
— Asta vrea ea. Şi e de trezit noaptea şi bătut pe spate şi restul, nu? De ce să fie obligată să le facă singură?
— Ea a fost în camera ta? Tu abia poţi trăi cu tine, darămite cu altcineva. O să-ţi arunci boxerii murdari pe podeaua ei? Te-ai gândit la de-astea?
Nu mă gândisem la de-astea. Şi nici n-avea sens.
Am vorbit iar cu TH în seara aia.
— Ce-o să mă fac? am spus. Nu mai zice de viaţa ta. M-am săturat să aud de viaţa ta. Zi-mi de viaţa mea. Spune „Sam, uite ce trebuie să faci cu Alicia şi copilul” şi dă-mi nişte soluţii.
— Riley impunea o schimbare în viaţa noastră şi Cindy şi cu mine am găsit o cale să rezolvăm totul, a spus el.
Riley era fiul lui. Nu mă interesa fiul lui.
— Ce ţi-am spus eu? am întrebat. Nu mă ajută chestiile astea cu Riley. Nu sunt skater celebru. Nu asculţi ce spun.

— Cum de localnicii din parc nu m-au bătut măr, habar n-am. Uneori sunt un mare cretin.

Mai fusesem în punctul ăsta. Mi-am dat seama că spune asta când e nervos pe mine, când mă crede un cretin. Iar când era enervat, mă şutuia.

M-am dus la culcare. Dar nu ştiam când aveam să mă trezesc.

Mama m-a trezit bătând în uşa camerei mele.

Am ştiut că e de rău când am început să-mi caut ceva de îmbrăcat. Mi-am luat blugii de pe jos şi apoi m-am dus la dulap după un tricou şi am găsit o mulţime de chestii pe care nu le ştiam - pantaloni Hawk de skater şi nişte tricouri mişto Hawk pe care le voiam de ceva vreme - cel cu emblema ca un şoim şi cel cu logoul Hawk cu flăcări. Mai trecusem prin asta. Am ştiut imediat că e viitorul.

Primul lucru pe care l-am observat în viitor a fost că nu locuiam la Alicia. Mi-am pus tricoul cu şoim cu flăcări şi m-am dus în bucătărie.

Mark era acolo, cu un bebeluş. Părea a fi fetiţă.

Şi nu era mică. Stătea într-un scaun pentru copii şi mânca cu lingura ceva ce părea a fi weetabix sfărâmat.

— Uite, a spus Mark. Uite-l pe fratele tău mai mare.

Eram pregătit. Ştiam cine e ea, cine sunt eu şi tot restul. Mai fusesem în viitor. Dar când Mark a spus asta, m-am simţit emoţionat. Eram fratele mai mare. Era surioara mea. Toată viaţa fusesem singur la părinţi, dar brusc apăruse cineva nou. Şi mă plăcea. A început să zâmbească şi şi-a desfăcut braţele ca şi cum voia s-o ridic. M-am dus la ea.

— N-a terminat încă, a spus Mark.

El nu ştia că e mare chestie pentru mine să-mi cunosc sora. Probabil că el mă văzuse şi seara trecută, şi probabil c-o văzusem şi eu pe ea seara trecută, iar pentru Mark era un moment mărunt, unul dintre milioanele de momente mărunte. Dar nu şi pentru mine. Nu era deloc mărunt.

Să-l cunosc pe acest copil era altfel. Să-l cunosc pe Roof fusese un şoc, în multe feluri. Atunci nu ştiam despre

teleportatul în viitor, aşa că fusese un şoc. Şi nu ştiam sigur că Alicia e gravidă, aşa că a-ţi cunoaşte fiul înainte măcar să fii sigur că iubita, sau fosta iubită, va avea un copil... Ar fi un şoc pentru oricine. În plus, nu ştiam ce să simt despre faptul că aveam un fiu. Sau mai degrabă ştiam ce simt şi era neplăcut. Dar acest copil nu era al meu, era sora mea mai mică, şi nimic în legătură cu ea nu mă putea întrista sau îngrijora.

Voiam să ştiu cum o cheamă.

— Haide, găluşcă, mănâncă tot. Tati trebuie să plece la muncă.

— Unde e mama?

Mi-am amintit brusc de puştiul din liceu care locuia cu oameni necunoscuţi. Poate că mama plecase şi eu locuiam cu Mark şi un bebeluş pe care nu ştiam cum îl cheamă.

— E în pat. Asta mică a fost trează juma de noapte.

Roof, Asta mică, Găluşcă. De ce oamenii nu le dau bebeluşilor nume pe bune?

— Se simte bine? am întrebat.

— Da. E bine. E doar o pacoste.

— Pot să-i dau eu de mâncare?

Mark s-a uitat la mine. Am ghicit că nu mă ofeream des să fac aşa ceva.

— Sigur. Ai timp?

Mi-am amintit ce-mi displăcea cel mai mult în viitor, în afară de teama de a nu mă mai întoarce în timpul meu. În viitor, nu ştiai niciodată ce-ai de făcut.

Am ridicat din umeri.

— Ce-ai de făcut?

Am ridicat iar din umeri.

— Cursuri? Roof?

Deci îl chema tot Roof. Se părea că aşa a rămas.

— Ca de obicei, am zis.

— Deci n-ai timp.

— Pot s-o văd mai târziu? am întrebat.

— O să fie aici, a spus Mark. Aici locuieşte.

— Şi eu, am răspuns.

Era mai degrabă o întrebare, de fapt, dar el nu s-a prins.

— Eşti foarte pe fază azi, a zis Mark. Dacă ştii deja unde locuieşti, azi o să faci prăpăd.

Am zâmbit, ca s-arăt că ştiu că glumeşte. Altceva nu prea ştiam.

Mama a intrat în bucătărie în halat, părând adormită, bătrână şi grasă. Îmi pare rău dacă sună urât, dar aşa era. S-a dus şi a pupat bebeluşul pe cap. Fetiţa n-a părut impresionată.

— E totul bine?

— Da, a zis Mark. Sam tocmai s-a oferit să-i dea de mâncare.

— Măi să fie, a zis mama. Eşti falit iar?

Mi-am pipăit buzunarele. Era o bancnotă acolo.

— Nu, cred că sunt OK.

— Eram sarcastică.

— A.

— Eşti cam idiot azi?

— Mark tocmai a spus că sunt foarte pe fază azi.

— Şi eu eram sarcastic, a zis Mark.

Uram chestia asta. Mă gândeam că, dacă TH tot mă trimite în viitor, ar trebui măcar să-mi spună nişte lucruri înainte. Precum ce facultate fac şi cum o cheamă pe sora mea. Chestii de bază. Dacă eşti în aceeaşi cameră cu sora ta şi nu ştii cum o cheamă, te simţi prost, chiar dacă e doar un bebeluş.

— Îţi sună mobilul, a zis mama.

Am ascultat. Nu auzeam decât un muget de vacă.

— E doar o vacă, am zis.

— Da, a fost amuzant prima oară, a spus mama.

Am ascultat iar. Chiar părea o vacă. Doar că mugetul era „Muu muu muu... Muu muu muu...”

Ca de telefon. Nu era chiar o vacă, ce să caute o vacă adevărată în camera mea? Ştiam ce făcusem.

Descărcasem un ton de apel care imita o vacă, cândva între prezent şi viitor, la mişto. Dar nu prea mi se părea amuzant.

Mi-am găsit telefonul în buzunarul gecii.

— Alo?

— Mbuna.

— A, salut, Mbuna.

Nu eram sigur cine era asta, dar semăna la voce cu Alicia. Dar nu poţi fi sigur de nimic în viitor.

— Mbuna, nu „Mbuna”.

— Ce?

— Sunt Alicia. Sunt răcită. Aşa că încerc să spun salut doar că am spus mbuna şi a ieşit „mbuna”.

— Adică „bună”.

— Da. Fir-ar să fie. Eşti cam idiot azi?

— Da.

A părut mai uşor să recunosc şi gata.

— Mă rog. Ştiu că trebuia să te duci la cursuri, dar nu mă simt bine, iar mama şi tata nu sunt aici, aşa că voiam să-l duc la înţepat în dimineaţa asta.

Poţi să mergi tu?

— La înţepat?

— Da. Chestia aia. Inocularea. Imunizarea. Injecţia. Vaccinarea.

Părea prea mult pentru bietul copil.

— Mă rog. Poţi?

— Eu?

— Da. Tu. Tatăl lui. Nu mai putem amâna.

— Unde e asta?

— La centrul medical. Aproape.

— OK.

— Da? Mersi. Ne vedem curând. Trebuie să iasă. E treaz de mult şi m-a înnebunit de cap.

Acum îi dădea mama de mâncare fetiţei. Ea zâmbea şi întindea iar braţele spre mine, dar mama i-a spus să aştepte.

— Cât au când li se face vaccinul?
— Care vaccin?
— Nu ştiu.
— Păi depinde de vaccin.
— Da?
— Te referi la Roof?
— Da.
— Alicia a spus că vrea să-l ducă la vaccin acum.
Trebuia făcut de luni de zile, dar nu era sigură.
— Dar la ce vârstă, în mod normal?
Încercam să aflu ce vârstă are fiul meu. Şi eu.
— Cinşpe luni?
— Aha.
Deci Roof avea cu câteva luni mai mult de cinşpe luni. Cinşpe luni înseamnă un an şi trei luni.
Putea avea aproape doi ani sau chiar mai mult.
Deci eu aveam optişpe ani. Trebuia să cumpăr un ziar pe drumul spre Alicia ca să văd data, să ştiu dacă pot bea legal în baruri.
— Trebuie să-l duc eu în dimineaţa asta. Alicia nu se simte bine.
— Vrei s-o iau pe Emily şi să vin cu tine?
— Emily?
— Ce, vrei s-o las aici?
— Nu, nu. Doar... mă rog, am zis eu. Nu, e-n regulă. Îl duc la leagăne sau ceva.
Copiii de circa doi ani pot merge la leagăne, nu?
Pentru ei sunt leagănele, nu? Ce altceva poate face un copil de doi ani? Habar n-aveam.
— Mamă. Roof vorbeşte bine? După părerea ta?
— Foarte bine.
— Aşa ziceam şi eu.
— De ce? Ţi-a spus cineva ceva?
— Nu, dar...
Dar nu ştiam dacă vorbeşte sau dacă cei de doi ani vorbesc sau de-astea. Şi nu-i puteam spune ei treaba asta.

— Ne vedem mai târziu, am spus. Pa, Emily.

Mi-am sărutat surioara pe creştet. A plâns când am plecat.

Alicia arăta groaznic. Era în halat, îi curgeau ochii şi avea nasul roşu. Era bine, de fapt, fiindcă aveam impresia că nu mai suntem împreună, dacă eu locuiam iar la mama, şi m-am întristat. În prezent ne mergea bine, începea să-mi placă iar de ea, ca atunci când ne-am cunoscut. Dacă ea arăta aşa... despărţirea era mai uşoară.

— Sunt doar răcită, a spus ea şi-a râs.

M-am uitat la ea. Nu pricepeam ce tot zice.

— Poate am luat de la tine, a zis şi-a râs iar.

Mă temeam că are vreun fel de cădere nervoasă.

— Se uită la TV, a spus ea. N-am avut energia să fac altceva cu el.

M-am dus în living şi acolo era un băieţel blond cu păr ondulat şi lung ca de fetiţă şi se uita la nişte australieni care cântau cu un dinozaur. S-a întors şi m-a văzut, apoi a venit în fugă şi l-am prins, altfel şi-ar fi spart faţa de măsuţă.

— Tati! a făcut el şi jur că inima mi-a stat în loc câteva secunde.

Tati. Era mult prea mult să-mi văd şi surioara şi fiul în aceeaşi zi. Ar fi prea mult pentru oricine.

Îl mai văzusem, data trecută când vizitasem viitorul, dar atunci nu fusese cine ştie ce şi oricum abia dacă mă apropiasem de el. Şi mă înnebunise de cap. Mă înnebunea şi acum, dar în sensul bun al cuvântului.

L-am învârtit un pic şi a râs, apoi m-am oprit şi m-am uitat bine la el.

— Ce-i? a întrebat Alicia.

— Nimic. Doar mă uit.

Semăna cu mama lui, mi s-a părut. Aceiaşi ochi şi gură.

— Primesc îngheţată dacă sunt cuminte.

— Da?

— După mers la doctor.

— OK. Apoi mergem la leagăne.

Roof a început să plângă, iar Alicia s-a uitat la mine de parcă eram idiot.

— Nu trebuie să mergi la leagăne, a spus ea.

— Nu, am zis şi eu. Dacă nu vrei, nu.

Habar n-aveam care era treaba, dar vedeam că am făcut-o de oaie cu ceva.

— Ai uitat chiar aşa? a şuierat Alicia spre mine.

— Da. Scuze.

Trebuie să-ţi trăieşti viaţa, nu să intri şi să ieşi din ea. Aşa nu ştii niciodată ce s-a mai întâmplat.

— Mă rog. Ţine-l cât poţi de mult. Mă simt groaznic.

L-am pus pe Roof în cărucior ca să mergem la policlinică, doar că evident n-am reuşit să-i leg hamul, aşa că m-a ajutat Alicia, dar n-a părut surprinsă de cât de inutil sunt. M-a întrebat când am de gând să învăţ cum se face. M-am bucurat să aflu că în general sunt bun de nimic, fiindcă altfel ar fi trebuit să explic cum de într-o zi ştiam să fac ceva şi a doua zi nu. Când am ieşit din casă însă, Roof a început să facă ca toţi dracii şi să încerce să se dea jos. Ştiam că merge, fiindcă îl văzusem venind în fugă spre mine în casă, aşa că am umblat la hamuri până a păcănit ceva şi l-am lăsat să alerge pe trotuar. Apoi am văzut că se repede direct spre carosabil, aşa c-a trebuit să fug după el şi să-l prind.

După aia m-am asigurat că-l ţin de mână.

Mama mea avea dreptate. Vorbea nemaipomenit, nu bine. Pe lângă orice am fi trecut, spunea „Uite, tari!” Cel mai adesea nu pricepeai la ce se referă. Uneori era o motocicletă sau o maşină de poliţie, alteori o crenguţă sau o cutie de Cola. Întâi am încercat să spun câte ceva despre aceste lucruri, dar ce-i de spus despre o cutie de Cola? Nu mare lucru.

Erau tot felul de oameni la policlinică. Mulţi erau părinţi cu copii care păreau bolnavi, copii care tuşeau, copii cu temperatură, copii care zăceau pe umărul mamei. M-am

bucurat că Roof nu e bolnav ca ei. Nu cred că m-aş fi descurcat. Am aşteptat la biroul de primire cât Roof s-a uitat printr-o cutie cu jucării din sala de aşteptare.

— Bună ziua, a spus femeia de la birou.

— Bună ziua, am zis, am venit pentru vaccinare, injecţie şi imunizare.

Femeia a râs.

— Dar probabil doar una dintre ele azi, nu?

— Dacă se poate, am zis eu.

— Pe cine aţi adus?

— A, am făcut eu. Scuze. Pe el, am zis şi am arătat spre Roof.

— Bun. Şi el cine e?

Ah, fir-ar să fie. Nu ştiu cum îl cheamă pe copilul meu. Ştiam că nu sunt cel mai bun tată din lume, dar sentimentul pe care l-am avut cu Alicia şi Roof când m-am dus să-l iau spunea că nu sunt nici chiar cel mai rău. Şi totuşi să nu ştii numele copilului tău... Nu era de bine. Şi cel mai rău tată din lume ştie numele copilului său, ceea ce făcea din mine cel mai rău tată dintre cei mai răi.

Dacă îl chema Roof, iniţiala lui era R. Iar numele de familie era al meu sau al lui Alicia. Deci era fie Jones, fie Burns.

— R. Jones, am zis eu.

Tipa s-a uitat pe-o listă, apoi pe monitorul computerului.

— Nu e nimeni cu numele ăsta, a spus ea.

— R. Burns, am spus.

— Pot să întreb cine sunteţi?

— Tatăl lui.

— Şi nu ştiţi cum îl cheamă?

— Da, am făcut eu. Nu.

S-a uitat la mine. Era clar că nu i se părea o explicaţie prea bună.

— Am uitat că folosim numele mamei, am spus.

— Prenumele?

— Îi spun Roof, am zis eu.

— Dar restul lumii cum îi spune?
— Toţi îi spunem Roof.
— Dar cum îl cheamă de fapt?
— Cred că mai bine vin mâine.
— Da, a zis femeia. Când o să-l cunoaşteţi un pic mai bine. Petreceţi un pic de timp cu el. Formaţi o legătură tată-fiu. Întrebați-l cum îl cheamă, de-astea.
Pe drumul spre parc, l-am întrebat pe Roof cum îl cheamă.
— Rufus, a spus el.
Rufus. Evident. Aş vrea să-l fi întrebat la dus, nu la întors. N-a părut surprins că l-am întrebat.
A părut mulţumit c-a răspuns bine. Copiii mereu sunt întrebaţi lucruri pe care le ştiu deja.
Abia aşteptam să aflu cum de fusesem de acord să-mi botez copilul Rufus. Eu tot „Bucky” aş fi vrut.
— Rufus, am zis eu, dacă te întreabă mami dacă a durut injecţia, să-i spui c-ai fost cuminte, bine?
— Am fost cuminte, a spus el.
— Ştiu.
Şi tot n-a făcut vaccinul.
Motivul pentru care lui Roof nu-i plăceau leagănele era că fusese lovit de unul ultima oară când îl dusesem eu în parc. Îl lăsasem să alerge în faţa unuia, se pare, şi-l pocnise direct în nas. El mi-a spus toate astea, când treceam de porţile parcului.
M-am simţit groaznic. Era un băieţel tare frumos şi ar fi trebuit să am mai multă grijă de el.
De când am aflat că Alicia e gravidă, mi-am făcut griji numai pentru mine. Cum avea asta să-mi dea viaţa peste cap şi ce-o să-mi spună mama şi tata şi de-astea. Dar deja trebuise să-l prind pe Roof să nu fugă în stradă şi văzusem toţi copiii ăia bolnavi la policlinică. Iar acum că aflasem că se lovise în parc... nu eram destul de mare pentru grijile astea, mi se părea. Dar cine era? Mama îşi făcea griji non-stop, iar ea era destul de mare. Nu ajuta să fii mare. Poate

majoritatea oamenilor nu fac copii la vârsta mea fiindcă atunci e o părticică de viaţă în care să-ţi faci griji pentru altele. Precum slujba, iubita şi scorurile la fotbal.

Ne-am jucat la nisip o vreme apoi s-a dat pe tobogan de câteva ori, apoi a urcat pe unul dintre caiii aceia de lemn care au un arc mare dedesubt ca să se bălăngăne. Îmi amintesc că mă dădeam şi eu cu ei când eram mic. Aproape sigur, îmi amintesc că m-am dat pe acelaşi. Nu mai fusesem în parcul ăla de vreo cinci ani, dar mi se părea că nimic nu se schimbase de când mă jucam eu.

Aveam douăzeci de lire în buzunar. Roof şi-a primit îngheţata, aşa că mai aveam nouăşpe lire.

Apoi am mers din Clissold Park până la Upper Street, doar ca să mai facem ceva. Apoi a vrut să intrăm într-un magazin de jucării şi m-am gândit că putem doar să ne uităm. Dar a vrut un fel de elicopter care era 9,99 lire, i-am spus că nu se poate şi s-a aruncat pe jos şi-a urlat şi-a început să dea din cap. Aşa că am rămas cu nouă lire. Apoi am trecut pe lângă cinema şi rula un film pentru copii numit Dressing Salad. Din afiş părea ceva gen Wallace şi Gromit cu legume. Evident că a vrut să-l vadă şi când m-am uitat tocmai începuse primul spectacol. M-am gândit că vor mai trece două ore.

A costat 8,50 lire pentru amândoi, aşa că am rămas cu 50 penny.

Am intrat în sală şi pe ecran era o roşie uriaşă vorbitoare care încerca să fugă de-o sticlă de maioneză şi de-o solniţă.

— Nu-mi place, tati, a spus Roof.

— Nu te prosti. Stai jos.

— NU-MI PLACE! a urlat el.

Erau doar vreo patru oameni în sală, dar toţi s-au întors spre noi.

— Hai să...

Roşia uriaşă a venit direct spre cameră urlând, iar de data asta Roof doar a ţipat. L-am luat şi am ieşit în hol. Cheltuisem 20 de lire în 20 de minute.

— Luăm floricele, tati? a întrebat Roof.

L-am dus înapoi la Alicia. Ea se îmbrăcase între timp şi arăta mai bine, deşi tot nu arăta bine.

— Asta a fost tot ce-ai putut? a zis ea.

— Nu se simţea bine. După vaccin şi restul.

— Cum a mers? a întrebat ea.

— Cum a mers, Roof? l-am întrebat eu pe el.

S-a uitat la mine. Habar n-avea ce zic. Uitase ce exersasem.

— La doctor.

— Aveau o maşină de pompieri, a spus el.

— Ai fost cuminte? am întrebat.

S-a uitat iar la mine. Se vedea că încearcă să-şi amintească ceva, dar habar n-avea ce.

— Am fost un pompier cuminte, a spus el.

— Ei, a spus Alicia. Nu pare prea necăjit.

— Nu, am zis eu. A fost bine.

— Rămâi la masă cu noi? Sau trebuie să pleci?

— Da, am zis. Ştii...

Speram să ştie ea, că eu nu ştiam.

— Ne mai vedem, Roof.

Era adevărat, cumva. Dacă mă întorceam în prezent când mă culcam, în seara aia, cum se întâmplase data trecută, aveam să-l văd în câteva săptămâni, când se năştea. Asta m-a făcut să mă simt ciudat. Voiam să-l strâng în braţe şi să-i spun ceva gen abia aştept să te cunosc, dar, dacă ziceam asta, Alicia s-ar fi prins că n-am ce căuta în viitor, care evident pentru ea nu era viitor. Asta ar fi fost greu de ghicit, dar tot s-ar fi gândit că e ceva aiurea să-i spun copilului meu că abia aştept să-l cunosc.

El mi-a trimis o bezea, Alicia şi cu mine am râs, iar eu m-am îndepărtat cu spatele pe alee ca să-l mai privesc un pic.

M-am dus acasă şi nu era nimeni, aşa că am stat în pat şi m-am uitat în tavan şi m-am simţit aiurea.

Cine n-ar vrea să viziteze viitorul şi să afle ce făcea lumea? Dar eu eram în viitor şi nu-mi venea în cap nimic de

făcut. Problema e că nu era chiar viitorul.

Dacă m-ar fi întrebat cineva cum e viitorul, i-aş fi putut spune doar că am o surioară şi un copil de doi ani, ceea ce n-ar fi cea mai uluitoare veste posibilă.

Nu ştiu cât am zăcut acolo, dar după o vreme au venit mama şi Emily cu cumpărăturile şi am ajutat-o să le aranjeze, cât Emily a stat în balansoarul ei şi s-a uitat la noi.

Brusc am vrut să ştiu ceva. De fapt voiam să ştiu multe, de exemplu ce fac toată ziua. Dar am sfârşit prin a întreba altceva.

— Mamă, cum mă descurc?

— Bine, a zis ea. N-ai scăpat nimic pe jos.

— Nu. Nu mă refer la aranjat lucruri. Cum mă descurc în viaţă?

— Să-ţi dau o notă de la 1 la 10?

— Dacă vrei.

— Şapte.

— Aha. Mersi.

Şapte părea în regulă. Dar nu-mi spunea ce voiam să ştiu.

— Eşti mulţumit? a spus ea. Prea mult? Prea puţin?

— Pare în regulă, am zis.

— M-am gândit eu.

— Cu ce crezi c-am pierdut trei puncte?

— Ce mă întrebi de fapt, Sam? Despre ce-i vorba?

Despre ce era vorba? Ce voiam să ştiu, cred, era dacă viitorul merita aşteptat sau dacă avea să fie o mare pacoste. Oricum n-aveam ce să fac în privinţa lui, oricum ar fi fost. Dar era bine de ştiut dacă Varză avea dreptate şi chiar o pusesem.

— Crezi că lucrurile vor ieşi bine? am întrebat.

Nu ştiu la ce „lucruri” mă refeream sau ce însemna „bine”. Dar era un început.

— De ce? Ce fel de belele ai?

— Nu, nu, nu e ceva de genul ăsta. Din câte ştiu.

Voiam să zic... cu Roof şi restul. Şi colegiul.

Nu ştiu.

— Cred că te descurci cât de bine se poate, a spus mama. De-aia ţi-am dat şapte.

Cât de bine se poate? Ce însemna asta?

Şi brusc mi-am dat seama că şi în viitor vrei să ştii care e viitorul. Deci din câte vedeam eu, TH nu mă ajutase mai deloc.

Mai târziu am mers la Bowl cu skateboard-ul şi nimeni n-a părut surprins, deci evident nu renunţasem la skateboarding. I-am spus mamei şi lui Mark că nu mănânc cu ei, deşi eram mort de foame, fiindcă nu prea puteam vorbi cu ei despre trecut, prezent sau viitor. Am ars-o aiurea în camera mea, m-am jucat pe PlayStation, am ascultat muzică şi m-am culcat. Iar când m-am trezit, nu aveam pantalonii Hawk sau tricoul cu emblema în flăcări, aşa am ştiut că m-am întors în prezent.

Acum ştiţi tot. Nu prea mai am ce să spun. Nu ştiu dacă v-aţi gândit că inventez chestia aia cu viitorul sau dacă v-aţi gândit că am luat-o pe arătură, dar nu prea mai contează acum, nu? Aveam un copil pe nume Rufus, cât se poate de real. Aşa că asta e. Sfârşit.

Iar acum poate vă întrebaţi... dacă ăsta e sfârşitul poveştii, de ce nu tace odată ca să-mi văd de ale mele? Adevărul e că, atunci când am spus că acum ştiţi tot... e relativ adevărat, în ceea ce priveşte faptele. Adică mai sunt nişte puncte de unit. Dar aveam un copil, mama avea un copil, m-am mutat cu Alicia în camera ei şi apoi n-am mai stat împreună. Aici vine faza când faptele nu mai contează şi deşi credeaţi că ştiţi tot, nu ştiţi nimic, fiindcă nu ştiţi ce simţeam. Asta e faza cu poveştile, nu?

Poţi spune cuiva faptele în zece secunde, dacă vrei, dar ele nu sunt nimic. Iată faptele necesare pentru Terminatorul: în viitor, superroboţii vor să stăpânească Pământul şi să distrugă omenirea. Unica speranţă în 2029 e liderul Rezistenţei. Aşa că roboţii îl trimit pe Arnold Schwarzenegger, care e Terminatorul, în trecut, ca să ucidă

liderul Rezistenţei înainte chiar să se nască. Cam asta e. Plus un membru al Rezistenţei se întoarce în timp ca s-o protejeze pe mama viitorului lider. De-aia se bat atâta. Deci mama neajutorată a viitorului lider plus luptător din Rezistenţă împotriva lui Arnold Terminatorul.

V-au plăcut faptele astea? Nu. Sigur că nu, fiindcă n-aţi simţit nimic, deci nu v-a păsat. Nu zic că povestea mea cu Alicia şi Roof e la fel de tare ca Terminatorul. Zic doar că, dacă ne limităm la fapte, toată ideea de poveste s-a pierdut. Aşa că iată restul.

Un lucru pe care trebuie să vi-l spun e că am avut o căzătură nasoală, la Bowl. N-am mai păţit niciodată ceva acolo, fiindcă e doar pentru prosteală. Dacă era să păţesc ceva, ar fi fost mai degrabă la Grind City, unde se face skateboarding pe bune, de skateboarderi pe bune, şi nu alături de casa mea, unde te duci un pic înainte de cină.

N-a fost tocmai vina mea, deşi cred că se poate spune şi aşa, nu? Nici nu sunt sigur c-a fost oficial o căzătură. Uite cum a fost. Singurul mod în care poate fi palpitant la Bowl e să vii dintr-o parte şi să faci un air sau ceva mai şmecher dacă te simţi în stare, peste cele trei trepte şi apoi direct în Bowl. Bowl-ul ar trebui să fie gol, evident, dar, chiar dacă e întuneric, poţi vedea şi auzi pe oricine de-acolo de departe. Sau mai degrabă îi poţi vedea şi auzi în cazul în care nu dorm în mijlocul Bowl-ului, cu placa drept pernă. Asta făcea Rabbit, deşi nu mi-am dat seama de asta decât când eram în aer şi gata să aterizez pe burta lui. Asta e căzătură?

Dacă cineva doarme aşa?

Nimeni n-ar fi putut rămâne pe placă în condiţiile date, aşa că nu pe talentele mele aş da vina.

Aş da vina pe Rabbit însă, şi chiar am dat-o când mi-a revenit suflarea şi când durerea din încheietura mâinii m-a mai lăsat.

— Ce mama mă-sii faci, Rabbit?

— Ce fac? a spus el. Eu? Da' tu?

— Eu făceam skateboarding, Rabbit. În Bowl.

Pentru asta e aici. Cine naiba se culcă într-un bol de ciment? Unde se dau oamenii pe skateboard?

Rabbit a râs.

— Nu-i de râs. Cred că mi-am rupt încheietura.

— Nu. Da. Scuze. Râdeam fiindcă ai crezut că dormeam.

— Atunci ce făceai?

— Moţăiam.

— Care puii mei e diferenţa?

— Nu mă culcasem efectiv acolo. Ar fi fost prea de tot.

Am plecat. Trebuie să ai dispoziţia necesară ca să vorbeşti cu Rabbit şi eu n-o aveam.

Mama m-a dus la radiografie pentru încheietura mea, ca să fim siguri. Am aşteptat enorm doar ca în final să ne spună că n-am nimic, ci doar o durere ca naiba.

— Nu cred că mai poţi face asta, a spus mama cât aşteptam.

N-am ştiut la ce se referă. Să fac ce? Să aştept prin spitale? Să merg undeva cu ea?

M-am uitat la ea ca să arăt că nu înţeleg.

— Skateboardingul, a zis ea. Nu cred că mai poţi face asta. Cel puţin nu acum.

— De ce nu?

— Fiindcă în următorii doi ani, viaţa ta va fi foarte plină. Iar Alicia nu se va bucura prea tare dacă-ţi rupi ceva şi nu mai poţi face nimic.

— Rabbit a fost de vină, am spus eu.

— Da, de parcă n-am mai fost la Urgenţe.

E adevărat că-mi mai rupsesem una-alta, degete la mâini şi picioare. Dar nimic care să mă împiedice să împing un cărucior.

— N-am de gând să renunţ.

— Eşti iresponsabil.

— Mă rog, am zis eu. Nu eu am vrut să am un copil.

Mama n-a spus nimic. Ar fi putut spune multe, dar nu. Iar eu am continuat să mă dau cu skateboard-ul şi n-am mai

căzut. Dar asta fiindcă am avut noroc. Şi fiindcă Rabbit n-a mai folosit Bowl-ul pentru moţăiala.

Mark s-a mutat cu mama nu mult înainte să mă mut eu de la ea. Poate un om să fie exact opusul altuia? Dacă da, atunci Mark e opusul lui tata, din toate punctele de vedere, în afară de faptul că sunt amândoi de aceeaşi naţionalitate, înălţime şi rasă, cu gusturi similare la femei. Înţelegeţi voi. Erau opuşi în toate celelalte privinţe. Lui Mark îi plăcea Europa, de exemplu, şi europenii. Uneori închidea televizorul şi deschidea o carte. Şi citea ziare cu cuvinte în ele. Îl plăceam. Îl plăceam cât de cât, oricum. Şi mă bucuram că e cu mama. Ea urma să fie o bunică de treizeci şi doi de ani - o bunică de treizeci şi doi de ani gravidă - ceea ce era un pas înapoi pentru ea. Iar Mark era un pas înainte. Aşa că ajungea exact unde era înainte, ceea ce era mai bine decât ar fi putut fi.

Mama mi-a spus până la urmă că e gravidă. Mi-a spus nu mult după ce-a aflat ea, dar mult după ce-am aflat eu. Uneori aş fi vrut să pot spune „Lasă, nu-ţi face griji. Am fost trimis în viitor, aşa că ştiu deja totul”. Asta am simţit când mama îşi făcea curaj să-mi spună despre copil. Sincer să fiu, cred că m-aş fi prins şi dacă n-aş fi fost în viitor, fiindcă ea şi Mark nu se pricepeau deloc să ascundă sarcina. A început exact înainte să mă mut de acasă, iar mama n-a mai băut paharul cu vin la cină. N-aş fi avut de unde şti că femeile nu beau alcool când sunt gravide, mai ales în primele săptămâni, dacă n-ar fi fost Alicia. Dar ştiam, iar mama ştia că ştiam, aşa că-şi turna vin în fiecare seară şi nu se atingea de el, de parcă asta m-ar fi păcălit. Chestia e că era treaba mea să strâng masa după cină, aşa că cinci seri la rând am luat paharul ei plin cu vin de pe masă şi am întrebat „Mamă, vrei ăsta?” Iar ea spunea „Nu, mersi, nu mi-a plăcut. Mark, îl vrei tu?” Iar el zicea „Dacă trebuie...” şi-l bea la televizor. Era absurd. Dacă nu m-aş fi prins, aş fi spus ceva - gen „Mamă, de ce-ţi torni vin în

fiecare seară şi nu-l bei?” Iar ea ar fi început să bea apă la cină. Dar fiindcă ştiam care e treaba, n-am spus nimic.

Iar într-o dimineaţă, Mark s-a oferit să ne ducă pe mine şi pe mama, fiindcă trebuia să ducă maşina la service şi trecea pe lângă liceul meu şi serviciul mamei. Şi am întârziat, fiindcă ea era la baie şi vomita. O auzeam cum vomită, iar Mark o auzea şi el. Şi fiindcă eu ştiam de ce şi el ştia de ce, nimeni n-a spus nimic. Nu e absurd? El nu spunea nimic fiindcă nu voia să fie el cel care-mi spune. Eu nu spuneam nimic fiindcă nu trebuia să ştiu. M-am uitat la Mark, el s-a uitat la mine şi parcă am fi auzit un câine lătrând sau radioul, ceva ce auzi tot timpul şi nu simţi nevoia să spui nimic. Apoi s-a auzit o vărsătură chiar zgomotoasă iar eu am făcut fără să vreau o mutră, Mark a observat şi-a spus:

— Mamei tale îi e cam rău.

— A, am făcut eu, da.

— Te simţi bine? a întrebat-o el când a ieşit.

Iar ea i-a aruncat o privire gen „taci” şi-a spus că nu-şi găsea mobilul.

Mark a spus:

— Tocmai i-am zis lui Sam că ţi-e rău.

— De ce?

— Fiindcă vomitai aşa zgomotos că se zguduiau pereţii, am spus eu.

— Trebuie să stăm de vorbă, a zis ea.

— Eu nu pot acum, a spus Mark. Trebuie s-ajung la şedinţă.

— Ştiu, a zis mama. Ai grijă ce faci.

Şi l-a pupat pe obraz.

— Sună-mă, a spus el. Să-mi zici, ştii...

— N-am nimic, am spus eu când a plecat el.

Orice ai vrea să-mi spui, nu mă deranjează.

Şi brusc mi-a venit un gând oribil. Dacă mă înşelam şi viitorul era greşit şi mama urma să-mi spună că are vreo boală groaznică? Cancer sau ceva?

Iar eu tocmai îi spusesem că nu mă deranjează.

— Adică dacă sunt veşti bune nu mă deranjează, am zis. Dacă sunt rele, da.

Iar asta a sunat stupid, fiindcă toată lumea e deranjată de veştile rele şi se bucură de cele bune.

— Dacă sunt veşti bune, o să mă bucur şi n-o să mă deranjeze, am zis. Dacă sunt veşti rele, o să mă deranjeze.

Tata spunea că, dacă eşti într-o groapă, nu mai săpa. Era una dintre expresiile lui preferate. Adică dacă eşti în belea, n-o agrava. El îşi spunea mereu „Eşti în groapă, Dave, nu mai săpa”. Aşa că n-am mai săpat.

— Ai ghicit? a spus mama.

— Sper că da.

— Ce înseamnă asta?

— Dacă mă înşel, ai ceva grav.

— Nu, n-am nimic grav.

— Bun atunci, am zis. Deci am ghicit.

— Aşa ai „ghicit” şi data trecută, a spus ea.

— Da. Dar atunci n-am ghicit.

— Dar de ce te-ai tot gândit că sunt gravidă?

Eu nu m-am gândit niciodată să mai fac un copil.

— Intuiţia masculină, am spus.

— Nu există aşa ceva.

— La mine da.

Nu era chiar adevărat, dacă te gândeai şi nu puneai în ecuaţie viitorul. Mă înşelasem prima oară, iar a doua oară o văzusem că nu bea vinul şi o auzisem vomitând. Nu-ţi trebuie mare intuiţie pentru asta.

— Chiar nu te deranjează? a întrebat ea.

— Chiar, am zis. Adică e bine. Vor fi prieteni, nu?

— Sper. Vor fi de-o vârstă.

— Ce fel de rude vor fi?

— M-am gândit la asta, a zis ea. Copilul meu va fi unchiul sau mătuşa copilului tău. Iar nepotul meu va fi cu câteva luni mai mare decât copilul meu. Eu sunt în patru luni, Alicia în opt.

— Ce nebunie, nu?

— Probabil se întâmplă des, a spus mama. Dar nu credeam să ni se întâmple nouă.

— Ce părere ai despre toate astea? am întrebat.

— Da. Bine. Adică întâi n-am crezut că o să-l vreau. Dar apoi... nu ştiu... Ăsta e momentul, nu?

— Pentru tine, poate.

Am râs, ca să arăt că glumesc.

Brusc, mama nu mai era mama. Eram amici care intraseră în aceeaşi belea în acelaşi an. Era o perioadă ciudată a vieţii mele. Dacă adăugam şi incursiunile în viitor. Nimic nu era la locul lui. Lucrurile se întâmplau când voiau, în loc de când trebuia.

Ca într-un film SF. Acum râdem de ele, dar... De fapt nu e aşa. Râdem de ele doar când avem o zi foarte, foarte bună.

M-am prins că sunt două viitoruri. Cel în care am fost trimis. Apoi mai e cel adevărat, pe care trebuie să-l aştepţi ca să-l vezi, cel pe care nu-l poţi vizita, cel în care ajungi doar trăind fiecare zi pe rând.

Devenise mai puţin important. De fapt aproape dispăruse. Sau cel puţin o parte din el. Înainte ca Alicia să fie gravidă, mă gândisem mult la ce-avea să fie cu mine. Cine nu face asta? Dar apoi am renunţat. Am simţit, nu ştiu... Anul trecut, nişte puşti din liceu au mers într-o excursie de alpinism în Scoţia şi a ieşit prost. S-au lungit prea mult, profesorul nu era alpinist experimentat, s-a lăsat noaptea şi au rămas pe o culme şi au trebuit salvaţi.

Câţi dintre puştii de-acolo în noaptea aia se gândeau dacă să dea literatură engleză sau limba franceză la bac? Dacă să se facă fotograf sau web designer? Pun pariu că nici unul. În noaptea aia, viitorul lor era o baie, un sendviş, o băutură caldă.

Un telefon acasă. Când ai o iubită gravidă, licean fiind, aşa e mereu. Alicia şi cu mine eram pe munte, cumva, şi ne gândeam că vine Roof (dar atunci nu-i spuneam aşa) şi la prima lui săptămână de viaţă, dar cam atât, nu ne gândeam

mai departe. Nu ne pierduserăm speranţa. Dar era un alt fel de speranţă, pentru altfel de lucruri. Speram că totul va ieşi cumva nu chiar aşa de rău.

Dar treaba era că tot trebuia să facem ceva cu viitorul ăsta, fiindcă aşa petreci timpul când ai şaişpe ani, nu? Oamenii - liceul, şi şcoala, şi profii, şi părinţii - vor să ştie ce-ai de gând, ce vrei, şi nu le poţi spune că tot ce vrei e ca totul să fie OK.

Nu primeşti note pentru asta.

Alicia era gravidă în cinci luni când a trebuit să dăm bacul şi în şapte luni când am primit rezultatele. Ale ei erau groaznice, ale mele OK, dar nu prea ne-a păsat cine ştie ce atunci. Dar tot a trebuit s-o ascult pe mama lui Alicia dându-i înainte despre cât de rău o afectase pe Alicia totul şi ce nedrept era că băieţii trec prin toate ca gâscă prin apă. Nu m-am deranjat să-i spun că, atunci când am cunoscut-o pe Alicia mi-a zis că vrea să fie manechin. Nu asta voiau s-audă ai ei. Nu imaginea asta o voiau.

Aşa că ne-am petrecut vara gândindu-ne ce să facem şi aşteptând. Gânditul cu ce să facem ne-a luat vreo zece minute. Eu m-am înscris la un colegiu şi Alicia a decis să facă pauză un an şi să reia studiile când copilul va avea un an. Dar aşteptatul... asta a durat două luni întregi. Nu puteam face nimic.

14

Mă dădeam cu skateboard-ul singur la Bowl când brusc a apărut mama. Era cu răsuflarea tăiată, dar asta n-o împiedica să urle la mine fiindcă am mobilul închis.

— Nu e închis, am spus.

— Atunci de ce nu răspunzi?

— E în buzunarul gecii.

Am arătat spre geaca mea, care era pe banca de piatră.

— Păi ce folos atunci?

— Voiam să mă uit imediat la el, am zis.

— Foarte util când iubita ta e gravidă, a spus mama.

Pierdeam amândoi timpul certându-ne despre cât de des ar trebui să mă uit la mobil, doar că numai mama ştia că pierdem timpul, fiindcă avea informaţii pe care nu mi le transmisese.

— Oricum ce naiba cauţi aici?

Trebuie să fi ştiut eu de ce alergase ea de-acasă până la Bowl, dar dintr-un motiv sau altul renunţam să mă gândesc. De fapt ştim cu toţii motivul.

Eram speriat de moarte.

— Alicia e în travaliu! a urlat mama, de parcă n-o lăsam de două minute să-mi spună. Fuga!

— Bine, am zis. OK.

Mi-am luat skateboard-ul şi-am luat-o la fugă, doar că fugeam pe loc. Era ca şi cum pregăteam motorul. Chestia era că nu ştiam încotro să fug.

— Încotro să fug?

— Acasă la Alicia. Repede.

Ţin minte că aproape mi s-a făcut rău când a zis să fugim la Alicia acasă. Avusesem vise şi coşmaruri despre naştere în ultimele patru săptămâni.

Coşmarul meu era că părinţii ei nu erau acasă când începea travaliul şi ea năştea în autobuz sau taxi şi eu eram cu ea, dar nu ştiam ce să fac. Iar visul era că eram undeva şi primeam mesaj că Alicia născuse, erau amândoi bine şi eu ratasem totul. Aşa că, atunci când mama mi-a zis să fugim la Alicia, am ştiut că nu ratasem totul şi că mai sunt şanse ca copilul să se nască pe platforma de sus din 43.

Când am fugit pe lângă mama, m-a prins şi m-a pupat.

— Mult noroc, scumpule. Nu fi speriat. E o chestie nemaipomenită.

Îmi amintesc la ce mă gândeam când gâfâiam pe Essex Road spre casa lui Alicia. Mă gândeam că sper să nu transpir. Nu voiam să put când trebuia să fac ce-o fi fost de făcut. Şi speram să nu mi se facă prea sete. Fiindcă, deşi aveam o sticlă de apă în geanta de urgenţă pe care o pregătisem pentru spital, nu puteam să beau din ea, nu? Era apa lui Alicia. Şi nu puteam cere asistentelor un pahar cu apă, fiindcă ele trebuiau să aibă grijă de ea, nu de mine. Şi nu puteam s-o şterg la toaletă să-mi bag gura sub robinet, fiindcă aproape sigur Roof ar fi ales acele cinci minute ca să se nască. S-ar putea deci spune că-mi făceam griji pentru mine, nu pentru Alicia şi copil, doar că motivul pentru care îmi făceam griji pentru mine era că ştiam că nu trebuie să fac asta.

Mama lui Alicia mi-a deschis. Andrea. Andrea mi-a deschis.

— E în baie, a spus ea.

— A, am făcut. Bine.

Şi-am trecut pe lângă ea şi m-am aşezat în bucătărie. Adică nu m-am aşezat de parcă mă simţeam ca acasă. Eram nervos, aşa că m-am aşezat câş pe unul dintre scaunele din bucătărie şi-am început să lovesc cu piciorul în podea. Dar mama lui Alicia tot s-a uitat la mine de parcă înnebunisem.

— Nu vrei s-o vezi? a întrebat ea.

— Ba da. Dar e în baie.

Andrea a început să râdă.

— Poţi să intri, a spus ea.
— Da?
— Doamne, a făcut ea. Tatăl fiului fetei mele n-a văzut-o niciodată goală.
Am roşit. Eram destul de sigur că văzusem totul. Dar nu văzusem tot deodată.
— Vei vedea mult mai mult, a spus ea. Nu-ţi face griji că o s-o vezi în baie.
M-am ridicat. Dar tot nu eram sigur.
— Vrei să vin cu tine?
Am clătinat din cap şi m-am dus sus. Chiar şi atunci speram ca uşa băii să fie încuiată.
Alicia şi cu mine nu mai făcuserăm sex de când ne împăcaserăm. Aşa că în ultimele luni cam uitasem cum arată, sub tricourile mari şi puloverele fratelui ei, ştiţi. Nu-mi venea să cred. Nu era aceeaşi fiinţă. Burta îi arăta de parcă avea un copil de doi ani acolo, sânii erau de vreo cinci ori mai mari decât ultima oară când îi văzusem. Cam fiecare părticică din ea părea să explodeze.
— Opt minute, a spus ea.
Şi avea şi vocea altfel. Suna mai profundă şi mai bătrână. De fapt arăta brusc de parcă avea treizeci de ani şi eu mă simţeam de parcă aveam şapte.
Mergeam rapid în direcţii opuse. Nu ştiam ce e cu cele opt minute, aşa că am ignorat-o.
— Cronometrezi tu acum?
A făcut semn cu capul spre ceas. Eu n-am ştiut ce să fac cu el.
Fusesem la cursurile pentru gravide, deşi n-ai fi zis, uitându-te la mine. După dezastrul de la Highbury New Park, unde ceilalţi cursanţi erau profi şi oameni cărunţi, mama ne-a găsit ceva mai potrivit la spital. Acolo erau oameni mai de vârsta noastră. Acolo o cunoscusem pe fata care-mi arătaserăm cum să schimb scutecul la McDonald's.
Şi acolo le cunoscusem pe fetele despre care vorbise în ziua aia, Holly şi Nicola. Nu prea erau mulţi taţi. Oricum,

profesoara de la spital ne spusese despre cronometrarea contracţiilor şi restul. Dar întâi mama a venit la Bowl să-mi spună că Alicia e în travaliu, apoi m-am repezit acasă la Alicia, apoi am intrat în baie şi găsesc în cadă o femeie goală care nu seamănă deloc cu Alicia... Pentru o vreme, am uitat totul complet. Şi-a dat seama că nu pricep ce vrea, aşa c-a urlat la mine.

— Cronometrează contracţiile, cretinule, a spus ea.

Şi n-a spus-o drăguţ. Era furioasă şi frustrată şi mi-a venit s-arunc ceasul în cadă şi să plec acasă.

În următoarele douăşpe ore era să plec acasă de vreo cinci sute de ori.

Brusc a făcut un zgomot absolut groaznic. A făcut ca un animal, doar că nu-mi dădeam seama ce animal, fiindcă nu mă pricep la faună. Cel mai apropiat sunet pe care-l auzisem fusese de la un măgar, de pe un câmp de lângă hotelul unde stătusem în Spania. Ceasul era s-ajungă iar în cadă, de data asta fiindcă am sărit cât colo de frică.

— Ce-a fost? a întrebat ea.

M-am uitat la ea. Nu ştia? Crezuse că mai e cineva în baie? Un măgar?

— Asta a fost... tu, am spus eu.

Nu mi-a plăcut s-o spun. A sunat nepoliticos.

— Nu zgomotul, bou cretin, a spus ea.

Am ştiut că ăsta eram eu.

— Cât timp? Câte minute?

Am fost uşurat că nu înţelesesem, căci asta însemna că n-o luasem razna. Pe de altă parte, nu ştiam câte minute fuseseră şi ştiam că va fi furioasă pe mine.

— Nu ştiu, am spus.

— Of, pentru Dumnezeu, a zis ea. De ce puii mei nu ştii?

Ne-au avertizat la cursuri despre limbajul urât.

Femeia spusese că partenerele noastre aveau să ne spună tot felul de lucruri pe care nu le credeau cu adevărat, din cauza durerii. Eu crezusem însă că nu avea să înjure până nu începea faza cu împinsul, aşa că nu era semn bun.

— Nu mi-ai spus când a fost ultima, am zis. Aşa că nu ştiu să-ţi spun.

Atunci a început să râdă.

— Iartă-mă, a spus ea. Ai dreptate.

Apoi s-a întins după mâna mea şi m-a strâns şi-a spus:

— Mă bucur să te văd.

Şi-a început să plângă un pic.

— Mi-e tare frică, a zis.

Ştiu că sună stupid, dar unul dintre lucrurile de care sunt cel mai mândru de când mă ştiu e că nu am spus „Şi mie". Mi-a venit s-o zic, sigur. Era deja înspăimântător şi nici nu începuse bine. Aşa că am spus doar „O să fie bine" şi i-am strâns şi eu mâna.

Nu ajuta cine ştie ce. Dar era mai bine decât să spun „Şi eu" şi să încep să plâng şi/sau să fug la Hastings. Asta n-ar fi ajutat-o prea mult.

Mama ei ne-a dus la spital şi Alicia n-a născut în maşină. Îi cerea să meargă cu o sută patruzeci la oră şi cu zero la oră peste piedicile antiviteză.

Dacă aţi fost cu maşina prin Londra, ştiţi că nu poţi merge cu o sută patruzeci la oră nici la trei dimineaţa, în parte din cauza traficului şi în parte din cauza piedicilor din metru în metru. Şi nu era trei dimineaţa. Era trei după-amiaza. Cu alte cuvinte, mergeam cu vreo opt kilometri la oră, ceea ce era prea puţin când nu treceam peste piedici şi prea mult când treceam peste ele. Voiam să-i spun lui Alicia să înceteze cu zgomotul de măgar, fiindcă mă speria, dar ştiam că nu pot.

Nu trebuia să mă îngrijorez cu setea. Era o chiuvetă în rezerva noastră de la spital şi oricum aveam timp berechet. La un moment dat totul mergea aşa încet că am ieşit din spital şi-am mers în josul străzii să cumpăr Cola şi ciocolată. Mă aşteptam să fie gen „împinge! Împinge! Îi văd capul!" şi eu să alerg de… De fapt nu ştiu de unde şi până unde să alerg. Dintr-o parte a lui Alicia în cealaltă, cred. Oricum, nu trebuia să-mi fac griji că nu am timp să merg la

toaletă pentru apă şi nici că se va opri maşina şi va naşte în faţa poştei sau aşa ceva.

Câţi copii se nasc anual în ţara asta? Cam şase sute.

Am căutat pe net. Şi câţi se nasc în autobuz sau lângă drum? Cam doi, trei. (Aşa cred. Am încercat să caut. Am băgat „Copii născuţi în autobuz", dar căutarea nu a avut nici un rezultat.) De-aceea citim uneori de ei în ziare: fiindcă sunt aşa speciali. E lent, travaliul ăsta. Lent şi apoi rapid. Asta dacă nu faci unul dintre copiii ăia născuţi în autobuz.

Oricum, sora a venit să ne primească în uşa maternităţii şi ne-a condus în rezerva noastră, iar Alicia s-a întins pe pat. Mama ei i-a făcut masaj, iar eu am desfăcut geanta care era gata de secole.

Ne spuseseră la curs să pregătim o geantă. Eu îmi luasem lenjerie curată şi un tricou, iar Alicia îşi luase şi ea haine. Şi mai aveam mulţi biscuiţi şi chipsuri şi apă. Am pus şi un CD player portabil şi muzică. Femeia de la curs spusese că muzica relaxează şi stătusem foarte mult timp să alegem melodii şi să ardem CD-uri. Chiar şi mama lui Alicia făcuse unul, ceea ce ni s-a părut ciudat, dar a spus că s-ar putea să-i mulţumim pentru asta. Am băgat CD playerul şi am pus CD-ul meu, ceea ce probabil vi se pare cam egoist. Dar m-am gândit că nimeni nu se va sinchisi prea mult de muzica mea la început, aşa că putea trece cu vederea. Fiind muzică de skateboarderi tare şi alertă, poate îi dădea energie lui Alicia. Prima melodie era American Idiot de Green Day.

— Opreşte aia până nu te omor, a zis ea. Nu vreau s-aud de idioţi americani.

Aşa că asta a fost toată muzica mea. Am pus CD-ul ei.

— Ce-i rahatul ăsta? a făcut ea. E sinistru.

CD-ul ei era mai mult cu R & B şi ceva hip-hop.

Prima melodie era a lui Justin Timberlake, Sexy Back, care începuse să-i placă când s-a dus la nişte cursuri de dans pentru gravide. Nimeni nu vrea să audă cuvântul „sex" când naşte, aşa cum nu vrei să vezi un panou

McDonald's când vomiţi, şi-i spusesem să nu aleagă asta. Ne certaserăm la faza asta.

— Ţi-am spus că asta n-o să fie OK, am zis.

Nu m-am putut abţine. Ştiu că nu era momentul, dar ştiam că avusesem dreptate.

— Asta nu-i al meu, a zis Alicia. Tu ai pus melodia aia.

— Asta-i o minciună, am zis.

Eram superofticat. Nu-mi plăcea Justin Timberlake şi nici acum nu-mi place, aşa că nu prea mi-a plăcut când a zis că eu alesesem aia. Dar nedreptatea m-a ofticat cel mai tare. Eu îi spusesem că e de rahat! Eu îi spusesem că n-o să fie OK pentru travaliu! Şi acum ea zicea c-a fost ideea mea.

— Las-o baltă, a spus Andrea.

— Dar ea a vrut melodia asta!

— Termină.

— Nu eu, a spus Alicia. Ci tu.

— Ea n-o lasă baltă, am zis. Nu se lasă deloc.

Andrea a venit la mine, şi-a pus braţul pe după umerii mei şi mi-a şoptit în ureche.

— Ştiu, a zis ea. Dar trebuie s-o faci tu. Pentru câte ore vom fi aici, toţi o să facem ce zice ea şi vom fi de acord cu ea şi va fi totul ca ea. OK?

— OK.

— E un antrenament bun, a mai spus ea.

— Pentru ce?

— Pentru când veţi avea copilul. Va trebui să laşi de la tine de vreo cincizeci de ori pe zi.

Ceva s-a brodit când mi-a spus asta. Ştiam că Alicia face un copil. Îl şi cunoscusem pe copil, cumva. Dar când eram la spital, copilul părea scopul final, şi după ce apărea, treaba era terminată, puteam mânca chipsurile rămase şi pleca acasă. Dar era doar începutul, nu? Da, plecam acasă. Dar plecam cu copilul şi cu cearta dintre noi despre Justin Timberlake şi cu copilul despre ce-o fi, tot timpul, pentru totdeauna. A fost uşor să las de la mine cu Justin Timberlake după ce m-am gândit aşa.

— Să pun CD-ul meu? a întrebat Andrea.

N-a spus nimeni nimic şi l-a pus şi era perfect, evident. Nu ştiam nici o melodie, dar era dulce, liniştită şi uneori era un fel de muzică clasică, iar dacă se cânta acolo despre sex, se cânta într-un fel pe care nu-l înţelegeam, ceea ce era bine. Nici unul din noi nu prea voise să vină mama lui Alicia la naştere. Dar am fi dat de naiba fără ea. Eu aş fi şters-o acasă înainte ca copilul să se nască, lăsând-o pe Alicia cu muzica cretină pe care o alesese, s-o scoată din minţi cât năştea. Adevărul era că ne trebuia un părinte, nu un copil.

Contracţiile au fost la fel o vreme, apoi s-au rărit, apoi au dispărut de tot pentru două ore. Asistenta s-a supărat pe noi că am venit prea devreme şi ne-a spus să plecăm acasă, dar mama lui Alicia n-a acceptat aşa ceva şi a ţipat la ea. Noi n-am fi ţipat la ea. Noi ne-am fi dus acasă, iar Alicia ar fi sfârşit prin a naşte în autobuz. Când contracţiile au încetat, Alicia a aţipit şi atunci eu m-am dus să mă plimb şi mi-am luat Cola.

Încă dormea când m-am întors. Era un scaun în cameră, iar mama lui Alicia stătea pe el. Citea o carte numită La ce să te aştepţi când aştepţi un copil. Eu m-am aşezat pe jos şi am jucat jocul cu cărămizi pe mobil. Auzeam o femeie care suferea alături, iar zgomotul pe care-l scotea îmi făcea stomacul noduri. Uneori ştii că unele momente ţi le vei aminti mereu, chiar dacă nu se întâmplă mare lucru.

— E OK, a spus mama lui Alicia după o vreme.

— Ce?

— Totul. Aşteptarea. Zgomotele. Fac parte din viaţă.

— Înţeleg.

Încerca să fie drăguţă, aşa că nu i-am spus că asta mă deranja. Nu prea voiam ca viaţa să fie aşa.

Nu voiam ca femeia de-alături să scoată zgomotele alea. Nu voiam ca Alicia să trebuiască să scoată zgomotele alea, oricând ar fi luat-o iar de la capăt.

Nici nu ştiam dacă-l vreau pe Roof.

— E ciudat, a spus Andrea. Ultimul lucru pe care-l vrei când ai o fiică de şaişpe ani e un nepot.

Dar acum, că se întâmplă, e chiar OK.

— Da, am zis eu, fiindcă nu ştiam ce altceva să spun în afară de „Păi mă bucur că e OK pentru tine” şi nu ştiam cum să spun chestia asta ca să nu sune sarcastic.

— Am cincizeci de ani, a spus ea. Dacă Alicia ar fi făcut un copil când am făcut-o eu pe ea, aş fi avut şaizeci şi opt de ani. Şi aş fi fost bătrână. Adică ştiu că pentru voi sunt bătrână şi acum. Dar pot să alerg şi să mă joc şi... O să fie drăguţ. Deci pe undeva mă bucur de toate astea.

— Bine.

— Şi tu, pe undeva?

M-am gândit la asta. Nu că nu ştiam ce să spun.

Ce voiam să spun era „Nu, nu prea”. Deşi mi-am cunoscut fiul când am fost trimis în viitor, şi părea un băieţel tare drăguţ, deci era groaznic să spun că nu-l vreau. Dar nu mă simt tată, sunt prea tânăr pentru asta, şi nu ştiu cum voi face faţă în următoarele ore şi cu atât mai puţin în următorii ani.

Dar nu puteam spune asta, nu? Cum să le explic de viitor şi de TH şi de restul?

Poate de-aia am fost trimis în viitor. Poate Tony Hawk mă împiedica să spun ceva ce aş fi regretat cândva. Ştiu de ce voia Andrea să discutăm. Aşteptarea făcea să pară că mai avem doar puţin timp ca să spunem ce aveam pe suflet, ca şi cum urma să murim în camera aia. Dacă era un film, i-aş fi spus cât de mult o iubesc pe Alicia, şi pe copil, şi pe ea, şi ne-am fi îmbrăţişat şi am fi plâns, şi Alicia s-ar fi trezit, iar copilul ar fi apărut brusc. Dar nu era un film şi nu prea le iubeam pe nici una dintre persoanele alea.

Nu ştiu ce să spun de ce-a fost apoi. Alicia s-a trezit curând, contracţiile au reînceput, de data asta pe bune. Tre' să numeri mult când faci un copil.

Numeri între contracţii, apoi numeri centimetrii.

Cervixul mamei se dilată, adică gaura se face mai mare, asistenta îţi spune cât de mare s-a făcut, iar când ajunge la zece centimetri începe treaba. Tot nu ştiu sigur ce e cervixul. Nu prea e vorba de el în viaţa „reală”.

Oricum, Alicia a ajuns la zece centimetri fără probleme. Apoi n-a mai făcut ca un măgar, ci ca un leu căruia îi scoţi ochii cu un băţ. Şi nu e că părea furioasă. Chiar era. Mă făcea în toate felurile, şi pe mama ei şi pe mama mea la fel, şi pe asistentă la fel. Mie mi se părea că felurile în care mă făcea pe mine erau mai naşpa decât ce le spunea celorlalţi, aşa că Andrea tot trebuia să mă împiedice să ies pe uşă, dar sincer poate doar căutam orice pretext ca să plec. Nu părea un loc unde se întâmplă ceva frumos. Părea mai mult un loc unde explodează bombe şi se sfârtecă picioare şi bătrâne în negru încep să urle.

Pentru mult timp, s-a văzut capul copilului. Eu nu l-am văzut, fiindcă nu voiam să mă uit, dar era acolo, zicea Andrea, ceea ce însemna că avea să se nască curând. Dar nu s-a născut curând, fiindcă s-a blocat, aşa că asistenta a trebuit să taie ceva.

Din ce spun eu pare că s-a întâmplat repede, dar n-a fost aşa, până la faza aia. Dar după ce asistenta a tăiat ce era de tăiat, copilul a ieşit imediat. Arăta oribil. Era acoperit de chestii, sânge şi lichid şi cred că şi rahat de-al lui Alicia, iar faţa îi era storcită.

Dacă nu l-aş fi văzut deja, aş fi crezut că are o problemă. Dar Alicia râdea, Andrea plângea, iar asistenta zâmbea. Pentru o clipă, n-am simţit nimic.

Dar atunci Alicia a spus:

— Mamă, ce e muzica asta?

Nici nu remarcasem că se aude ceva. Pusesem CD-ul Andreei să se repete cu orele şi nici nu-l mai auzeam. A trebuit să mă uit la player ca să aud un tip cântând o melodie lentă la pian. Nu era ce ascultam de obicei. Dar ce ascultam eu de obicei era bun pentru dat pe skateboard şi deloc bun pentru naşteri.

— Nu ştiu cum se numeşte melodia, a spus ea.

Dar muzicianul se numeşte Rufus Wainwright.

— Rufus, a zis Alicia.

Nu ştiu de ce asta m-a atins mai mult decât atunci când a venit copilul, dar aşa a fost. M-am pierdut cu firea.

— Tu de ce plângi? a întrebat Alicia.

— Fiindcă avem un copil, am zis.

— Na, a făcut ea. Acum ţi-ai dat seama?

Adevărul era că da.

Mama a venit cam la o oră după ce s-a născut Roof. Cred că o sunase Andrea, eu n-o sunasem.

A venit pufnind şi gâfâind fiindcă nu avusese răbdare să aştepte liftul.

— Unde e? Unde e? Să-l văd, a zis ea.

A spus-o pe-un ton ciudat, prefăcându-se disperată, dar doar se prefăcea că se preface. Chiar era disperată, o vedeam. Nu s-a uitat la mine sau la Alicia sau Andrea - sau nu la chipurile noastre.

Ochii îi umblau prin cameră căutând ghemotocul care putea fi copilul. În cele din urmă l-a găsit la pieptul meu şi mi l-a smuls.

— Doamne, a spus ea. Tu eşti!

Întâi n-am înţeles ce vrea să zică. Am crezut că spune „Tu eşti!” cum spui cuiva pe care nu-l cunoşti, dar ai auzit multe despre el sau cuiva pe care nu l-ai văzut de mult şi nu te aşteptai să dai peste el. Aşa că am crezut că e emoţionată că-l vede. Dar de fapt voia să spună că Roof semăna cu mine. Andrea spusese deja că seamănă cu Alicia şi Rich şi vreo alţi cinşpe oameni din familia. O cam luaseră razna. Vorbeau repede şi râdeau mult şi uneori începeau să plângă chiar înainte să fi terminat de râs. Deci nu puteai scoate ceva normal de la ele.

Mama l-a strâns la piept, apoi l-a ţinut mai departe ca să-l vadă mai bine.

— Cum a fost? a întrebat ea fără să-şi ia ochii de la el.

Am lăsat-o pe Alicia să explice despre contracţii şi analgezice şi cum s-a blocat copilul, iar eu am ascultat. Cum ascultam aşa şi mă uitam la ele, am început să cam încurc cine e cine. Alicia părea mai bătrână decât mama, brusc, fiindcă ea născuse deja, iar mama mai avea nişte luni, aşa că mama punea întrebări şi Alicia avea răspunsuri. Mama era sora mai mică a lui Alicia, iar mama era cumnata mea.

Era logic, fiindcă Andrea părea mult mai bătrână decât mama, aşa că era greu să le văd drept bunicile lui Roof. Andrea părea mai mult mama mamei mele. Şi nu mai ştiam cine sunt eu. E un sentiment ciudat să nu ştii cine sunt cei din cameră, mai ales dacă eşti cumva înrudit cu ei.

— I-am spus Rufus, am zis eu.

— Rufus, a repetat mama. A. Bine.

Nu-i plăcea, se vedea.

— Cânta cineva pe nume Rufus când s-a născut, am explicat.

— Deci putea să fie şi mai rău, nu? Putea să-l cheme Kylie. Sau Coldplay. Coldplay Jones.

Măcar mama a fost prima. În următoarele săptămâni am auzit gluma asta de vreo zece mii de ori.

„Putea fi şi mai rău, nu? Putea să-l cheme Snoop.

Sau Arctic Monkey. Arctic Monkey Jones.” Sau Madonna. Sau Sex Pistol. Sau Charlotte. De obicei alegeau numele unei cântăreţe şi numele unei trupe, deşi uneori puneau un rapper în loc de cântăreaţă.

Şi mereu puneau numele de familie după numele de trupă, ca să se vadă cât de caraghios ar fi fost.

„Sau Sex Pistol Jones.” Nu puneau numele de familie după numele de cântăreaţă, nu era la fel de amuzant. „Sau Charlotte Jones.” Charlotte Jones e un nume normal de fată, nu? Nu e caraghios. Mă rog, o tot repetau şi eu simţeam că trebuie să râd. Până la urmă nu le mai spuneam oamenilor de ce l-am numit Rufus, fiindcă mă temeam că voi ajunge să pocnesc pe cineva.

Dar numele de familie i-a atras atenţia lui Alicia.

— Sau Burns, a spus ea.

Mama n-a priceput, cred, fiindcă „burns” mai înseamnă şi „arde”. Când îl auzi, te gândeşti că ceva arde, înainte să te gândeşti la vreun membru al familiei lui Alicia. Noi nu mai facem aşa, dar aşa făceam, ca majoritatea oamenilor.

— Poftim?

— Arde, a zis Andrea. Coldplay Arde.

Andrea vorbea serios de numele de familiei al lui Roof. Nu mai avusesem discuţia asta şi trebuia s-o avem mai devreme sau mai târziu, deşi la o oră după naşterea lui era mai degrabă devreme. Dar, deşi era o discuţie serioasă, era greu să nu râzi de felul în care o spusese. Se concentra pe prenume, aşa că a spus numele ca pe ceva firesc.

— Ai spus Coldplay Jones dar o să fie Coldplay Arde, nu? a zis Andrea.

Am surprins privirea lui Alicia. Şi ei îi era greu să nu râdă. Nu ştiu de ce ne gândeam că nu trebuie.

Poate fiindcă vedeam că amândouă sunt serioase.

Dacă am fi râs, le-am fi întrerupt.

— Dacă Alicia se mărită cu Sam în următoarele săptămâni şi ia numele lui. Ambele situaţii fiind foarte improbabile.

Mama mea a zâmbit politicos.

— Cred că în astfel de cazuri poţi alege oricare din numele de familie, nu? Oricum, să nu discutăm despre sta acum.

— Nu cred că e de discutat. Sunt sigură că toţi vrem ca mititelul să înceapă viaţa cu dreptul...

Frate. Eu şi cu Alicia ne certam în privinţa mamei ei. Alicia zice că e foarte OK, doar că vorbeşte uneori fără să gândească. Eu nu pricep asta.

Mulţi vorbesc fără să se gândească, ştiu. Dar, dacă eşti un om OK sau nu, depinde de ce spui, nu?

Fiindcă, dacă spui ceva rasist cuiva fără să te gândeşti, tot înseamnă că eşti rasist, nu? Fiindcă înseamnă că trebuie

să te gândeşti bine ca să nu spui chestii rasiste. Cu alte cuvinte, rasismul există în tine şi trebuie să-l opreşti conştient. Andrea nu e rasistă, dar e snoabă, fiindcă trebuie să se gândească mult şi bine ca să nu mai debiteze chestii snoabe.

Ce-a vrut să spună cu vrem ca Roof să înceapă viaţa cu dreptul? Răspunsul evident ar fi că nimic. Nu conta dacă îl cheamă Coldplay Jones sau Coldplay Burns. Ai fi zis că numele Coldplay ar fi problema, haha. Dar nu prea e diferenţă cu numele de familie, nu? Habar n-ai dacă domnul Burns e mai şmecher decât domnul Jones când le citeşti numele pe-o listă.

Dar nu asta voia ea să zică. Era vorba de familie de fapt, nu? Încerca să spună că Rufus Jones avea să se lase de şcoală la şaişpe ani ca să facă un copil, să-şi ia o slujbă de rahat, fără bac şi probabil să se apuce şi de droguri. Dar Rufus Burns, nu ştiu, ar fi mers la facultate şi ar fi ajuns medic sau prim-ministru sau de-astea.

— Nu te supăra, a spus mama, vrei să-mi explici?

— Credeam că e evident, a spus Andrea. Fără supărare...

— Fără supărare? a zis mama. Cum vine asta?

Cum poţi să spui ce spui fără supărare?

— Nu-mi spun părerea despre familia ta, a zis mama lui Alicia. Mă refeream la date clare.

— Care sunt datele clare despre acest copil? a zis mama. Nu are nici măcar un an.

Era ca un film de groază sau ceva biblic. Doi îngeri, unul bun şi unul rău, se luptau pe sufletul copilului meu. Mama mea era cel bun, şi nu spun asta fiindcă era mama mea.

Atunci, înainte ca Andrea să spună „datele” despre copil, a intrat tatăl lui Alicia. Şi-a dat seama care e atmosfera, fiindcă a spus „Bună” încet, ca şi cum acel unic cuvânt ar fi scos pe cineva din sărite.

— Bună, Robert, a spus mama.

S-a ridicat, l-a pupat pe obraz şi i l-a dat pe Roof.

— Felicitări.

Robert l-a ţinut un pic şi a lăcrimat puţin.
— Cum a fost?
— Ea a fost minunată, a zis Andrea.
— Tu eşti, a spus Robert şi de data asta ştiam ce vrea să zică, şi anume că bebeluşul arăta exact ca Alicia.
— I-aţi ales nume?
— Rufus, am zis. Roof.
— Roof? a făcut Alicia şi-a râs. Îmi place, de unde l-ai scos?
— Nu ştiu, am zis. M-am gândit...
Era să spun „că toată lumea îi zice aşa”, dar m-am oprit.
— Rufus, a zis tatăl lui Alicia. Da. E bine. I se potriveşte.
— Rufus Jones, a spus Alicia.
Nu vreţi să ştiţi câte certuri şi lacrimi au urmat.
Dar ea a ţinut-o pe-a ei şi Rufus Jones a rămas până în ziua de azi. A fost modul lui Alicia de-a ne spune ceva mie şi mamei mele. Nu ştiu exact ce. Dar ceva de bine.

15

Rufus s-a născut pe 12 septembrie. Dacă contracţiile lui Alicia nu s-ar fi întrerupt, s-ar fi născut pe 11 septembrie, ceea ce n-ar fi fost grozav, doar că o mulţime de oameni probabil s-au născut pe 11. Pe 12 septembrie, m-am mutat acasă la Alicia.

Ea s-a externat după prânz, eu m-am dus acasă la mine, mi-am făcut o valiză, iar mama şi Mark m-au dus până după colţ. Mi-a fost greaţă cam toată ziua. Poate mi-era dor de casă, nu ştiu, dat fiind că n-am lipsit niciodată de-acasă prea mult. Fusesem în nişte vacanţe cu mama şi o noapte la Hastings şi cam asta fusese tot.

— Trebuie să vezi cum merg lucrurile, a spus mama. Nu e ceva definitiv, nu? Nimeni nu se aşteaptă să stai acolo până... mă rog... nu mult.

N-o învinovăţesc că n-a încheiat propoziţia.

Nu prea avea cum.

Avea dreptate. Ştiam asta în sinea mea. Dar cât de mult era „nu definitiv”? Câteva zile? O săptămână? Un an?

Mi-amintesc ce mi-a spus tata când s-a lăsat de fumat. A spus „Ceea ce trebuie să te întrebi de fiecare dată e dacă chiar vreau o ţigară în clipa asta? Dacă nu, nu-ţi aprinde. Şi dacă rezişti acelei secunde, ajungi la secunda următoare. Şi apoi aşa toată viaţa”. Asta mi-am spus eu. Vreau să plec acasă acum, în clipa asta? Iar dacă cred că mai pot rezista un minut, trec la următorul. Încerc să nu mă gândesc la ziua următoare, săptămâna viitoare, luna viitoare.

Nu era o existenţă prea relaxată, nu? Să nu fii la tine acasă.

Andrea ne-a deschis şi am mers în camera lui Alicia. O decorasem peste vară, cum ştiam eu dinainte. Dădusem jos posterul cu Donnie Darko şi pusesem chestia aia cu

alfabetul roz, iar camera nu mai era aşa mov ca înainte. Alicia era întinsă pe pat şi-i dădea lui Roof să mănânce.

— Uite, Roof, a spus ea. E tati. A venit să locuiască cu noi.

Încerca să vorbească drăguţ, cred, dar nu m-a făcut să mă simt prea bine. N-ar fi fost poate aşa rău dacă Roof ar fi făcut „Uraa! Tati!” Dar n-a făcut aşa, fiindcă avea doar o zi.

— Să stea cu voi, a spus mama mea.

— Să locuiască cu noi, a zis Alicia.

Mie mi se pare că multe chestii nu merită o ceartă. La şcoală auzi tâmpenii despre cine pe cine o să bată. Arsenal o să bată Chelsea. Chelsea o să bată Arsenal. Iar eu mă gândeam, lasă-le să joace.

Şi-aşa e neclar mai tot timpul. La fel şi aici. Nimeni nu ştie. Lăsaţi viitorul să vină. Ceea ce era nou pentru mine, dat fiind că mai tot timpul mă întrebam ce avea să fie.

Nu era loc pentru toată lumea, dar nimeni n-a plecat. Mama şi cu mine am stat la capătul patului.

Andrea stătea în uşă. Mark s-a sprijinit de peretele de lângă uşă. Nimeni nu spunea nimic, toţi ne făceam că ne uităm cum mănâncă Roof, ceea ce însemna că ne uităm la sânii lui Alicia. Probabil nu era mare lucru pentru mama sau Andrea, dar era mai greu dacă erai tip. Exersasem evitatul sânilor la cursurile pentru gravide, dar acolo era un poster. La Alicia erau pe bune. Evident, m-am uitat la Mark. El nu părea deranjat, dar nu-mi dădeam seama dacă doar se preface sau era jenat. Faza era că, dacă te uitai în altă parte - cum tocmai făcusem eu, să văd la ce se uită Mark - însemna că te gândeşti la asta, ceea ce era la fel de jenant. Aşa că oricum o dădeai tot simţeai că faci ceva greşit.

— E agitat, a spus Alicia. Cred că sunt prea multe persoane în preajmă.

— Eu aştept afară, a spus Mark repede şi am ştiut că se săturase să se uite la plafon.

Mama mea şi Andrea parcă nici n-o auziseră.

— Şi eu, am zis.
— Tu nu trebuie să pleci, a zis Alicia. Tu locuieşti aici.
Mama n-a spus nimic, dar vedeam la ce se gândeşte. Numai la asta se gândea, de fapt. Evident nu se gândea dacă Alicia o să înceteze să spună „subtil” cine să plece şi cine nu.
— Am zis că TU LOCUIEŞTI AICI, a repetat Alicia.
— Şi eu la fel, a spus Andrea.
— Ba tu nu, a zis Alicia. Nu în camera asta.
— Nici Sam, a spus mama. Doar va sta aici o vreme.
— Cred că Alicia încearcă să spună, am zis eu, că vrea să plece toată lumea în afară de mine.
— Şi de Roof, a zis ea cu voce de copilaş.
— Înţeleg şi eu o aluzie, a spus mama, ceea ce era caraghios, având în vedere că trebuise să i se spună că pe prima n-o pricepuse.
— Sună-mă mai târziu, a spus ea şi m-a pupat pe obraz.
Apoi mama şi cu Andrea au ieşit şi au închis uşa după ele.
— Aşa, a zis Alicia. Iată-ne, Roof. Mami şi tati.
Asta e familia ta.
Şi a râs. Era încântată. Mâncarea a început să mi se agite în stomac, de parcă voia să se ducă acasă cu mama şi Mark.
Nu-mi adusesem mare lucru, doar câteva pungi cu blugi, tricouri şi lenjerie. Îmi adusesem posterul cu TH însă, şi mi-am dat seama c-a fost o greşeală imediat ce l-am scos pe pat.
— Ce-i ăla?
— Ce?
— De pe pat.
— Ăsta?
— Da.
— A, ştii tu. Mănâncă normal?
— Da. Şi nu, nu ştiu.
— Ce nu ştii?
— Nu ştiu ce-i ăla. Posterul.

— A, doar...

Întrebasem deja cum mănâncă Roof. Nu prea mai aveam ce să spun, decât ce voia ea să ştie.

— E posterul meu cu Tony Hawk.

— Vrei să-l pui aici pe perete?

— A. Aici... Nu m-am gândit la asta.

— Atunci de ce l-ai adus?

Ce puteam spune? Nu-i spusesem niciodată lui Alicia că vorbeam cu Tony Hawk. Nici acum nu ştie. Iar ziua aia, ziua în care m-am mutat cu iubita şi fiul meu, nu era ziua potrivită ca să-i spun.

— Mama a zis că mi-l aruncă dacă îl las acasă, îl pun sub pat.

Şi acolo a stat, mai puţin când aveam nevoie de el.

16

M-am trezit în toiul nopţii. Nu eram în patul meu, era cineva lângă mine şi un copil plângea.

— Fir-ar!

Am recunoscut vocea. Alicia era în pat lângă mine.

— E rândul tău, a zis ea.

N-am spus nimic. Nu ştiam unde eram sau când eram şi nu ştiam ce înseamnă „E rândul tău”.

Visasem că intru într-un turneu de skateboarding în Hastings. Trebuia să te dai în sus şi-n jos pe treptele hotelului unde stătusem.

— Sam, a zis ea. Trezeşte-te. Plânge. E rândul tău.

— Bine, am spus.

Acum ştiam ce înseamnă „rândul meu” şi ştiam unde şi când sunt. Roof avea acum vreo trei săptămâni. Nici nu mai ştiam cum a fost cândva fără el. În fiecare noapte dormeam de parcă nu mai dormisem de luni de zile. În fiecare noapte ne trezeam după una-două sau, dacă aveam noroc, trei ore şi nu ştiam unde suntem sau cine face zgomotul ăla şi trebuia să ne amintim totul iar. Era ciudat.

— Nu cred că-i e foame, a spus ea. Abia a supt, acum vreo oră, şi nu mai am nimic. Aşa că ori trebuie legănat, ori schimbat. N-a mai fost schimbat de câteva ore.

— Mie nu prea-mi iese, am zis eu.

— Te descurci mai bine decât mine.

Asta aşa era. Ambele afirmaţii erau corecte. Mie nu prea-mi ieşea, dar tot mă descurcam mai bine decât Alicia. Îmi plăcea să fiu mai tare ca Alicia.

Presupusesem cumva că ea avea să fie mai bună decât mine, dar parcă nu reuşea să pună un scutec suficient de strâns, iar mizeria lui Roof curgea din scutec în salopetă.

Am rămas întins în pat, mulţumit de mine, şi am adormit la loc.

— Eşti treaz? a întrebat ea.

— Nu chiar.

M-a pocnit cu cotul. Exact între coaste.

— Au.

— Acum eşti?

— Da.

Durerea dintre coaste mi-era cunoscută şi pentru o clipă n-am ştiut de ce. Apoi mi-am amintit că m-a pocnit aşa în noaptea în care am fost proiectat în viitor. Noaptea asta era noaptea aia. M-am ridicat.

Totul era la fel, dar diferit.

Alicia a aprins veioza şi s-a uitat la mine să vadă dacă sunt treaz. Mi-am amintit că, atunci când m-am uitat la ea în noaptea din viitor, arăta groaznic. Dar acum nu arăta groaznic. Arăta obosită, avea faţa umflată şi părul gras. Dar aşa era de o vreme şi mă obişnuisem. Era altfel, clar. Dar aşa era totul. Nu cred că mi-ar fi plăcut prea mult de ea dacă rămânea aşa. Ar fi fost ca şi cum nu l-ar fi luat pe Roof în serios. M-am dat jos din pat. Eram într-un tricou de-al ei şi în boxerii pe care-i pusesem în dimineaţa aia sau ce dimineaţă o fi fost. Bebeluşul dormea în pătuţul lui de la capătul patului nostru. Era roşu la faţă de la plâns. M-am aplecat cu nasul aproape de el. Ultima oară, când nu ştiam mai nimic, am tras aer pe gură ca să nu simt nici un miros, înainte să ştiu că caca de bebeluş miroase aproape drăguţ.

— Da, trebuie schimbat.

În viitor mă prefăcusem că nu trebuie schimbat, deşi eram sigur că trebuie. Dar acum nu. L-am pus pe masa de înfăşat, i-am desfăcut body-ul, l-am tras peste poponeţ, am desfăcut scutecul şi l-am şters. Am pliat scutecul, l-am pus într-o geantă, i-am pus unul nou şi am închis nasturii la loc. Simplu. Plângea, aşa că l-am ridicat, l-am pus pe piept şi l-am legănat, iar el a adormit. Ştiam cum să-l ţin fără să i se bălăngăne capul. I-am cântat un pic, ceva improvizat. I-a

plăcut, cred. Sau măcar a părut că adoarme mai repede cu cântatul meu. Alicia adormise şi curând eram singur în întuneric cu fiul meu la piept. Ultima oară eram derutat şi rămăsesem în întuneric cu tot felul de întrebări în cap. Mi le aminteam şi acum. Da, locuiam aici şi abia rezistam. Ne călcam pe nervi unul pe altul, dar copilul ne distrăgea. Ce fel de tată eram? Nu prea rău, până acum. Cum mă înţelegeam cu Alicia?

Binişor, deşi era ca şi cum eram la şcoală, lucrând împreună la vreun proiect de biologie care continua zi şi noapte. Nici nu ne uitam unul la altul.

Stăteam unul lângă altul, uitându-ne la experiment.

Nu că Roof ar fi fost ca o broască disecată. În primul rând că era viu şi se schimba de la o clipă la alta. Plus că nu te poţi emoţiona pentru o broască disecată. Decât dacă nu eşti normal la cap.

L-am pus pe Roof înapoi în pătuţ şi m-am băgat în pat, iar Alicia m-a luat în braţe. Era caldă şi m-am lipit de ea. Roof a scos brusc un fel de fornăit şi a început să sforăie. Am observat că zgomotele lui Roof făceau încăperea să pară mai liniştită. N-ai crede că aşa merge treaba, nu? Ai crede că un dormitor e liniştit în toiul nopţii dacă nu face nimeni nici un zgomot. Cred că de fapt ţi-e atât de frică că bebeluşul va înceta să respire că toate zgomotele lui sunt ca bătaia propriei tale inimi şi îţi spun că totul e bine pe lume.

— Mă iubeşti, Sam, da? a întrebat Alicia.

Mi-am amintit de data trecută, când eram în viitor, şi că n-am spus nimic.

— Da, am zis. Sigur.

Tot nu ştiam dacă e adevărat. Dar ştiam că ar fi putut deveni adevărat dacă o spuneam, fiindcă ea mă va plăcea mai mult, şi eu o voi plăcea mai mult şi poate vom ajunge să ne iubim pe bune şi viaţa ar fi mai uşoară aşa.

Uite ce e ciudat. Mergi în viitor şi apoi te gândeşti că ştii care e treaba. Dar cum am mai spus, dacă nu ştii ce simţi,

nu ştii nimic. Viitorul arăta groaznic când l-am vizitat. Dar odată ce-am ajuns în el, n-a mai fost chiar aşa de rău.

Iar la vreo trei ore după ce-am stabilit asta, totul a luat-o razna.

În dimineaţa aia m-am dus la colegiu cam a treia oară în trei săptămâni. Ultima oară când fusesem, la vreo săptămână după naşterea lui Roof, m-am bătut. Eu nu m-am bătut niciodată. Nu m-a terorizat nimeni, nici eu pe nimeni, şi nici nu prea mi-a păsat de nimic de la şcoală ca să vreau să pocnesc pe cineva.

Vorbeam cu un tip de la fosta mea şcoală lângă clasă, iar un puşti geluit a venit la noi şi a stat să ne asculte. Am dat din cap a salut, dar n-a părut că vrea să fie prietenos.

— Ce dracu' dai din cap? a zis el şi m-a imitat, dar arăta mai degrabă a handicapat dând cu capul în cineva.

— Ce vrei să zici cu asta?

Şi am ştiut imediat că o să mă bat cu el. Sau măcar am ştiut că o să mă pocnească. Nu ştiam dacă o să-l pocnesc şi eu, lucru pe care ar cam trebui să-l fac dacă e vorba de-o bătaie, ca să nu mănânc doar eu bătaie. Nu ştiam de ce voia să mă pocnească, dar era clar încotro mergea discuţia. O simţeam. N-avea să se calmeze nici dacă voia, ceea ce oricum nu voia.

— Aşa, a zis el. Mersi că ai grijă de copilul meu.

M-ai scăpat de nişte cheltuieli.

Mi-a trebuit ceva să mă prind ce zice. Cine era copilul lui? Mă gândeam. Când am avut grijă de copilul altcuiva?

— E al meu, ştii asta, nu?

— Scuze, nu ştiu ce...

— Da, păi nu prea ştii mare brânză, nu?

Aş fi vrut să-mi pună o întrebare obişnuită, la care să zic da sau nu. Adică aş fi putut zice nu la ultima, fiindcă era foarte adevărat că nu ştiam mare lucru. Dar să zic nu, se vedea treaba, n-avea să mă ajute cine ştie ce.

— Nici nu ştie ce tot zic, i-a spus puştiului cu care fusesem coleg. Copilul lui Alicia, boule. Ţi-a spus că e al

tău.

A, bun.

— Tu cine eşti?

— Nu prea contează, a zis.

— Păi contează, dacă eşti tatăl copilului lui Alicia. Sunt sigur că ar fi interesată ea, în primul rând. Şi eu. Cum te cheamă?

— Nu i-ar spune nimic numele meu, probabil.

E aşa o târfă că nu şi-ar aminti.

— Atunci cum de eşti sigur că e al tău? Poate fi al oricui.

Nu ştiu de ce, dar asta l-a făcut să se înfurie, deşi eu doar subliniam ceva evident. Nu înţelegeam nimic din ce spunea şi nu înţelegeam de ce se enervase aşa.

— Haide, a zis şi a venit spre mine.

Dat fiind că nu era prea deştept, eram sigur că e bun la dat cu pumnul şi că o s-o încasez rău.

M-am gândit să-i trag primul una, ca să-i pot spune lui Alicia că am ripostat. Mi-am ridicat piciorul şi când s-a apropiat i-am tras una la boaşe. N-a fost tocmai un şut. A fost un fel de ştampilă din aer, fiindcă l-am lovit cu talpa.

Şi aia a fost. A căzut ţinându-se de boaşe şi înjurând şi s-a tăvălit un pic pe jos, ca un fotbalist la Cupă. Nu-mi venea să cred. De ce să începi o bătaie cu cineva dacă eşti aşa de varză?

— Eşti mort, a spus el, dar era la pământ când a zis-o, aşa că nu prea te speria. Şi se adunaseră deja câţiva să vadă care e treaba şi cam râdeau de el.

Mai avusesem un motiv ca să-l lovesc, sincer să fiu. Nu doar ca să-i spun lui Alicia. Voisem să-l pocnesc şi pentru că crezusem tot ce-mi spusese.

M-am gândit că e tipul cu care fusese Alicia înainte să o cunosc şi, când m-am gândit la asta, totul se potrivea. Nu-l părăsise fiindcă el voia să facă sex.

N-avea logică. De ce să te desparţi de cineva fiindcă vrea să facă sex şi apoi să faci sex cu altcineva curând după aia? Iar apoi... Băga-mi-aş! Fir-ar al dracu'!

Ce bou am fost... Fusese ideea ei să facem amor fără prezervativ, nu? De ce? Ce-i venise? Spusese că vrea să mă simtă mai bine, dar adevărul era că se temea deja că e gravidă. Iar tipul o părăsise deja!

Aşa că trebuia să găsească un fraier pe care să dea vina, rapid! Acum era totul foarte clar. Nu-mi venea să cred cât de orb fusesem. Aşa se întâmpla mereu, tipii aflau că iubitele lor aveau copii care nu erau ai lor. Probabil aşa era de fiecare dată. Ca în serialul EastEnders. Nu există copil în EastEnders de care să fii sigur ce tată are.

Aşa că m-am dus direct acasă după ore să mă cert cu ea.

— Cum a fost la colegiu? a întrebat ea.

Era întinsă pe pat, îl alăpta pe Roof şi se uita la TV. Asta era cam tot ce făcea în acele prime săptămâni.

— Tu ce crezi? am răspuns.

S-a uitat la mine. Şi-a dat seama că am ceva, dar nu ştia ce.

— Cum adică?

— M-am bătut, am zis.

— Tu?

— Da, eu. De ce întrebi asta?

— Nu eşti genul.

— Azi am fost.

— Ce fel de bătaie? Eşti bine?

— Da. Nu eu am început-o. A venit la mine şi l-am pocnit şi...

Am ridicat din umeri.

— Şi nimic. Aia a fost.

— O lovitură?

— Da.

— Cine era?

— Nu-i ştiu numele. Poate ştii tu. Zice că e tatăl lui Roof.

— Javra de Jason Gerson.

— Deci ştii ce zic.

O parte din mine a vrut să verse. Partea fiind stomacul, probabil. Iar altă parte din mine s-a gândit:

Gata, renunţ. E copilul altuia şi pot să plec acasă.

Ăsta a fost probabil creierul.

— Poţi să-mi spui cine e javra de Jason Gerson? am întrebat eu calm, dar nu eram calm; îmi venea s-o omor.

— Tipul cu care am fost înaintea ta. Cu care nu m-am mai văzut fiindcă îi dădea înainte că să facem sex.

Oricând altcândva chestia asta ar fi sunat amuzant. Cât timp trecuse? Un an? Iar acum fata care îmi zicea mie că se despărţise de javra de Jason Gerson fiindcă voia sex stătea pe pat şi alăpta.

— De unde ştii că el a fost?

— Fiindcă ştiu că e la colegiul tău şi e un lăbar.

E exact genul care spune de-alea. Îmi pare rău, iubitule. Trebuie să fi fost oribil.

— Tare, nu?

— Ce?

— Cum se potrivesc toate.

— Cum se potrivesc toate?

— Nu ştiu. Să zicem că rămâi gravidă. Şi că tipul care ţi-a făcut-o te-a lăsat. Îţi trebuie rapid alt iubit, ca să zici că el e tatăl. Şi te culci cu el imediat şi îi spui hai s-o facem fără prezervativ, doar o dată...

S-a uitat fix la mine. A început să plângă înainte să termin. Nu m-am mai putut uita la ea.

— Asta crezi?

— Zic şi eu.

— Ce?

— Nimic.

— Nu sună a nimic.

— Înşiram faptele.

— Zău. Cum e cu faptele astea? Când ne-am cunoscut?

M-am gândit. M-am prins încotro bate. N-am zis nimic.

— Acum un an, nu? Fiindcă ne-am cunoscut de ziua lu' mama, care e săptămâna viitoare.

De ce nu mă gândisem la astea pe drum spre casă? De ce nu făcusem calculele? Dacă le-aş fi făcut, aş fi scăpat de

multe.

— Şi ce vârstă are Roof?

Am ridicat din umeri, ceea ce probabil a făcut să pară că nu ştiu.

— Are trei săptămâni. Aşa că, în afară de cazul în care am avut o sarcină de unşpe luni, nu poate fi al lui Jason, nu? Dacă nu cumva crezi că mă culcam cu el şi cu tine în acelaşi timp. Asta crezi?

Iar am ridicat din umeri. Fiecare dat din umeri îmi agrava situaţia. Dar faza era că tot eram supărat de treaba cu Jason, de bătaie, de ce spusese, şi nu voiam să dau înapoi. Deşi era clar că n-o nimerisem deloc, era ca şi cum nu puteam schimba direcţia. Îmi pierdusem cârma. Faza cu lunile trebuia să ajute, dar n-a făcut-o.

— Când m-aş fi culcat cu el? Înainte de micul dejun? Fiindcă mă vedeam cu tine în fiecare după-amiază şi seară.

Încă un ridicat din umeri.

— Mă rog, a zis Alicia. Dacă atâta încredere ai în mine, atunci nu prea are nimic sens, nu? Asta mă scoate din sărite.

Ar fi fost momentul bun ca să-mi cer scuze, dar n-am făcut-o.

— Ai vrea ca toate astea să n-aibă nici un sens.

— Ce înseamnă asta?

— Te-ar scăpa de multe, nu?

— Adică?

Înţelegeam bine, de fapt. Dar tot întrebând mă puteam agăţa de ceva.

— Ştiu că de fapt nu vrei să fii aici. Vrei ca eu să-ţi spun să te duci acasă la mama ta. Mă mir că te-ai ostenit să te baţi cu Jason. Probabil ţi-a venit să-l pupi.

— Doar nu sunt...

— PENTRU DUMNEZEU! a urlat ea. ŞTIU CĂ NU EŞTI HOMO!

— Aţi păţit ceva? a întrebat Andrea de dincolo de uşă.

— PLEACĂ! Nu zic că eşti homo, prostule.

Doamne. Ştiam că o să zici asta. Jalnic. Probabil ţi-a venit să-l pupi fiindcă, dacă era el tatăl, nu mai trebuia să stai aici.

A. Exact la asta mă gândisem. Nu i-am explicat că i-am tras un picior javrei de Jason Gerson, sau o ştampilă aeriană în boaşe, fiindcă se luase de mine, nu fiindcă a zis că Roof e al lui.

— Nu e adevărat, am zis. Mă bucur că Roof e al meu.

Nu ştiam ce e adevărat şi ce nu. Era totul tare complicat. De fiecare dată când mă uitam la bebeluşul nostru cel frumos, eram uluit că aveam vreo legătură cu el. Aşa că da, mă bucuram că îl am pe Roof. Dar, când javra de Jason Gerson a spus că e al lui, mi-a venit să-l pup, la modul non-homo.

Deci nu, nu mă bucuram că-l am pe Roof. Nu mai avusesem certuri din astea, certuri pe care să nu le înţeleg deplin, certuri în care ambele părţi au şi n-au dreptate în acelaşi timp. Era ca şi cum m-aş fi trezit brusc pe skateboard-ul lui TH în vârful unei rampe verticale superînalte. Cum ajunsesem acolo sus? mă întrebam. Nu m-am antrenat pentru aşa ceva! Vreau jos! Am trecut în zece secunde de la a ne certa pe ce film vrem să vedem la a ne certa pe ce înseamnă existenţa noastră.

— Crezi că numai viaţa ta a fost dată peste cap, nu? Crezi că pentru mine nu urma nimic, aşa că nu contează că am un copil, a zis ea.

— Ştiu că urma ceva şi pentru tine. Mi-ai spus.

Voiai să te faci manechin.

Când tragi cuiva un şut în boaşe, sau un fel de ştampilă, urmează un moment când te întrebi de ce ai făcut-o. Aşa m-am simţit eu în clipa aia. De ce spusesem asta? Ştiam de ce îmi spusese atunci că vrea să se facă manechin. Ca să afle dacă îmi place de ea. În plus, asta fusese acum mult timp, când abia începusem să ne cunoaştem şi eram drăguţi unul cu altul. Spusesem multe prostii atunci. N-ar trebui să scoţi ceva dintr-o discuţie mişto şi să pui într-una naşpa. În loc

de o amintire plăcută şi una neplăcută, te alegi cu două naşpa. Când îmi amintesc cât de fericit am fost când m-am prins de ce îmi spusese Alicia asta... Asta e buba, nu? Nu mai vreau să-mi amintesc.

N-am vrut să sune rău. Sau de fapt ştiam că e un lucru rău şi l-am zis ca să rănească, dar, abia după ce mi-a ieşit pe gură, m-am gândit de ce e rău. Iar cum Alicia stătea acolo şi plângea, mi-am dat seama de câteva motive.

A sunat ca şi cum îmi băteam joc, ca şi cum credeam că n-a fost niciodată suficient de frumoasă ca să fie manechin.

A sunat ca şi cum o credeam proastă, fiindcă numai asta găsise să spună când discutasem ce vrem să facem în viaţă.

A sunat ca şi cum râdeam de ea fiindcă acum e umflată şi cu părul slinos şi foarte departe de a fi manechin.

— Ciudat, nu? a zis ea când a putut vorbi. Mama şi tata cred că tu ai stricat tot şi m-ai tras în jos şi restul. Iar eu ţi-am luat apărarea. Iar tu şi mama ta credeţi că eu am stricat tot şi te-am tras în jos.

Ştiu că nu aveam s-ajung inginer atomist sau mare scriitoare sau una dintre chestiile care cred părinţii mei că pot fi. Dar puteam s-ajung şi eu ceva. Nu ceva nemaipomenit. Dar ceva. Iar acum ce şanse mai am? Uită-te la mine. Deci te-ai bătut la colegiu.

Mare chestie. Măcar azi te-ai dus la colegiu. Eu unde m-am dus? La bucătărie şi înapoi. Aşa că încetează, bine? Încetează să mai spui cum ţi-am distrus viaţa.

Tu ai jumate de şansă. Eu ce şansă am?

Nu-mi mai adresase de mult atâtea cuvinte. De luni de zile, cred.

După mult prea mult timp, m-am calmat, mi-am cerut scuze de mai multe ori, ne-am îmbrăţişat, ne-am şi sărutat un pic. Nu mai făcusem asta de secole. Dar aia a fost prima ceartă. După aia următoarele au venit mult mai uşor.

Alicia şi Roof s-au culcat şi eu am ieşit cu skate-ul o vreme, iar când m-am întors era mama mea acolo, la masa din bucătărie, cu Roof în poală.

— Uite-l pe tati, a zis ea. Mi-a deschis Alicia, dar ea s-a dus la plimbare. Am obligat-o. Arată cam rău. Sunt doar eu aici.

— Deci doar noi trei, am zis. Drăguţ.

— Cum merge colegiul?

— Bine.

— Alicia mi-a zis că ai avut ceva probleme.

— A, am făcut eu. N-a fost nimic.

S-a uitat fix la mine.

— Sigur?

— Da. Sincer.

Şi chiar eram sincer. Aia n-a fost nimic.

17

La câteva zile după bătaia de la colegiu şi după ceartă, tata m-a sunat să mă scoată la masă. Mă sunase în ziua când s-a născut Roof, dar încă nu catadicsise să vină să-l vadă sau aşa ceva. Zicea că are multe pe cap la lucru.

— Poţi veni cu bebeluşul, dacă vrei, a zis el.

— La restaurant?

— Fiule, a zis el, mă ştii. N-am învăţat mai nimic din tot ce-am făcut, aşa că nu pot să-ţi dau sfaturi sau de-astea. Dar un lucru pe care mi-l amintesc de când te aveam pe tine e că, atunci când eşti un tânăr tată, e mai uşor să fii servit în baruri.

— De ce să nu te servească?

— Nu pe mine, fraiere. Pe tine. Eşti minor. Dar, dacă ai un copil, nu te întreabă nimeni nimic.

Nu m-am ostenit să-i zic că oricum pot bea la restaurant dacă e un adult cu mine. Mama mă punea mereu să beau un pahar de vin la cină ca să învăţ băutul cu responsabilitate. Dacă tata avea un singur sfat pentru mine, ar fi suferit să afle că mi-era inutil.

Am aşteptat până au plecat toţi, apoi l-am scos pe Tony Hawk de sub pat şi l-am pus pe perete cu resturile de adeziv care mai erau pe spate. Se cocârjase un pic, dar a rămas pe perete suficient ca să-i spun că vine tata.

— Pentru tata a fost ceva firesc să facă totul pentru copiii lui, dar s-a depăşit pe sine când a demarat NSA Asociaţia naţională de skateboarding, a spus Tony.

Tony nu prea glumea când vorbeam cu el, dar asta a fost bună. Adică în carte nu era glumă. Tatăl lui chiar a înfiinţat NSA, doar fiindcă fiul lui făcea skateboarding. Dar era o glumă în discuţia noastră.

Tatăl meu nici n-ar fi făcut focul dacă mi-era frig.

— Mda, am făcut. Tatăl meu nu prea e aşa. Tatăl meu…

Nu ştiam cu ce să încep, de fapt. Mi-era jenă să spun că tata ura europenii şi alte astea.

— Pentru Frank şi Nancy Hawk - vă mulţumesc pentru sprijinul vostru etern, a spus Tony.

Asta scrie la începutul lui Hawk - Ocupaţie:

skateboarder. Iar tatăl lui TH murise, aşa că „sprijinul etern” arată cât de mult se gândeşte şi acum la el.

— Dacă aş scrie o carte, n-aş pomeni de tata, nici dacă ar fi autobiografie, am zis eu. Aş scrie „M-am născut doar cu mamă”.

— Eu am fost un accident; mama avea patruştrei de ani şi tata patruşcinci când am apărut eu, a zis Tony.

Ştie că şi eu am fost un accident. Şi ştie că mama şi tatăl meu sunt exact opusul alor lui.

— Tata va avea patruşcinci de ani abia când eu…

Am socotit pe degete.

— Voi avea douăşopt!

— Fiindcă ai mei erau relativ în vârstă când am apărut eu, depăşiseră etapa parentală şi trecuseră direct la mentalitatea de bunici, a spus Tony.

— Tatăl meu nu e destul de matur ca să fie tată, darămite bunic, am zis eu.

— I-am împrăştiat cenuşa în ocean, dar am păstrat o parte, a spus Tony. Fratele meu şi cu mine am împrăştiat recent restul la Home Depot.

Tatăl lui Tony a murit de cancer. E cea mai tristă parte din cartea lui. Dar tot nu înţelegeam de ce vorbeam despre asta când ideea era să discutăm de cât de inutil era al meu.

— Îmi pare rău, am zis.

Şi n-am ştiut ce să mai zic, aşa că am dat posterul jos, l-am rulat şi l-am pus la loc sub pat.

Aşa că tata a venit, a salutat-o pe Alicia, a spus oricui îl asculta că Roof seamănă leit cu mine, apoi l-am pus pe Roof în coşul lui şi l-am dus la restaurantul italienesc din Highbury Park. Era un separeu în spate cu o banchetă

lungă cu piele şi am pus coşul acolo, ferit. Au venit mulţi oameni să-l vadă.

— Probabil cred că suntem doi poponari care l-au adoptat, a zis tata.

Era modul lui de-a spune că păream de-aceeaşi vârstă, dar nu păream nici atunci şi nu părem nici acum.

A comandat două beri şi mi-a făcut cu ochiul.

— Bun, a zis când au venit berile. Beau cu fiul meu şi cu fiul lui. Fiul meu şi nepotul meu. Fir-aş să fiu.

— Şi cum e? am spus eu ca să spun ceva.

— Nu aşa rău cum credeam. Probabil fiindcă nu am nici treişcinci de ani.

S-a uitat la masa vecină, unde două fete mâncau pizza şi râdeau. Ştiam de ce se uită.

— Le-ai văzut pe alea două? a zis el. Nu m-aş urca pe nici una din ele ca s-ajung la tine.

Dacă ai vizita Pământul de pe altă planetă, habar n-ai avea ce vrea tata să zică, chiar dacă ai învăţat limba. Dar te-ai prinde repede. Ori spunea că e lefter, ori că văzuse pe cineva care-i plăcea, ori spunea lucruri urâte despre europeni. Avea milioane de expresii pentru fiecare dintre chestiile astea şi aproape nici un cuvânt pentru orice altceva.

— A, a făcut el. Mai am un sfat. Nimic nu e mai bun decât un bebeluş ca să agăţi.

— Aha, am zis. Mersi.

Nici una din fete nu părea interesată vreun pic de noi sau de Roof.

— Ştiu la ce te gândeşti, a zis el. Te gândeşti „Fraier bătrân, ce nevoie am eu de asta? Am iubită”.

Dar ar putea fi util. Într-o zi.

— Poate că atunci Roof nu va mai fi bebeluş, am zis.

El a râs.

— Să crezi tu.

— Mersi, am spus.

— Nu mă înţelege greşit. E o fată de zahăr Alicia.

Iar ai ei par drăguţi etc. Dar...

— Dar ce?

Chiar mă scotea din sărite.

— N-ai nici cea mai mică şansă, aşa-i?

Am trântit halba mea cu bere pe masă, fiindcă mă enervase, iar una din tipe - cea pe care aş fi agăţat-o eu, cu ochi mari căprui şi păr lung ondulat - s-a întors să vadă ce e.

— Ce sens are să mă scoţi în oraş ca să-mi spui toate astea? am întrebat. Mi-e şi aşa destul de greu.

— Nu e doar greu, fiule. E imposibil.

— De unde ştii?

— A, zic şi eu... N-am de unde să ştiu toate astea... Zău!

— Da, dar de unde ştii de mine şi Alicia? Poate suntem altfel.

— Nu contează cum sunteţi. Nu puteţi sta în aceeaşi cameră cu un bebeluş fără să vă scoateţi din minţi unul pe altul.

La asta n-am mai zis nimic. În după-amiaza aia începusem să ne scoatem din sărite.

— Eu şi cu maică-ta am ajuns ca frate şi soră.

Şi nu la modul bun. Nici vorbă de incest.

Am făcut o mutră. Glumele lui erau groaznice cam tot timpul. Incest, adopţii gay, pentru el nu conta.

— Scuze. Dar ştii ce zic. Doar ne uitam la chestia asta. Care erai tu. Şi întrebam: a respirat? a făcut caca? trebuie schimbat? Asta era tot ce vorbeam.

Nu ne uitam unul la altul. Când eşti mai mare, e-n regulă, fiindcă de obicei a existat o perioadă înainte de asta şi întrevezi o perioadă şi după. Dar când ai şaişpe ani... O ştiam pe mama ta de vreo cinci minute. Era nebunie.

— Unde locuiaţi?

Nu-i mai întrebasem niciodată. Ştiam că nu stătusem dintotdeauna în casa noastră, dar nici nu mă interesase ce se petrecuse înainte de când aveam eu amintiri. Acum perioada aia merita cunoscută.

— La mama ei. Bunica ta. Probabil i-am fost fatali. Atâta plânset.

— Mama zicea deunăzi că am fost un bebeluş cuminte. Ca Roof.

— A, erai tare cuminte. Nu, ea era cu plânsul.

Ne-am căsătorit când am aflat despre tine, aşa că a fost altfel. Mai multă tensiune, de-astea. Iar casa bunicii tale era mică. Ţi-o aminteşti?

Am clătinat din cap. Bunica a murit când aveam patru ani.

— Dar ştii. Nu era aşa mare diferenţă. O cameră e tot o cameră, nu? Vreau să zic că nimeni nu se aşteaptă să rezişti. Să rezişti, că altfel...

Am încercat să nu râd de tatăl meu când îmi spunea să fiu un tată bun, că altfel...

— Dar cealaltă chestie... Nu lăsa asta să te dărâme. Relaţiile oricum durează vreo cinci minute la vârsta ta. Când ai şi copil, scade la trei minute jumate. Nu încerca să faci să dureze tot restul vieţii dacă nu vezi cum ai putea rezista până la cină.

Tatăl meu e probabil adultul cu cel mai puţin bun-simţ din câţi ştiu. În afară de Rabbit, care nu prea se pune. Şi atunci de ce el e singurul care a spus ceva de bun-simţ în tot anul ăla? Brusc am înţeles de ce TH mi-a spus povestea cu cenuşa tatălui lui. Încerca să mă facă să mă port cu tatăl meu ca şi cum ar fi bun, cineva care are ceva interesant să-mi spună, cineva care te ajută. Dacă TH ar fi încercat asta în orice altă zi, ar fi fost pierdere totală de timp. Dar aşa, de-aia TH e genial, nu?

Pe de altă parte, poate dacă tata nu ar fi spus toate alea, eu şi cu Alicia n-am fi avut cearta pe care am avut-o când am ajuns acasă. A vrut să ştie unde l-am pus pe Roof în maşină. Am zis că am pus coşul cu el pe bancheta din spate şi am condus încet, iar ea a înnebunit. A spus chestii despre tata care în mod normal nu m-ar fi deranjat, dar, fiindcă fusese de bun-simţ, i-am luat apărarea. Iar să-i iau apărarea

însemna să spun chestii despre mama şi tatăl lui Alicia, pe care poate n-ar fi trebuit să le spun.

Nu cred că tata avea legătură însă cu cearta de după câteva zile. Era vorba că stăteam eu pe telecomandă şi nu mă mişcăm şi posturile se tot schimbau. Nu mai ştiu de ce făceam asta. Poate fiindcă vedeam c-o scoate din sărite. Iar tata clar n-a avut legătură cu cearta de după ziua aia, despre un tricou care zăcea de vreo săptămână pe jos în baie.

Aici a fost vina mea. Partea cu tricoul. Era al lui Alicia, dar îl luasem eu şi l-am aruncat pe jos când mi l-am scos. Dar, fiindcă era tricoul ei, l-am lăsat aşa. M-am gândit că nu e al meu. Nu m-am gândit „nu-l ridic, chiar dacă l-am purtat eu, fiindcă nu e al meu”. Doar nu l-am văzut, fiindcă nu era al meu, aşa cum nu vezi magazinele care nu te interesează sau curăţătoriile sau agenţiile imobiliare.

N-am percutat. După părerea mea însă, nu trebuia să se ajungă la ce s-a ajuns, la aruncat pe jos fiecare articol de îmbrăcăminte din cameră şi călcat în picioare.

Totul scăpa de sub control. Ca un prof care scapă de sub control clasa. A fost bine o vreme, apoi s-a întâmplat una, apoi alta şi apoi au început să se întâmple în fiecare zi, fiindcă nu era nimic care să le oprească. Erau uşoare.

Când m-am întors acasă, n-a avut legătură cu certurile. Sau aşa ne-am zis noi. Am răcit zdravăn şi am tuşit şi strănutat toată noaptea, trezind-o pe Alicia, deşi avea mare nevoie de somn. Şi nu era mulţumită că îl iau pe Roof şi îi dau microbi, deşi mama ei a spus că e mai bine aşa pentru sistemul lui imunitar.

— O să dorm pe canapeaua din living, dacă vrei, am zis.

— Nu trebuie.

— Mă descurc.

— N-ai prefera un pat? Cum ar fi în camera lui Rich?

— Da, am zis. Ar merge.

Ştiu că nu sună foarte entuziast.

— Dar e alături, nu? am spus eu.

— A. Adică tot te-aş auzi.
— Probabil.
Amândoi ne-am făcut că ne gândim bine. Avea să fie vreunul suficient de curajos?
— Sigur, ai putea să te duci la tine acasă, a spus ea şi a râs, ca şi cum era o idee trăsnită.
Am râs şi eu şi apoi m-am prefăcut că mi-am dat seama de ceva de care ea nu se prinsese.
— N-am muri pentru o noapte, am zis.
— Ştiu.
— Doar până-mi trece tuşea.
— Sigur nu te superi?
— Mi se pare logic aşa.
Am plecat în ziua aia şi nu m-am mai întors.
Când mă duc să-l văd pe Roof, ai ei mă întreabă cum stau cu răceala. Chiar şi după atâta timp. Ţineţi minte când am fost trimis în viitor a doua oară?
Când l-am dus pe Roof la vaccinare? Iar Alicia a spus „Acum chiar am răcit eu” şi a râs? De asta râdea.
În prima noapte acasă am fost trist. Nu puteam adormi fiindcă era prea linişte în camera mea.
Aveam nevoie s-aud respiraţia lui Roof. Şi nu părea OK să nu fie şi el acolo, deci nici camera mea, în care dormisem în fiecare noapte a vieţii mele, nu era OK. Eram acasă şi voiam să fiu acasă. Dar acasă era acum şi alt loc şi nu puteam fi în ambele locuri deodată. Eram cu mama mea, dar nu puteam fi cu fiul meu. Asta te face să te simţi ciudat. Şi mă simt ciudat de-atunci.
— Ţi-a spus tatăl tău ceva când aţi mers la pizza? a întrebat mama când eram deja acasă de câteva zile.
— Cum ar fi ce?
— Nu ştiu, a spus. Prea mare coincidenţă. Ieşi în oraş cu el şi apoi te întorci acasă.
— Am stat de vorbă.
— Ah, Doamne, a făcut ea.
— Ce?

— Nu vreau să-l asculţi pe el.
— A fost OK. A spus că nu trebuie să locuiesc acolo dacă nu vreau.
— Păi era clar că zice asta. Uită-te la viaţa lui.
— Dar exact aia ai zis şi tu.
A tăcut o vreme.
— Eu o spuneam din punctul de vedere al mamei.
M-am uitat la ea bine să văd dacă glumeşte.
— Şi el din ce punct de vedere spunea?
— Nu al mamei, asta e clar. Evident. Dar nici al tatei. Al unui tip.
Brusc m-am gândit la Roof, Alicia şi la mine, cum vom spune cândva aceleaşi lucruri. Poate era doar o porcărie care se repeta iar şi iar. Poate Alicia avea să fie mereu supărată pe mine pentru răceala mea, aşa că şi dacă eram de acord - cum erau de acord acum mama şi tata -, nu va fi niciodată de acord că suntem de acord.
— Mă rog, a zis mama. Eşti aici doar din cauza răcelii.
— Ştiu.
— Deci nu are legătură cu ce-a zis tatăl tău.
— Ştiu.
— Bun.
— Da.
În noaptea când m-am întors acasă cu răceala, m-am dus direct în camera mea să vorbesc cu Tony Hawk. Ştiu că sună stupid, dar mi-a fost dor de el la fel de mult ca de mama. Mama mă iubea şi se temea pentru mine şi restul, dar Tony Hawk mă făcea să gândesc, poate fiindcă trebuia să analizez ceea ce spunea.
— E doar o mică răceală, i-am spus. Aşa că am venit acasă pentru câteva zile.
— Ştiam că, deşi tot o iubeam pe Cindy, trăiam în două lumi diferite care nu se întâlneau, a spus Tony. În septembrie 1994 ne-am despărţit. Din păcate a fost nevoie de asta ca să ne dăm seama cât de important e să fii părinte.

M-am uitat la el. Corect, văzuse imediat dincolo de răceala mea. Dar n-aveam nevoie să-mi spună el ce important e să fii părinte. Ce mai era în viaţa mea în afară de Roof? Mă duceam la colegiu cam o dată pe lună, nu mai aveam timp de skateboarding şi nu vorbeam decât despre copil. Eram dezamăgit de el. Nu mă făcea deloc să gândesc.

— N-a fost deloc o despărţire urâtă, a spus el.

Eram amândoi decişi să-i oferim lui Riley cea mai fericită viaţă.

— M-ai ajutat de n-ai mai putut, i-am spus.

Dar faza cu TH e că mereu spune mai mult decât ai crede.

18

Sunt multe pe net despre adolescenţi care au copii. Adică sunt multe pe net despre orice, nu?

Asta e faza mişto cu netul. Oricare ar fi problema ta, e ceva acolo despre ea şi te face să te simţi mai puţin singur. Dacă ţi s-au înverzit subit braţele şi vrei să discuţi cu alţi oameni de vârsta ta care au braţe verzi, se găseşte un site. Dacă decideam să fac sex numai cu profe de mate suedeze, sigur găseam un site cu profe de mate suedeze care voiau să facă sex doar cu englezi de optişpe ani. Aşa că nu e de mirare că poţi găsi tot ce vrei despre sarcinile la adolescenţi, dacă te gândeşti. Să faci un copil când eşti adolescent e ca şi cum ai avea braţe verzi. Noi suntem mai mulţi decât ei.

Majoritatea chestiilor găsite erau cu puşti ca mine care se plângeau. Nu-i învinovăţeam, pe bune, fiindcă aveam de ce ne plânge. Se plângeau că n-au unde locui, n-au bani, n-au serviciu, n-au cum să aibă serviciu fără să plătească mai mult decât ar putea câştiga vreodată pe cineva ca să stea cu copilul. Nu mă simt prea des norocos, dar m-am simţit când am citit chestiile alea. Ai noştri nu ne-ar fi alungat niciodată de Apoi am găsit o cărticică plină de chestii dintre care unele erau scrise de premier. Majoritatea erau inutile - de exemplu, scria că majoritatea adolescentelor rămân însărcinate accidental - ZĂU?? Iar unele erau amuzante - de exemplu, unul din zece adolescenţi nu-şi aminteşte dacă a făcut sex în noaptea dinainte, ceea ce e incredibil, dacă stai să te gândeşti. Cred că asta înseamnă că unul din zece adolescenţi s-a făcut atât de pulbere în noaptea dinainte, încât nu mai ştie ce s-a petrecut. Nu cred că înseamnă că doar au uitat, ca atunci când ai uitat dacă ai strâns consola. Mi-a venit să fug la mama şi să-i spun

asta. Ceva de genu' „Mamă, ştiu că nu trebuia s-o fac, dar măcar a doua zi mi-am amintit c-am făcut-o!”

Am aflat că Marea Britanie are cea mai proastă rată a sarcinilor la adolescente din Europa. În sensul că e cea mai mare. Mi-a luat ceva să mă prind de asta. Pentru o clipă am crezut că vrea să zică invers, că rata sarcinilor la adolescenţi e mică şi premierul ne cere să facem mai multe eforturi. Am mai aflat că după cinşpe ani, optzeci la sută dintre taţii adolescenţi pierd complet legătura cu copiii lor. Optzeci la sută! Opt din zece! Patru din cinci! Asta însemna că în cinşpe ani era foarte posibil să nu mai am nici o legătură cu Roof. Nu voiam să permit aşa ceva.

Eram furios când am plecat de-acasă şi eram furios şi când am ajuns la Alicia acasă. Am bătut în uşă mult prea tare, iar Andrea şi Rob erau furioşi pe mine înainte chiar să-mi deschidă. Probabil nu trebuia să mă duc, dar era deja cam nouă seara şi la zece ea dormea, aşa că nu aveam timp să mă calmez. După cum vedeam eu lucrurile, n-aveam de gând să renunţ să-l văd pe Roof. Asta se întâmpla doar dacă Alicia mă împiedica să-l văd şi se muta din oraş şi nu-mi spunea unde. Aşa că avea să fie numai vina ei.

— Ce-i cu gălăgia asta? a întrebat Andrea când a venit la uşă.

— Trebuie să vorbesc cu Alicia.

— E în baie, a spus Andrea. Şi abia l-am culcat pe Roof.

Nu ştiam dacă mai am voie s-o văd pe Alicia în baie. În ziua când s-a născut Roof, Andrea practic mă obligase să intru în baie. De-atunci, locuisem cu ea şi apoi mă mutasem, deşi nu ne despărţiserăm, sau nici nu vorbiserăm de despărţire, deşi cred că amândoi ştiam ce urmează. Deci ce însemnau toate astea? Era OK s-o văd pe Alicia goală sau ce? Asta era genul de lucru de care trebuia să scrie premierul pe net. Lasă că nu-ţi aminteai ce-ai făcut în noaptea dinainte. Noaptea dinainte trecuse. Era prea târziu pentru noaptea dinainte. Voiam să ştim despre nopţile de după, nopţile când voiai să vorbeşti cu o iubită goală sau

fosta iubită goală şi nu ştiai dacă să laşi o uşă să-ţi stea în cale.

— Păi şi ce să fac? am întrebat-o pe Andrea.

— Du-te şi bate la uşă.

Era, recunosc, un răspuns strălucit. Am mers sus şi-am bătut la uşă.

— Ies imediat, a spus Alicia.

— Eu sunt.

— Ce cauţi aici? Ţi-a mai trecut răceala?

— Nu, am zis.

Doar că am fost destul de inspirat să fac să sune mai mult ca „Du” ca să se audă că sunt tot înfundat.

— Vreau să vorbim.

— Despre ce?

Nu voiam să vorbesc prin uşa de la baie despre Roof şi cum aveam să pierdem legătura peste cinşpe ani.

— Poţi să ieşi? Sau să intru eu?

— Ah, fir-ar să fie.

Am auzit-o ieşind din cadă şi apoi s-a deschis uşa. Era în capot.

— Speram să am zece minute numai pentru mine.

— Scuze.

— Ce-i?

— Vrei să vorbim aici?

— Roof doarme în camera noastră. Camera mea. Jos sunt mama şi tata.

— Poţi intra la loc în cadă.

— A, ce, ca să te uiţi un pic?

Eram acolo de numai două minute şi mă călca pe nervi. Nu voiam să mă uit deloc. Voiam să discut cu ea despre pierderea legăturii cu fiul meu. Am întrebat-o dacă vrea să intre la loc în cadă fiindcă-mi părea rău c-o deranjasem.

— Am lucruri mai bune de văzut decât să mă uit la tine, am spus.

Nu ştiu de ce-am ales acele cuvinte. Cred chiar c-am dat-o în bară şi am omis nişte cuvinte, precum „făcut”. „Am

lucruri mai bune de făcut decât să mă uit la tine”, probabil asta voiam să zic. Eram furios pe ea şi ea era obraznică. Era un mod de a-i spune „Nu eşti aşa tare”.

Apoi am spus „Oameni”. Pentru că Alicia nu e un lucru.

— Ce vrei să zici?

— Ce-am zis.

Nu credeam că va înţelege altceva.

— Deja te vezi cu altcineva? Te culci cu altă fată?

Întâi n-am spus nimic. Nu pricepeam cum ajunsese de la una la alta.

— Ce tot spui?

— Rahat cu ochi ce eşti. „Vai, sunt răcit.” Mincinosule. Cară-te. Te urăsc.

— De unde ţi-a mai venit şi asta?

Acum urlam amândoi.

— Ai „oameni mai buni de văzut”? Atunci du-te şi vezi-i.

— Nu...

Nu mă lăsa să vorbesc. A început să mă împingă pe uşă, iar Andrea a venit în fugă pe scări.

— Ce naiba faceţi?

— Sam a venit să-mi spună că e cu altcineva.

— Minunat, a spus Andrea.

— Poţi să-ţi iei gândul de la Roof, a zis Alicia.

Nu te mai las să-l vezi.

Nu-mi venea să cred. Era complet absurd. Acum treizeci de minute mă temeam că voi pierde legătura cu Roof peste cinşpe ani şi venisem la Alicia să vorbim despre asta şi am pierdut legătura cu el imediat, în prima zi din cei cinşpe ani. Mi-a venit s-o strâng de gât, dar m-am întors şi-am plecat.

— Sam, a spus Andrea. Stai. Alicia, nu-mi pasă ce-a făcut Sam. Nu faci astfel de ameninţări decât dacă s-a întâmplat ceva extrem de grav.

— Şi asta nu ţi se pare grav? a întrebat Alicia.

— Nu, a spus Andrea. Nu mi se pare.

S-a lămurit totul. Alicia s-a îmbrăcat, Andrea ne-a făcut ceai şi am stat la masa din bucătărie şi am vorbit. Sună mult mai inteligent decât a fost.

M-au lăsat să vorbesc şi am putut în fine să le zic că nu eram cu altcineva, că nu voiam să fiu cu altcineva, iar toată chestia cu oameni mai buni de văzut venise de nicăieri şi nu însemna nimic. Apoi le-am explicat să venisem furios fiindcă premierul a spus în raportul lui sau ce-o fi fost ăla că aveam să pierd legătura cu Roof şi nu voiam asta.

— Deci a fost cam ironia sorţii că Alicia te-a împiedicat să-l vezi în seara asta, a zis Andrea.

Alicia a cam râs, dar eu nu.

— Cum se întâmplă? am întrebat eu. Cum pierd acei taţi legătura cu copiii lor?

— Le e tot mai greu, a spus Andrea.

Nu-mi dădeam seama cât de greu poate să fie ca eu să nu-l mai văd pe Roof. Simţeam că nu pot să nu-l mai văd, că mi-ar fi fizic imposibil. Ar fi fost ca şi cum nu mi-aş mai vedea picioarele.

— Ce e tot mai greu?

— Câte astfel de certuri crezi că poţi suporta înainte să renunţi la Roof? Certuri ca cea din seara asta?

— Sute, am zis. Sute şi sute.

— OK, a zis ea. Să zicem că sunt două aşa pe săptămână în următorii zece ani. Asta înseamnă o mie. Şi încă rămân cinci ani din cei cinşpe. Înţelegi?

Oamenii renunţă. Nu fac faţă. Obosesc. Într-o zi, poate îl vei urî pe noul iubit al lui Alicia. Poate va trebui să te muţi în altă parte a ţării cu serviciul.

Sau în altă ţară. Iar când vii acasă, te deprimi când Roof nu te recunoaşte… Pot fi multe motive.

Alicia şi cu mine n-am spus nimic.

— Mersi, mamă, a spus Alicia după o vreme.

Cum ziceam, nu poţi face nimic în privinţa adevăratului viitor, cel în care nu poţi fi trimis. Trebuie să stai şi să-l aştepţi. Cinşpe ani! Nu puteam aştepta cinşpe ani! În

cinşpe ani voi fi cu un an mai mare decât David Beckham acum, cu doi ani mai mic decât Robbie Williams, cu şase ani mai mic decât Jennifer Aniston. În cinşpe ani, Roof ar putea face greşeala pe care am făcut-o şi eu şi mama mea, ar deveni tată, iar eu bunic.

Faza era însă că nu puteam decât să aştept.

N-are nici un sens să zoresc lucrurile, nu? Cum ar fi asta? Nu puteam înghesui cinşpe ani cu Roof în doi, trei, nu? N-ar ajuta. Tot nu e sigur că-l voi cunoaşte în cinşpe ani efectivi.

Urăsc timpul. Nu face niciodată cum vrei tu.

Am cerut să-l văd pe Roof înainte să plec acasă.

Era adormit, cu mânuţele la gură, şi scotea sforăiturile lui mititele. L-am privit toţi trei o vreme. Stop aici, m-am gândit. Să rămână toţi aşa. Am trece fără probleme de cei cinşpe ani dacă am rămâne aici, fără să spunem nimic, privind copilul cum creşte.

19

Vă spun toate astea ca pe o poveste, cu început, mijloc şi sfârşit. E o poveste, cred, fiindcă viaţa fiecăruia e o poveste, nu? Dar nu e genul de poveste care are sfârşit, totuşi. Am optsprezece ani, la fel şi Alicia, Roof are aproape doi, sora mea unu şi nici mama şi tata nu sunt încă bătrâni. Voi fi la mijlocul poveştii pentru mult timp, până hăt departe, şi cred că mai urmează multe schimbări şi meandre. Poate aveţi însă câteva întrebări, şi voi încerca să vă răspund.

Cum e cu copilul mamei tale? Cum a fost?

Emily, fetiţa mamei, s-a născut în acelaşi spital ca Roof, dar în rezerva de alături. Mark era acolo, evident, şi eu l-am dus pe Roof acolo cu autobuzul după câteva ore.

— Uite-o pe bunica, am zis când am intrat. Şi uite-o pe mătuşa ta.

Mama se obişnuise deja să fie „bunica”, dar nu multora li se spune „bunică” atunci când alăptează şi nu multora li se spune „mătuşă” la vârsta de două ore.

— Fir-ar să fie, a zis Mark. Ce nebunie.

El râdea, dar mama n-a fost de acord.

— Ce-i nebunie? a întrebat ea.

— S-a născut de vreo CINCI minute şi are un nepot mai mare decât ea, doi fraţi vitregi cu mame diferite, o mamă care e bunică şi cine mai ştie ce.

— Ce?

— Păi nimic. Dar e deja destul.

— E doar o familie.

— O familie în care toţi au vârsta greşită.

— Ah, nu mai fi aşa formalist. Nu există „vârsta corectă”.

— Nu, a spus Mark.

Îi cânta în strună fiindcă era fericită şi n-are sens să discuţi de-astea într-o rezervă de spital după ce tocmai s-a născut un copil. Şi totuşi există vârsta corectă, nu? Iar şaişpe ani nu e aia, chiar dacă te străduieşti să te descurci cât de bine poţi cu ce s-a întâmplat. Mama îmi tot spusese asta de când m-am născut. Am făcut copii la vârsta nepotrivită, cu parteneri nepotriviţi. Mark o dăduse în bară prima oară, la fel şi mama, şi de unde să ştie dacă acum era bine? Nu erau împreună de prea mult timp.

Oricât de mult îl iubeam eu şi cu Alicia pe Roof, era stupid să susţinem că fusese o idee bună să-l facem şi stupid să susţinem că noi doi vom fi împreună la treizeci de ani, sau măcar la nouăşpe.

Ce nu pricepeam era dacă conta că toţi alesesem persoane nepotrivite ca să facem copii. Totul depindea de cum aveam să fim noi, nu? Dacă treceam peste toate astea şi mergeam la facultate şi deveneam cel mai tare graphic designer din lume şi un tată bunicel pentru Roof, atunci m-aş fi bucurat că mama şi tata erau părinţii mei. Dacă aş fi avut alţi părinţi, totul ar fi putut fi diferit. Poate că tata mi-a dat gena de graphic designer, deşi el nu poate desena ceva pentru nimic în lume. Am învăţat despre genele recesive la biologie, aşa că poate genele de design erau la el aşa.

Trebuie să fie tone de oameni faimoşi ai căror părinţi mai bine nu se întâlneau. Ar fi fost faimoşi dacă nu era aşa? Prinţul William? OK, e un exemplu prost, fiindcă, dacă avea acelaşi tată, tot era prinţul William. Sau prinţul Cutare. Poate „William” a fost ideea Dianei. Şi poate că nu vrea să fie prinţ.

Uite alt exemplu: Christina Aguilera. A scris cântece cum că tatăl ei era violent şi restul. Dar ea n-ar fi Christina Aguilera fără el, nu? Şi n-ar fi scris cântecele alea dacă tatăl ei era de treabă.

E cam aiurea totul.

Ziua aia din viitor când ai mers cu Roof la injecţii… Chiar a existat aşa o zi? Da, a existat. E şmecher viitorul. Sau e

şmecher cum face Tony Hawk, în orice caz. Când ajung la fazele alea din viaţa mea, pe care le-am mai vizitat, se întâmplă cam aceleaşi chestii ca prima oară, dar din alte motive şi cu alte senzaţii. În ziua aia, de exemplu, Alicia m-a sunat fiindcă era răcită şi eu trebuia să-l duc pe Roof la doctor. Dar am ştiut numele lui când am ajuns acolo, aşa că nu poate spune nimeni că n-am băgat nimic la cap, haha.

Dar n-a făcut vaccinurile, totuşi, deci partea aia era adevărată. S-a întâmplat că a început să plângă în sala de aşteptare când i-am spus că n-o să doară.

Cred că s-a prins că, de vreme ce niciodată nu-i spuneam că ceva n-o să doară, de data asta o să doară, altfel nu m-aş fi deranjat s-o spun. Şi m-am gândit „Să-l ducă ea. Nu vreau să fac eu asta”.

Parcă domnişoara Miller ne-a spus la ora de religie că unii oameni cred că îţi retrăieşti viaţa iar şi iar, ca un nivel dintr-un joc pe computer, până îţi iese bine. Păi orice religie ar fi aia, s-ar putea să cred şi eu în asta. Poate sunt de fapt hindus sau budist sau aşa ceva, fără să ştiu. Am trăit ziua aia la doctor de două ori deja şi am dat-o în bară de ambele daţi, doar că începe să-mi iasă mai bine, dar foarte lent. Prima dată am dat-o de-a dreptul în bară, fiindcă nici măcar nu-i ştiusem numele complet al lui Roof. Iar a doua oară îi ştiusem numele şi să am grijă de el cum trebuie, dar tot n-am reuşit să-l fac să treacă prin asta. Şi probabil nu voi avea şi o a treia încercare, fiindcă nu mai e în viitor. E în trecut. Iar Tony Hawk nu m-a proiectat până acum înapoi. Doar înainte. Aşa că pe drumul spre casă mă gândeam dacă voi avea vreodată încă un copil, când voi fi mai mare. Şi poate va trebui să-l duc sau s-o duc la vaccinuri, iar atunci îmi va ieşi perfect - voi şti numele copilului, îi voi spune că n-o să doară şi că poate să plângă cât o vrea, dar tot trebuie s-o facă. Aia va fi ziua perfectă.

Apoi voi putea merge mai departe şi nu-mi voi retrăi viaţa iar şi iar.

A, încă ceva. Nu l-am dus la magazinul de jucării după aia, ca să pierd timpul, aşa că n-am aruncat cele 9,99 lire pe elicopter. Bag la cap. Doar că foarte încet.

Mai vorbeşti cu Tony Hawk? Şi el cu tine?

Veţi vedea.

La colegiu e OK?

Bine, mersi. Adică îmi fac treaba. Iar profii sunt înţelegători. Nu sunt sigur că pot să le fac pe toate însă, în timpul pe care-l am. V-am spus de mama şi de bunicul, cum au alunecat de pe prima treaptă?

Ei, eu am ajuns la jumătatea scării. Dar nu văd cum voi ajunge mai sus de-atât. Şi s-ar putea să cobor la loc dacă nu găsesc un mod de-a rămâne acolo.

Poate Roof va ajunge mai sus. Asta e faza în familia noastră. Ştii că, dacă o dai în bară, va veni rapid alt copil care s-ar putea descurca mai bine.

Şi cum merge cu Alicia?

Ştiam că o să întrebaţi asta.

Acum ceva vreme - imediat după ce Alicia a scăpat de răceală - am făcut iar sex, prima oară după naşterea lui Roof. Nu-mi amintesc cum s-a întâmplat sau de ce. Era o seară de duminică şi petrecusem ziua cu Roof, toţi trei, fiindcă decisesem că îi place să stea cu ambii părinţi. Făceam pe rând în weekenduri. Eu mă duceam la Alicia şi ieşeam cu Roof, sau îl aduceam la mine ca să stea cu mătuşica lui. Nu cred că-i păsa cine ştie ce. Cred că ne simţeam vinovaţi de ceva. Probabil ne simţeam vinovaţi că trăieşte în camera unei fete de şaişpe ani şi are o mamă şi un tată care habar n-au de nimic. Dar măcar puteam merge la Zoo sau în parc împreună. Era greu, dar greu la modul cum e să-ţi ţii respiraţia cinci minute, nu greu la modul examenelor la mate. Cu alte cuvinte, orice idiot poate încerca.

L-am dus în Finsbury Park, pe care l-am cam epuizat de când eram mic, aşa că nu stai acolo şi te gândeşti că abia acum patru, cinci ani te dădeai pe barele alea. Andrea şi

Robert îi dăduseră lui Alicia 20 de lire, aşa că am mâncat la cafenea, iar Roof a primit chipsuri şi îngheţată şi vreo patru ture la aparatele alea pline cu mingiuţe în ouă de plastic transparent. N-am vorbit despre nimic.

Adică nu vorbeam despre viaţă şi de-astea. Vorbeam despre mingiuţe, raţe, bărcuţe, leagăne şi băieţi care aveau scutere Thomas the Tank. Iar când Roof era la leagăne sau la nisip, unul din noi stătea pe bancă.

Mama m-a întrebat odată despre ce vorbeam Alicia şi cu mine când eram cu Roof şi i-am spus că despre nimic, că mă ţin deoparte. Mama s-a gândit că e semn de maturitate, dar adevărul era că mi-era frică de ea. Dacă voia să se certe, nu-i păsa unde eram, aşa că mi s-a părut mai sigur să stau pe bancă şi să mă uit cum îl dă pe Roof în leagăn, decât să stau lângă ea. Dacă făceai asta, te pomeneai în mijlocul terenului de joacă, sub soare, că ţi se spun tot felul de chestii, în timp ce se adunau oamenii să se uite. Nu zic că nu era şi vina mea, în jumătate din cazuri. Era. Eu uitam ce stabilisem, lucrurile, mâncarea şi băutura. Făceam glume tâmpite despre lucruri despre care nu voia să glumesc, precum kilogramele ei. Glumeam fiindcă începusem să mă gândesc la ea ca la o soră, o mamă (a mea, nu a lui Roof) sau o prietenă de la şcoală. Ea nu râdea la glumele alea fiindcă ea nu se gândea la mine aşa.

Dar ziua când am mers la Finsbury Park a fost drăguţă. Nici o ceartă, Roof era fericit, soarele strălucea. Am ţinut-o tot aşa. Am mers la Alicia acasă s-o ajut cu mâncarea şi culcarea lui Roof, apoi Andrea m-a invitat la cină. După cină am mers în cameră ca să-l văd pe Roof adormind înainte să plec acasă, iar Alicia şi-a pus braţele în jurul meu şi din una în alta am mers în camera fratelui ei.

Amuzant e că din nou n-aveam prezervative. A trebuit să se ducă să şterpelească iar de la ai ei.

Trecuse mult timp de când nu mai făcusem aşa ceva. Eram singur, dacă înţelegeţi. Până în seara aia, nu avusesem nici un chef să mă culc cu Alicia fiindcă nu voiam

să se gândească că suntem împreună. Dar nici nu mă puteam culca cu altcineva, nu?

Ar fi fost cearta certurilor dacă afla. Şi încă mi-era frică... Dacă mai lăsam pe careva gravidă? Ar fi fost sfârşitul. Aş fi făcut un ciclu interminabil de la un copil la altul, cu câte o vizită la colegiu, pentru tot restul vieţii.

Aşa că m-am culcat cu Alicia şi ce s-a întâmplat? S-a gândit că suntem împreună. Stăteam pe patul fratelui ei după aia, iar ea a zis:

— Deci ce crezi?

— Despre ce?

Jur că nu am omis nimic. „Deci ce crezi?” au fost primele ei cuvinte.

— Dacă am mai încerca o dată? a spus ea.

— Când am discutat noi asta?

— Adineauri.

Când am spus că nu am omis nimic, spun adevărul. Dar spun adevărul atât cât mi-l amintesc, ceea ce cred că e altceva, nu? Am făcut sex, apoi am tăcut o vreme, apoi ea a zis „Deci ce crezi?”

A spus ceva în timp ce făceam sex? Sau când tăceam?

Am aţipit o clipă? Habar n-am.

— A, am făcut eu, fiindcă eram surprins.

— Asta e tot ce poţi spune? „A"?

— Nu. Sigur că nu.

— Ce altceva poţi spune?

— Nu e cam în pripă?

Am vrut să zic „nu e cam în pripă după sex?”

Nu „nu e cam în pripă după ce abia m-am mutat de la tine?” Ştiam că mutatul fusese mai demult.

Nu eram chiar aşa năuc.

Alicia a râs.

— Da, a zis ea. Sigur. Ce vârstă vrei să aibă Roof până te decizi? Cinşpe? E o vârstă bună?

Şi mi-am dat seama că nu am pierdut nimic.

Nimic mărunt, oricum. Pierdusem toată faza, tot ce se petrecuse în ultimele luni. Crezuse că încerc să mă decid după răceala mea şi credea că m-am decis.

— Ai vrut să mă mut de-aici, nu?

— Da. Dar lucrurile s-au schimbat de-atunci, nu?

S-au aranjat. Era greu când Roof era mic de tot.

Dar acum am pus lucrurile la punct, nu?

— Da?

— Da, aşa cred.

— Păi, am zis. Asta e bine, nu?

— Asta înseamnă „da”?

Mare parte din ultimii ani pare un vis. Lucrurile s-au derulat atât de încet sau atât de repede încât cel mai adesea nu-mi venea să cred că se întâmplă.

Sex cu Alicia, Roof, mama gravidă... Mersul în viitor părea la fel de real ca restul.

Dacă ar trebui să spun când m-am trezit, aş spune că atunci, când uşa camerei lui Rich s-a deschis şi a intrat mama lui Alicia.

A ţipat. A ţipat fiindcă în cameră era întuneric şi nu se aştepta să vadă pe cineva. Şi a ţipat fiindcă oamenii de-acolo nu aveau haine pe ei.

— Afară, a zis ea când a terminat cu ţipatul.

Afară. Îmbrăcarea. Jos în două minute.

— Ce mare chestie? a zis Alicia, dar cu o voce tremurătoare, aşa că ştiam că nu e aşa curajoasă cum părea. Am făcut un copil împreună.

— Îţi spun de ce e mare chestie când veniţi jos.

Şi-a trântit uşa când a ieşit.

Ne-am îmbrăcat fără o vorbă. A fost ciudat. Ne simţeam intraţi la apă şi mult mai mici decât eram când am aflat că Alicia e gravidă. Aveam aproape optişpe ani, fiul nostru dormea alături şi urma să fim certaţi fiindcă am făcut sex. Un lucru pot să vă spun că am învăţat din acei doi ani. Vârsta nu e o chestie fixă. Îţi poţi spune că ai şaptişpe ani sau cinşpe sau cât o fi şi poate e adevărat, conform

certificatului de naştere. Dar adevărul din certificatul de naştere e doar o parte. Variază, din câte am văzut eu. Poţi avea şaptişpe ani sau cinşpe sau nouă sau o sută în aceeaşi zi. Sexul cu mama fiului meu după multă vreme fără m-a făcut să mă simt de vreo douăşcinci, să zic. Iar apoi am trecut de la douăşcinci la nouă în două secunde, un nou record mondial. Habar n-am de ce m-am simţit de nouă ani când am fost prins în pat cu o fată. Sexul ar trebui să te facă să te simţi mai bătrân, nu mai tânăr. Asta dacă nu eşti bătrân, probabil. Atunci ar putea fi invers. Exact ce ziceam cu variatul.

Andrea şi Robert stăteau la masa din bucătărie când am coborât. Andrea avea un pahar de vin în faţă şi fuma, ceea ce n-o mai văzusem făcând.

— Staţi jos amândoi, a zis ea.

Ne-am aşezat.

— Pot să beau şi eu vin? a întrebat Alicia.

Andrea a ignorat-o, iar Alicia a făcut o mutră.

— Acum îmi răspunzi la întrebare? a spus Alicia.

— Ce întrebare? a zis Robert.

— Am întrebat-o pe mama ce mare chestie am făcut, a zis Alicia.

Nici unul din ei n-a spus nimic. Robert s-a uitat la Andrea parcă spunând „Tu te ocupi”.

— Nu înţelegi? a zis Andrea.

— Nu. Am mai făcut sex şi înainte.

Nu m-am mai simţit de nouă ani. Eram pe undeva pe la paişpe, dar mă îndreptam spre vârsta mea şi probabil chiar treceam de ea rapid. Eram de partea lui Alicia. Acum, că nu mă mai simţeam ca un băiat care n-a fost cuminte, era greu de priceput care era problema. OK, nimeni nu vrea să se gândească la membrii familiei că fac sex, dar eu, dacă mă gândesc la asta, mi-e un pic greaţă. Nu mă înfurii. Eram între cearşafuri, deci nu văzuse nimic. În plus, terminaserăm. Nu eram în toi. Şi cum spusese Alicia, Roof era dovada vie că nu era ceva nou. Poate a fost fiindcă nu

eram în camera care trebuia. Andrea n-ar fi făcut atâta caz dacă ne prindea în camera lui Alicia, cred. Nici n-ar fi intrat acolo. M-am gândit să încerc cu asta, dacă nimeni n-avea habar cu ce greşisem.

— E fiindcă eram în camera lui Rich? am zis.

— Ce naiba contează asta? a spus Andrea.

Deci nu era asta.

— Spune ceva, Robert, a zis ea. De ce să fiu numai eu aia cu băţul?

Robert a clipit şi s-a jucat cu cercelul din ureche.

— Păi, a făcut el.

Apoi s-a oprit.

— Of, de mare ajutor îmi eşti, a zis ea.

— Păi, a făcut el iar. Sunt la fel de jenat ca mama ta şi...

— E mai mult decât jenă, a zis ea.

— În acest caz, sunt cumva nedumerit, a spus Robert. Ştiam că Sam şi Alicia au o relaţie sexuală şi...

Aveam? m-am întrebat eu. Nu eram sigur.

— Aveţi? a întrebat Andrea.

— Nu prea, am zis eu.

— Da, a zis Alicia odată cu mine.

— Păi de ce? a întrebat Andrea.

— De ce? a repetat Alicia.

— Da, de ce?

Devenea cea mai naşpa discuţie din viaţa mea.

Dacă trebuia să aleg între cea cu mama când îi spuneam că Alicia e gravidă şi discuţia cu părinţii lui Alicia despre sex, clar o alegeam pe cea cu mama.

A fost groaznic, dar am trecut peste ea. Nu sunt sigur că peste asta voi trece.

— Îl iubeşti? Vrei să rămâi cu el? Crezi că relaţia asta are viitor? Nu crezi că te vei mai culca vreodată cu altcineva?

N-o iubeam pe Alicia, de fapt. Nu cum o iubeam când am cunoscut-o. O plăceam, era o mamă bună, dar nu voiam să fiu cu ea. Mă imaginam lesne culcându-mă cu altcineva cândva. Nu ştiam dacă asta înseamnă să nu fim împreună

acum, dar ştiam că avem destule griji fără asta. Când o ascultam pe Andrea, mi s-a făcut rău, fiindcă ştiam că trebuie să pun capăt, dacă nu punea capăt Alicia prima.

— Mamă, e tatăl lui Roof.

— Asta nu înseamnă că trebuie să ţi-o tragi cu el, a zis Andrea.

Acum chiar fierbea. N-am priceput.

— Păi, a zis Robert, la un moment dat, trebuie.

— Ce?

Andrea s-a uitat la el ca şi cum urma să scoată cuţitul de pâine din sertar şi să-i taie limba.

— Scuze. O glumă proastă. Voiam să zic... ştii tu. Dacă e să fie tatăl copilului ei.

Alicia a rânjit.

— Şi crezi că gluma asta e de bun-gust, da?

— Mă rog. Bunul-gust şi umorul nu merg mereu împreună.

— Scuteşte-ne de prelegerea despre teoria comediei. Nu pricepi ce se petrece, Robert?

— Nu.

— N-o las să-şi strice viaţa cum mi-am stricat-o eu pe-a mea.

— Nu-mi stric viaţa, a spus Alicia.

— Tu crezi că nu, a zis Andrea. Crezi că faci ce trebuie, te culci cu tatăl copilului tău, fiindcă vreţi să fiţi împreună. Trece un deceniu, apoi două, şi-ţi dai seama că n-o să te mai vrea nimeni niciodată şi că ai pierdut timpul cu ceva din care oricine normal la cap ar fi ieşit de mult.

— Fir-ar să fie, mamă, a zis Alicia. Ne gândeam doar să mai încercăm o vreme.

— Nu cred că ai priceput ideea, Alicia, a spus Robert calm.

Andrea nu-l putea privi în ochi. Spusese mult prea mult şi ştia.

Au curs multe lacrimi în seara aia. M-am dus sus cu Alicia şi-am spus ce-aveam de spus, cât de frumos am putut. N-a

trebuit să spun mare lucru, oricum. Odată ce-am început, a zis „Ştiu, ştiu” şi-a apucat-o plânsul. Am îmbrăţişat-o.

— Nu e drept, nu? a zis ea.

— Nu, am spus, deşi habar n-aveam ce să fie drept şi de ce.

— Aş vrea s-o putem lua de la capăt. N-am avut aceleaşi şanse ca alţii, a mai zis ea.

— Ce şanse?

— Să fim împreună.

Mie mi se părea că avusesem cel puţin două şanse. O şansă înainte de Roof, de exemplu, şi o dădusem în bară. Şi mai avuseserăm o şansă după ce venise el, şi nici aia nu ieşise prea bine. Mi-era greu să pricep ce-ar fi fost altfel dacă o luam de la capăt. Unora nu le e scris să fie împreună. Alicia şi cu mine eram dintre aceia. După părerea mea, nici ea nu credea ce spunea. Încerca doar să fie romantică. Nu mă deranja. Căutam ceva care să meargă, ceva potrivit cu momentul ăla.

— Deşi încă te iubesc, am zis, trăim în două lumi diferite care nu se întâlnesc. Nu vreau să fie o despărţire urâtă. Cred că trebuie să ne implicăm amândoi pentru a-i face viaţa lui Roof cât mai bună posibil. Să-i fie lui cât mai uşor posibil.

Ea m-a împins şi s-a uitat la mine.

— De unde ai mai scos şi asta? a întrebat.

— Tony Hawk, am zis. Când s-a despărţit de Cindy.

Coborând scările i-am auzit pe Andrea şi Robert certându-se. N-am mai băgat capul în bucătărie să-i salut.

Ţii minte când ai fost proiectat în viitor şi ai întrebat-o pe mama ta ce notăţi-ar da pentru cum te descurci? Dar tu acum ce notă ţi-ai da?

OK. Bună întrebare. Dar pricep de ce mama nu prea a ştiut ce să răspundă. Am să vă spun două note. Prima e nota pentru cum mă descurc cu ce fac zi de zi - colegiul, Roof, restul. Pentru asta îmi dau opt din zece. Aş putea mai mult, dar în genere sunt OK. Nu e nimic din ce face Alicia

cu Roof ce eu nu pot face. Pot să-i fac de mâncare, îl pot culca, îi pot citi, îi pot face baie. Muncesc mult, nu întârzii, învăţ cât pot etc. Am grijă uneori de Emily şi mă înţeleg bine cu Mark şi fiul lui. Dar, dacă ar trebui să dau o notă vieţii mele... mă tem că nu pot da mai mult de trei. Nu e ce voiam. Cum ar putea fi?

Mă trezeşte mobilul care bipăie. Parcă m-am trezit pe platforma de sus a autobuzului de pe Upper Street. Lângă mine stă o fată drăguţă de nouăşpe, douăzeci de ani. Îmi zâmbeşte şi-i zâmbesc şi eu.

— Cine-i? întreabă ea.

Se referă la mobilul meu, ceea ce înseamnă că mă cunoaşte.

Ah, fir-ar. Cred că m-a trimis iar în viitor. Fata mă ştie, dar eu n-o ştiu, nu ştiu unde merg cu autobuzul şi...

— Nu ştiu, zic eu.

— De ce nu te uiţi?

Bag mâna în buzunar şi scot mobilul. Nu-l recunosc. E foarte mic.

E un sms de la Alicia. „Und eşti? „, scrie.

— Ce să răspund? o întreb pe fată.

— De ce nu-i scrii und eşti? zice ea.

Face o mutră nostimă când spune ultimele cuvinte, ca să se vadă că vorbeşte în prescurtări.

— Upper Street, zic eu.

— Strălucit, spune ea şi mă ciufuleşte.

— Să zic asta, deci?

— Doamne, face ea. Dacă eşti aşa acum, cum o să fii la şaizeci de ani?

OK. Deci n-aveam încă şaizeci de ani. Era ceva.

— Deci îi scriu doar „Upper Street”.

— Nu prea are sens, a spus fata cea drăguţă.

Coborâm acum.

S-a ridicat, a apăsat pe buton şi a coborât. Am urmat-o. Nu-mi venea nici o întrebare pe care să i-o pot pune. Mi se părea că fata drăguţă şi cu mine urma să ne întâlnim cu

Alicia. A cui idee fusese asta? Dacă a mea, am pus-o. Alicia ştia că venea fata drăguţă? Sau avea să fie o surpriză?

Am coborât la Green şi-am mers la un restaurant chinezesc pe care nu-l mai văzusem, poate fiindcă nu mai fusesem în partea asta a viitorului, începeam să simt că fusesem cam în toate părţile.

Nu prea era nimeni în restaurant, aşa că am văzut-o pe Alicia imediat. S-a ridicat şi a făcut cu mâna. Era cu un tip de vârsta ei, oricare o fi fost aia.

— Am crezut c-ai şters-o, a zis Alicia şi-a râs.

— Scuze c-am întârziat, a spus fata drăguţă.

Tipul s-a ridicat şi el. Zâmbeam toţi ca într-o reclamă la pastă de dinţi. Cu alte cuvinte, doar dinţii zâmbeau şi cam atât. Chiar şi eu zâmbeam şi nu ştiam ce naiba se petrece.

— El e Cari, a spus Alicia. Cari, el e Sam.

— Salut, am zis.

Am dat mâna. Părea OK, Cari, ăsta, deşi arăta de parcă era într-o trupă. Avea păr lung negru, cu cărare pe mijloc, şi cioc.

Fetele s-au ridicat şi şi-au zâmbit. Aşteptau să zic eu ceva, dar cum nu ştiam numele fetei drăguţe, nu prea aveam ce zice.

— Nu e cazul să stăm după el, a zis Alicia şi a dat ochii peste cap. Eu sunt Alicia.

— Eu sunt Alex, a spus fata drăguţă.

Şi am luat loc. Alex mi-a strâns genunchiul pe sub masă, probabil ca să-mi spună că va fi totul bine.

Atunci am început să fiu nervos. Cred că, dacă n-aş fi fost în viitor, aş fi fost nervos încă din autobuz, gândindu-mă că Alex o va cunoaşte pe Alicia. Aşa că într-un fel am scăpat de o oră de emoţii neştiind ce urma.

— El ce face? a întrebat Alicia.

Se uita la mine şi eu nu ştiam cine e el şi cu atât mai puţin ce face el, aşa că am dat din cap cumva între „nu” şi un scuturat. Toată lumea a râs.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Alex.

Am ridicat din umeri.

— Dat fiind că Sam pare să-şi fi pierdut temporar uzul raţiunii, a zis Alex, am să răspund eu.

A fost adorabil. Dar n-a vrut să plecăm, de-aia am întârziat cinci minute.

„El” trebuie să fi fost Roof, m-am gândit. II lăsasem pe Roof undeva. Era bine? Trebuia să fi făcut asta? Nimeni n-a părut să se supere, aşa că am conchis că era OK.

— Nu ştiu cum se descurcă singură mama lui Sam când îi are pe amândoi la ea, a zis Alex.

— Nu, am spus şi-am dat din cap.

„Nu” era cam primul cuvânt pe care-l spusesem şi părea cel mai sigur. Nu puteam greşi prea mult cu „nu”. Am început să prind curaj.

— Eu n-aş putea s-o fac nici într-o mie de ani, am zis.

— Ce tot spui? a zis Alicia. Ai văzut-o de nu ştiu câte ori.

Fir-ar. Iar am ratat.

— Da, ştiu, am zis. Dar... e greu, nu?

— Nu şi pentru tine, a zis Alex. Te descurci foarte bine. Aşa că taci, altfel va părea că te lauzi.

Chiar voiam să mă laud. Puteam culca doi copii singur? Roof rămânea uneori la mine?

Atunci am tăcut să ascult ce spun fetele. Cari abia dacă a zis ceva, el fiind într-o trupă sau aşa ceva, şi părea un fel de înfrăţire masculină că tac la fel ca el. Am ascultat ce ziceau fetele de Roof şi despre ce studiau. O cunoscusem pe Alex la cursuri, deci studia ce studiam şi eu, ce-o fi fost aia. Alicia făcea un curs fără frecvenţă de modă la Goldsmiths. Arăta grozav. Părea fericită şi în formă şi pentru o clipă am fost trist că eu o făcusem nefericită şi ieşită din formă. Îmi plăcea mult Alex.

Mă descurcasem bine la faza asta. Era chiar drăguţă, prietenoasă şi amuzantă.

Din când în când, aflam chestii despre viaţa mea. Iată ce-am aflat.

Părea că mă duc la fără frecvenţă la colegiu.

Alicia făcea şi ea cursuri aşa că trebuia să împărţim timpul cu Roof. În plus aveam un fel de job. În plus aveam grijă uneori de Emily. Cu jobul, Roof, Emily şi cursurile, nu prea ieşeam.

Renunţasem la skateboard. Cari era şi el skateboarder şi Alicia i-a spus că eu fusesem bun la asta până să renunţ. Îmi părea rău. Eram sigur că-mi lipsea uneori.

Roof se trezea la cinci şi-un sfert dimineaţa.

Alex mai stătea în pat. Deci Alex mai dormea la mine uneori. Speram că folosesc câte trei prezervative de fiecare dată când făceam sex.

Eram pe fugă în fiecare minut al zilei, iar asta era prima mea seară în oraş de nu ştiu când. La fel şi pentru Alicia, doar că ea nu avea grijă de Emily. Lui Alex părea să-i fie un pic milă de mine.

Poate Alex era cu mine doar de milă, nu ştiu. Dar nici nu-mi păsa. Primeam ce se putea. Era trăsnet.

Toate astea m-au obosit. Lucrurile păreau OK în restaurantul ăsta chinezesc, cu oamenii ăştia, dar era departe de unde eram, de prezent, de aici. Erau multe de făcut, certuri de purtat, copii de îngrijit, bani de făcut rost cumva şi nopţi de nesomn. Dar mă descurcam. Vedeam asta. Altfel n-aş fi acum aici, nu? Cred că asta tot încercase Tony Hawk să-mi spună.